

POLICISTA č. 4/2010 – Ročník 16.

Z obsahu

Na titulní straně foto Václava Šebka

Reportáže

Cesta do mise vede přes testy2–5
Rodina co bezpečnostní prvky má20–23

Otázky pro...

...1. nám. ministra vnitra ČR
plk. JUDr. Jiřího Komorouse6–7

Zahraničí

Místo zákopů pancéřové zdi10
Nová zbraň pro policii11
Rusko: Podnikateli ze dne na den12
Mexiko: Eskalace drogové války13

Případ skončil odložením

Vražedkyně vynesla dvojí ortel14–15

Prevence kriminality

Mezinárodní seminář16

Rozhovor

Nový ředitel na „jedničce“18–19

Jak to chodí jinde

Španělsko: Země permanentních policejních reforem25
Informační systém Europolu26–27

Prevence kriminality

Dětská cena prevence kriminality28–29

Školství

Není jednoduché poskytnout první pomoc30–31

Z krajů

Slavnostní vyřazení absolventů32
Nejlepší ostravští policisté roku 200932–33
Předávání policejních Oskarů v Brně34

Křížky u silnice

Velezrádná voda35

Z policejních archivů

52 hodin strachu36–37

Případy majora Zahrádky

Detektiv na rozcestí38–39

Kultura

Ethan Hunt počtvrté40
Zločin bez rozhrzení40
Čína je daleko i blízko40

Prevence v praxi

Severočeští kluci od vody44–45
Antikonfliktní týmy46–47

Příloha

Dopravní nehody 2009I–IV a XIII–XVI
Jazykové mosty – Němčina IV–XII

CESTA DO MISE... (str. 2–5)

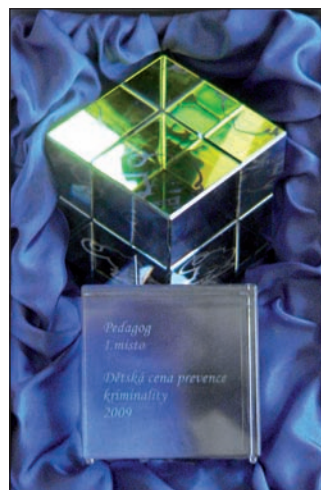
VRAŽEDKYNĚ VYNESLA DVOJÍ ORTEL (str. 14–15)

RODINA CO BEZPEČNOSTNÍ PRVKY MÁ (str. 20–23)

DETEKTIV NA ROZCESTÍ (str. 38–39)

DĚTSKÁ CENA PREVENCE KRIMINALITY(str. 28–29)

PREVENCE
SE MUSÍ VYPATIT

MEZINÁRODNÍ WORKSHOP (str. 46–47)

Low profile policing (doprovod s členy AKT)

Měsíčník POLICISTA vydává MV ČR, odbor prevence kriminality

Ředitelka: **Mgr. Jitka GJURIČOVÁ**

TISKNE: Tiskárna Ministerstva vnitra, s. p. o., Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha-Chodov.

REDAKCE:

šéfredaktorka **Mgr. Dagmar LINHARTOVÁ** Grafická úprava a reprodukce: Kristina Pokorná
Příjem inzercí v redakci: tel.: 974 816 570 až 577, Inzeráty zasílejte na adresu redakce v tiskovém
PDF, nebo JPG, v barevnosti CMYK. Za obsahovou náplň a případné textové chyby v zaslaných
inzerátech v elektronické podobě redakce neodpovídá.

Adresa redakce: **nám. Hrdinů 4, 140 00 Praha 4** Tel: 974 816 571, fax: 974 816 846
e-mail: redakce@mvr.cz, <http://www.mvr.cz/clanek/casopisy-policista.aspx>

MK ČR E 5199 ISSN 1211–7943

Informace o předplatném, objednávky policistů a veřejnosti vyřizuje Tiskárna Ministerstva vnitra, s. p. o. obchodní úsek, Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha 4-Chodov
tel.: 974 887 334, 335, 341, fax: 974 887 333, e-mail: pavel.komarek@tmv.cz Objednávky veřejnosti a zahraničních zájemců vyřizuje: **Předplatné tisku, s. r. o.** Obchodní úsek Hvoždanská 5–7 CZ – 148 31 Praha 4 **Roční předplatné** činí 360 Kč Předplatitelům zasílá Jindřich Matouš, distribuce tiskovin.
Redakční uzávěrka 17. 3. 2010. Číslo 4/16. ročník vychází 14. 4. 2010.
Podávání novinových zásilek povoleno: Českou poštou, s. p. Odštepňý závod přeprava, č. j. 23/96, dne 3. 2. 1996. Nevyžádané rukopisy, fotografie a kresby se nevracejí. Za původnost a pravdivost odpovídá autor. Některé příspěvky budou uveřejněny i v počítačové síti internet.

Tiskárna nezodpovídá za nekvalitní výtisků nekvalitního obrazového materiálu dodaného redakci, fotografií od externích spolupracovníků redakce a archivních materiálů z policejních spisů.

CESTA

do mise vede přes testy

V kinosále policejního prezidia zasedlo téměř šest desítek českých policistek a policistů, kteří se rozhodli to zkusit a přihlásili se k přijímacím testům uchazečů o vyslání do některého z kontingentů Policie ČR v zahraničních mírových operacích Evropské unie nebo Organizace spojených národů. Přijeli příslušníci všech možných policejních služeb a specializací ze všech regionů republiky. Spojuje je jenom věk, průměr by se dal odhadnout málo přes třicet let. Teď všichni napjatě očekávají zahájení testů, jejichž obsah rámcově znají: angličtina, střelba z pistole a řízení terénního automobilu. Časový harmonogram je také předem dán, o speciálních požadavcích zkoušejícího však mají uchazeči jen mlhavé představy.

K testům, které jsou součástí výběrového řízení a předvýjezdové přípravy do zahraničních mírových misí, se přihlásilo 66 policistů, dostavilo se jich 58. Plukovník Ing. Martin Šebesta (vedoucí 2. oddělení odboru mezinárodních vztahů Kanceláře policejního prezidenta) krátce přivítá přítomné a představí zkoušební komisaře, kterého vyslala centrála

Yitvah Penga seznamuje uchazeče s průběhem testu

OSN v New Yorku. Stále usměvavý a dobře naložený Yitvah Penga v exotické uniformě (všimneme si rukávové nášivky Cameroun) také nedělá žádné cavyky. Stručně nastíní průběh zahajovacího písemného testu ze znalostí anglického jazyka, který sestává ze tří padesátiminutových bloků, popřeje good luck

a osobně rozdává písemné zadání pro první z nich.

Tady je to ještě snadné. Na padesát řádek anglického textu, jakési služební hlášení o domácím násilí, a uchazeči musí ve formuláři odpovědět na soubor jednoduchých otázek typu What was the husband proud of having

Zkušební komisař pozorně sleduje práci policistů při jazykovém testu

zkoušených se tváří rozpačitě a výsledek tomu odpovídá. Nakonec právě na této části testu „vyhořelo“ hned 23 uchazečů, kteří už na další části zkoušky nemuseli chodit. Nejblíží šanci mají zase za rok.

„Musíme se nad tím zamyslet,“ říká plukovník Šebesta, kterého výsledek zjevně mrzí.

nost pracovní komunikace v angličtině, řídicí průkaz, výborná fyzická a psychická kondice a konečně i počítačová gramotnost.

Komunikovat s účastníky testu o motivech, které je vedly k zájmu o zahraniční misi, není jednoduché. Mnozí sem přijeli ze své dovoledné, aby se o tom na pracovišti nevědělo – hlavně pro případ, že by v testu neuspěli. To by si v práci vyslechli od kolegů řeči o zlatokopech! Protože peníze jsou u všech, kteří o tom chtěli mluvit, rozhodně jedním z hlavních motivů. Sice je mnozí uváděli až na druhém místě, třeba za snahou poznat svět a jiné způsoby policejní práce nebo za nespokojeností ve svém dosavadním služebním zařazení, ale nikdo zájem o finanční aspekt nepopřel.

Také na střelnici každá směna prošla podrobnou instruktáží

done? Kdo rozumí, odpovědi snadno najde v textu. Uchazeči s tím zjevně nemají potíže. Vcelku je nemají ani s druhou částí testu, která je podobná, jen text, jemuž mají porozumět, je zde mluvený a člověk si ho musí zhruba zapamatovat.

Pořádně přituhovat začne ve třetí části. Zde uchazeči musí podle vyslechnutého textu sestavit policejní hlášení, „report“, samozřejmě pořád v angličtině a tak, aby v něm byly obsaženy všechny zásadní informace. Mnoho

„Spolu s učiteli Vyšší policejní školy v Praze-Hrdlořežích PaeDr. Foltýnem a Mgr. Bc. Havelkou, kteří byli při jazykové zkoušce přítomni, se pokusíme vytvořit na intranetu pomůcku, jež by uchazečům přiblížila i tuto část jazykové zkoušky. Aby se mohli lépe připravit.“

Do služby v některé ze zahraničních mírových operací (civilních misí) se může kdykoliv během roku přihlásit každý příslušník Policie ČR. K obecným podmínkám platným pro kohokoliv na celém světě patří předcházející nejméně pětiletá služba u policie, schop-

ností ve svém dosavadním služebním zařazení, ale nikdo zájem o finanční aspekt nepopřel.

Na tom ostatně není nic špatného. Vesměs se jedná o mladé lidi, buď svobodné, nebo s relativně nedávno založenou rodinou, a všichni peníze potřebují. Přitom je jim jasné, že v misi, pokud se na ni dostanou, si sice vydělají, ale nezbohatnou. Příplatek za službu v zahraničí může být až zhruba ve výši trojnásobku policistova normálního platu, ale to jen zřídka, protože příplatky jsou odstupňované zejména podle teritoria, obtížnosti či rizikovitosti mise a dalších kritérií – nemluvě o tom, že se nejedná o nějaký dárek, ale o náhradu za rizika, změnu způsobu života a další eventuální negativa, s nimiž jsou mise spojeny.

Ty nepříjemnosti, byť v zastřené podobě, někdy vznikají už před odjezdem do mise. Vedoucí pracovníci sice mají při výběru do misí spolupracovat, ale co naplat, vznikají jim tím těžkosti. Nejen že často přijdou o velmi schopné pracovníky, ale navíc jim celý první rok musí držet volné jejich funkční místo (policisté jsou vysíláni do misí zpravidla na jeden rok, avšak mohou požádat o prodloužení)... Na druhou stranu získává policie po jejich návratu ze zahraničí pracovníky s velkým potenciálem, schopné pracovat v multikulturním prostředí, a s vynikající znalostí angličtiny.

Druhý den testů se zbylí uchazeči scházejí na kryté střelnici Inspektorátu cizinecké policie v Ruzyni, vlastně v širším areálu pražského letiště. Obsah střeleckého testu je jednoduchý. Policisté a policistky po pěticih nastupují do střeliště, kde je Yitvah Penga podrobně seznámí s provedením zkoušky. V první

Pracovníci 2. oddělení odboru mezinárodních vztahů Kanceláře policejního prezidenta) – zleva pplk. Mgr. Kamil Vodička, plk. Ing. Martin Šebesta a kpt. Mgr. Tomáš Kollár – sledují z kabiny průběh střeleckého testu (zcela vpravo instruktor Inspektorátu cizinecké policie Praha-Ruzyně)

etapě uchazeči musí během pěti minut (loni to byly dvě minuty) provést základní demontáž pistole Glock ráže 9 mm Luger a zase ji složit.

Potom následuje střelba na standardní terč (vzor 22). Nejprve se střílí pět ran ze vzdálenosti pěti metrů, a to s tasením z pouzdra.

Všechno probíhá na povel, střelbu řídí osobně komisař. Po první položce uchazeči ustoupí a ze 7,5 metru střílejí pět ran „z nízké pohotovostní polohy“, tedy s připravenou a skloněnou zbraní. Opět to probíhá na povel a ve stejném čase pěti sekund na jednu ránu. V každé

z obou položek se požadují alespoň čtyři zásahy ve střední kruhové části terče, která má průměr 50 centimetrů. Podmínkou úspěchu v testu je také dodržování bezpečnostních pravidel.

Jak se ukázalo, tato zdánlivě prostinká střelecká úloha nebyla tak úplně bez úskalí. Možná to bylo tím, že většina policistů nezná důvěrně Glocky, s nimiž jsou vybavováni naši policisté do misí – i když rozebrat a složit tuto zbraň v pětiminutovém limitu dokázali všichni. Ovládnání Glocku je však práce jen odlišné od standardní policejní pistole CZ 75 D Compact a navíc policisté necvičí střelbu

Zkušební komisař OSN Yitvah Penga:

**Na českých policistech
se mi líbí disciplína, soustředění
na problém a samozřejmě
vysoká profesionalita**

Yitvah Penga pochází z Kamerunu a je absolventem práv na tamější univerzitě. Jako policista prý má hodnotu srovnatelnou s kapitánem a má za sebou pětadvacetiletou policejní praxi, mimo jiné jako kriminální vyšetřovatel a potom jako instruktor v kamerunské policejní škole. Mluví francouzsky a anglicky, při svém pobytu v Praze používal angličtinu. Třetí den testů měl vyhrazený na vyhodnocení a sepsání závěrečné zprávy, ale našel si čas i na rozhovor pro náš časopis.

Určitě máte zkušenosti s policejní službou v mírových operacích OSN. Kde všude jste působil v misích?

Od roku 2000 do roku 2002 jsem pracoval v Kosovu, nejdřív na policejní stanici poblíž Mitrovice a zbytek jako instruktor v kosovské policejní škole. Při druhém pobytu v Kosovu jsem byl pět měsíců instruktorem v policejním výcvikovém středisku, v policejní akademii. Na třetí misi jsem byl od listopadu 2004 v Pobřeží Slonoviny. Třicet měsíců jsem působil jako instruktor v přijímacím centru zahraničních policistů přijíždějících do mise. Ve všech misích OSN takové středisko – ve zkratce VAT – jednak poskytuje přichozím policistům přijímací dvoutýdenní školení či instruktáž, jednak vyhodnocuje jejich schopnosti a podle toho je zařazuje do funkcí v misi. Prakticky stejnou práci mám nyní, když jsem na misi MINURCAT v Čadu. Tam jsem zařazen u speciální služby mírového kontingentu OSN, která má na starosti ochranu uprchlíků.

Setkal jste se na některé misi pracovní s českými policisty?

Potkal jsem jich několik v Kosovu, ale jako kolegové jsme spolu nepracovali. Vlastně jsem české policisty blíž poznal až teď v Praze.

Do České republiky jste přijel v pozici zkušební komisaře pro výběr policistů do misí OSN. Děláte to poprvé?

Kdepak! Byl jsem už v mnoha zemích, u mnoha policejních sborů. Vlastně jsem začal v době, kdy jsem působil v misi v Kosovu. Pokud si to dobře pamatuji, tak jsem s tímhle úkolem navštívil Estonsko, Polsko, Rusko, Indii, Bangladéš, Nepál, Fidži, Burkinu Faso, Čad, Senegal, Pobřeží Slonoviny a Jordánsko.

Můžete tedy srovnávat. Co říkáte českým policistům?

Přesvědčil jsem se o jejich kvalitách. Líbí se mi u nich disciplína, soustředění na problém a samozřejmě vysoká profesionalita. Věřím, že v mírových operacích jsou vítáni a kdyby se vyskytla taková příležitost, přivítal bych je i sám osobně. Rád bych s nimi pracoval. Jenom mě tro-

chu mrzí, že teď k výběrovému testu pro mise OSN se přihlásilo tak málo žen, jenom jedenáct z celkového počtu uchazečů. Centrála mírových operací OSN má zájem, aby bylo v misích mnohem víc žen, protože jsou tam hodně zapotřebí, aby bylo dosaženo očekávaného cíle. Například v islámském světě právě jenom ony mohou jednat s ženami, muži v žádném případě. Také třeba v Čadu, kde teď působím, jsou ženy-policistky hodně zapotřebí. Při jednání s ženami a dětmi z řad uprchlíků mají mnohem lepší výsledky, než jakých dosahují muži.

Ještě musím zdůraznit, že pro všechny účastníky mezinárodních misí je to víc než univerzita. Poznájí jiné kulturní prostředí, často zcela odlišné, poznají lidi z celého světa a musí s nimi komunikovat, poznají jiné metody a postupy policejní práce, s jakými by se jinak třeba celý život neselekali. Po návratu z mise mají mnohem větší rozhled, širší znalosti a dovednosti. Vysílání policistů do misí je velmi přínosné jak pro samotné policisty, tak i pro Policii České republiky.

Nevadí Vám, že tentokrát víc než třetina českých uchazečů u zkoušky neuspěla, a to vesměs z angličtiny?

Je mnohem lepší, když se mezery v jejich znalostech odhalí tady, a ne až v misi. Od toho tu ostatně jsem. Ti, co neuspěli, neměli problémy ani tak s angličtinou, jako se zpracováním policejního hlášení o reprodukování události v angličtině, což je podle metodik OSN součástí testu. Bez předávání informací, bez hlášení nemůže být žádná policejní služba. Je to zkrátka důležité. Věřím, že si to uchazeči uvědomí a propůjčí se na tuto specifikou lépe připraví.

Jak se Vám líbí v Praze?

Do Prahy jsem se velmi těšil, slyšel jsem od přátel a známých, že je to krásné město. Bohužel jsem toho moc neviděl, tři dny jsem pracoval od rána do večera. Ani jsem se nebyl podívat v centru, ale třeba se v programu ještě najde chvíle. Také je mi tady docela chladno, i když se pořádně obléknu. Ne že bych dřív nezažil evropské zimy, ale takový mráz a tolik sněhu ještě ne. Navíc jsem teď přes dva roky v Čadu, kde je práce jen trochu tepleji, a aklimatizace trvá dlouho. Ale jinak je tu všechno výborné, testy byly dobře připravené a všechno proběhlo hladce. Překvapilo mě, jak jsou zdejší lidé, s nimiž jsem přišel do styku, komunikativní, ochotní a vůbec milí. Abych nezapomněl, platí to i o všech, kdo zorganizovali a zabezpečili moji výběrovou misi u české policie. Také třídní pozornost policejního tisku je pro mě nová zkušenost, ale popularizaci mírových misí včetně výběrového řízení mezi policisty považuji za dobrý nápad.

Ted' už se chystáte na odjezd. Čeká Vás doma velká rodina?

To ano. U nás se do rodiny počítají moji rodiče, bratři a sestry, strýcové a tety, bratrance a sestřenice... Ale vy se asi ptáte na něco jiného. Takže ano, jsem šťastně ženatý a mám tři pěkné děti. Jenže tentokrát se s nimi ještě nevidím. Do Prahy jsem přiletěl z mise v Čadu a do Čadu se zase vracím.

„salvou“ na povel, takže některým střelcům dělalo problémy zasáhnout relativně obrovský terč všemi deseti ranami. Ale podle pravidel testu stačilo i osm...

Uchazeči dostříleli – nakonec všichni úspěšně – a nastupují do autobusu, který je odváží na plochu heliportu Letecké služby Policie ČR, kde je čeká závěrečná část testu, jízda terénním automobilem 4x4. Yítvah Penga podle nákresu vyznačuje kuželkami velmi jednoduchou zkušební trasu předepsa-

nou pro testy: nějakých 400 metrů jízdy se dvěma zatáčkami a zacouváním do „garáže“. Je tu nevlídno, sychravo, řídká mlha, fouká vítr a kolem hromady sněhu. Penga se choulí do kožšinové bundy, česká zima mu viditelně ne-

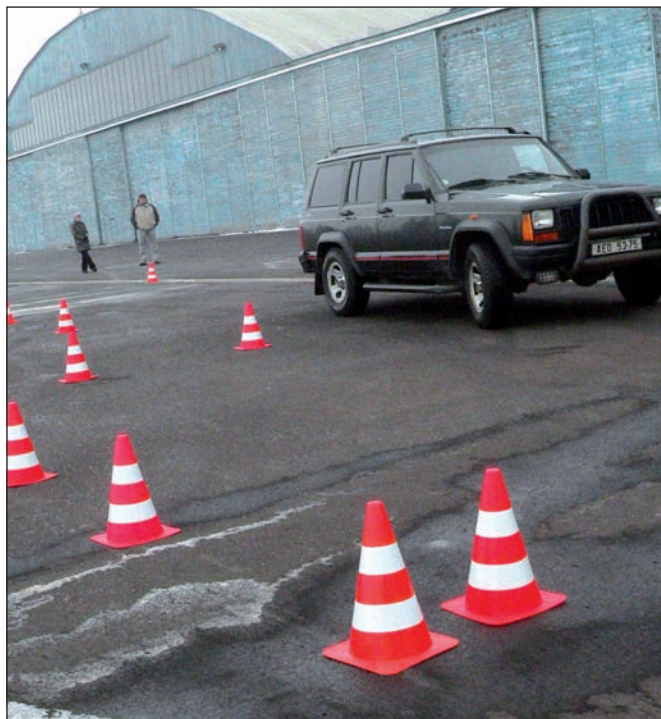

Ještě kontrola řidičských průkazů...

volant, aby předvedl požadovaný průběh zkušební jízdy. Pro uchazeče byla tato část testu bez problémů, jen zpočátku musel komisař některé krotit, aby tolik nešlapali na plyn... Vyhověli všichni. „No vidíte! Loni, to tady byla zkušební komisařka z Ugandy, byly problémy právě s jízdou, kde někteří neprošli,“ hodnotí výsledky jeden z organizátorů testů a koordinátor misí kpt. Mgr. Tomáš Kollár.

Na závěr komisař s uchazeči jednotlivě pohovořil o motivaci. S velkou pravděpodobností se dá předpokládat, že všichni policisté, kteří uspěli u letošních testů, také do mise vyjedou. Teď je čeká ještě zmíněné lékařské a psychologické vyšetření, devítidenní přípravný kurz ve Vojenské akademii ve Vyškově a ve Vyšší policejní škole a střední policejní škole MV v Holešově (v budoucnosti by měl být dvoutýdenní) a pak už mohou jen čekat na „povolávací rozkaz“ policejního prezidenta do některé mise.

Připojí se tak k oněm několika stovkám

S řízením vozidla neměl nikdo problémy

dělá dobře, ale dobrou náladu neztrácí. Když mu nabídnou horkou kávu, jeho nepostradatelný úsměv se ještě rozšíří.

To už přijíždějí dva Jeepy Cherokee z majetku Útvaru rychlého nasazení a zkoušky mohou začít. Penga usedá za

policistů, kteří už tuto neocenitelnou zkušenost mají za sebou. Policie České republiky se do mírových operací Organizace spojených národů nebo Evropské unie zapojuje od roku 1999, kdy byl policistům umožněn příslušným zákonem výkon služby na cizím státním území. Na začátku letošního roku v misích Evropské unie a OSN působilo 41 našich policistů: 6 v Afghánistánu (operace EUPOL), 4 v Bosně a Hercegovině (EUPM), dva v Gruzii (EUMM), 22 v Kosovu (EULEX), 5 v mírové misi OSN v Libérii a jeden na Palestinských územích (EUPOL COPPS). Takzvaných autorizovaných míst je ale nyní celkem 66, kromě zmíněných zemí ještě v Iráku a Moldávii.

Na heliportu Letecké služby Policie ČR bylo sychravo

Přemysl LIŠKA
Foto Václav ŠEBEK

...prvního náměstka ministra vnitra plk. JUDr. Jiřího KOMOROUSE

Minulých šest měsíců jsme v časopise představovali nová krajská policejní ředitelství, jak se Vám osobně – jako náměstkovi zodpovědnému za fungování či dobrý obraz policie – jeví současný stav policejní reformy?

Nejprve k formulaci otázky: zodpovědný za obraz policie, nebo snad za popularitu služby, tak to není přesné. Mimo úkolů spojených přímo s ministerstvem vnitra jsem dostal dvě speciální gesce, jedna se týká extremismu a druhá reformy policie jako takové, jako celku. Což znamenalo analyzovat ve spolupráci s Policejním prezidiem, s krajskými ředitelstvími policie, vlastně se všemi policejními složkami, současný stav policie – hledat její slabé a silné stránky, objevovat rezervy, a ty se snažit hbitě a operativně naplňovat. To představovalo a představuje velice náročnou činnost.

Výsledkem desetiměsíční práce je teď (rozhovor jsme vedli ve druhé půli února – pozn. red.) ucelený materiál, který jasně otevírá některé slabší stránky, nad jejichž řešením se bude bezprostředně diskutovat s vedením policie – za účasti pana ministra, za přítomnosti krajských policejních ředitelů.

Ten materiál charakterizují dva obsáhlé vstupní soubory – přičemž zdůrazňují a podotýkám, že jsou výsostným dílem policistů, že do toho nezasahoval jediný úředník ministerstva vnitra, včetně mě, já jsem ty věci pouze přijímal, shromažďoval, maximálně jsem byl moderátorem schůzek týmů, které na tom spolupracovaly. A ty dva souhrny poznatků jsou analýza fungování policie, vlastně průzkum spokojenosti policistů ČR s probíhající reformou, s cílem identifikovat nejrizikovější segmenty – to se ukončilo v červnu minulého roku. Druhým výchozím materiálem, který byl předložen počátkem tohoto měsíce, je funkční analýza existence územních odborů na území krajských ředitelství – s navrhovanými opatřeními, které se potom perspektivně, v dlouhodobém horizontu dotýkají fungování krajských ředitelství. Z uvedených dvou rozborů jsme vytvořili komplexní, čtyřstránkovou zprávu, kde se navrhuje konkrétní řešení, která budeme pozítří projednávat.

Budu-li trvat na Vaší osobní odpovědi ke stavu dosavadní reformy Policie ČR?

Můj názor je kritičtější než uvedený závěrečný text. Jinými slovy: s reformou ještě souvisí hodně rezerv.

Další dotaz nemíří tolik k náměstkovi, jako spíše k nedávno ještě činnému vysokému policejnímu důstojníkovi. Změnily se, nebo mění se, řekněme v novém stolecí, přístupy, pracovní styl, nasazení do služby u řadových policistů?

Je to samozřejmě subjektivní názor, který nemusí být správný, ale mně se zdá, že trochu ubylo srdečnosti. – Souvisí to i se systé-

mem výběru nových policistů. Jsem přesvědčený, že policie nemá získávat lidi prostřednictvím obrovských náborových kampaní, práce policisty má podle mě být výběrové povolání. Lákat lidi do řad policie na bonusy peněz, na různé výhody, to patří jistě mezi momenty rozhodování – ani policista nemůže pracovat zadarmo – dělat z toho ale hlavní priority, přistupovat k policejní profesi, jako ke každé jiné – nor-

SITUACE NENÍ ÚPLNĚ ALARMUJÍCÍ

mální – práci, to se mi pořád nějak nelíbí.

Daleko víc by se mělo, vedle nezbytných předpokladů vzdělání, nebo fyzických schopností, hledět na motivaci, charakter člověka. Proč vůbec právě on chce jít mezi policisty.

A když už někdo schopný a kvalitní policistou je, má policejní útvar kontrolní – nebo dokonce, řekl bych, sebeobraně – mechanismy, aby kariérní postup opravdu dobrých četníků nebrzdily kroky méně zdatných, třeba i vyložené charakterově slabších, ovšem kariéristicky nevybíravě akčních jednotlivců?

Ne. I když by to měla zajišťovat výběrová řízení. Alfou a omegou úspěšnosti policejní práce je ale velitelská praxe, úroveň velitelů, kteří vybírají velitele pod sebou. A jestliže u toho převládá jiná kritéria, než aby to byl dobrý, schopný velitel – jak profesionálně, tak s podporou svých podřízených, obě by mělo být v souladu – a jakmile to vyšší nadřízený nevidí a nepracuje s tím, činnost útvaru potom nejspíš, opatrně vyjádřeno, nebude optimální.

Zpět k práci náměstka ministra vnitra. Před chvílí padla zmínka o extremismu – jak velké nebezpečí aktuálně hrozí v tomto směru České republice?

Ta situace není zase až tak alarmující,

nebo tak hrozná, jak se občas píše – určitě se nijak diametrálně neodlišuje od zbytku Evropy. Myslím si, že dneska máme velmi dobře vybavený, vycvičený policejní sbor, zejména ve speciálních segmentech, u celorepublikových útvarů, v řadách specialistů. Druhá věc je právní rámec, ve kterém se pohybuje Česká republika – protože mám takový dojem, že u nás existuje určitá dlouhodobá, setrvalá snaha neustále jakoby příslušné právní normy změkčovat. Spíš, než aby se policii umožňovalo efektivněji pracovat proti organizovanému zločinu, vnímám tendence – i včetně poslední novelizace trestního zákona – legislativní nůžky víc jaksi rozevírat...

V rámci jakoby demokratických snah?

Právě. A myslím si, že podobné směřování v této době celosvětového ohrožení demokratických států – teď mluvím o globálních otázkách – extremismem, terorismem, drogovým byznysem, není zrovna nejšťastnější cesta. I ve smyslu právě teď posunu některých hranic v trestním kodexu, kdy policisté už nemohou nasazovat speciální úkony, nemohou používat policejního agenta, protože meze jeho nasazení – tedy podmínky, odkdy ho lze využít – se zvedly.

A kde jsem v této souvislosti silně znepokojen, to jsou legislativní rámce kolem celkové drogové oblasti v České republice.

I na to jsem se chtěl vyptávat. Máte jako náměstek ministra prostor v pracovním čase na alespoň občasně bližší dohlédnutí na aktivity, čerstvé úspěchy Vašeho vlastně bezprostředního dítky – Národní protidrogové centrály?

Její práci sleduji. Ale naprosto cíleně se zdržuji jakýchkoliv zásahů do fungování Národní protidrogové centrály, nebo i jen jejího komentování – protože vím, jak složitou situaci má nový velitel. Obecně ale mohu říct, že jsem s ním – a s celým útvarem – velmi spokojen, a že i úspěchy, kterých za poslední rok Národní protidrogová centrála dosáhla, jsou opravdu významné. Útvar je stabilizovaný.

Druhou věcí, která mě vůbec netěší, jsou zásadní postupy boje proti drogám, což sleduji hodně soustředěně i proto, že jsem dnes členem Rady vlády pro koordinaci protidrogové politiky. Tam vyjadřuji hlasitě svůj nesouhlas s některými kroky, které se týkají strategických a koncepčních věcí. Myslím si, že je zcela zřejmé, jak některá média nadále, stále více a razantněji, šíří atmosféru nesouhlasnou s oficiálními protidrogovými snahami. Počínaje až halasným aplaudováním marihuaně – přitom v žádném případě není pravda, že by u nás byla legalizována.

Došlo ke specializaci některých trestních činů v drogové oblasti a já jsem nesouhlasil s tím, aby se takové změny prováděly, aby se dělily drogy trestním zákonem na měkké a ty druhé. Svůj názor jsem vyjádřil – dopadlo to tak, jak to dopadlo. Nicméně, aby dneska vycházely články, že marihuana je odskřtlá, takže tu si už může každý hulit, a tento týden jsem dokonce zaznamenal názor, že kokain není nebezpečný – to pokládám za absolutně varující skutečnosti.

Pokud chceme proti něčemu skutečně bojovat, vedle drog můžeme mluvit třeba o korupci, pak musíme poskytnout policii potřebné právní nástroje – proto i takzvaný protikorupční balíček současného pana ministra. A řeči o tom, že stávajících nástrojů máme dostatek, jsou podle mě pomýlené.

Mám před sebou analýzu, která se mimo jiné týká protikorupčního agenta – tam nastal posun v hranici sazby pro zvláště závažné trestné činy, zločiny. Nový trestní zákoník byl konstruován na tradiční sazbu osmi let, která byla zásahem Výboru pro bezpečnost posunuta na deset let. Sazby jednotlivých činů se však neposunuly, takže většina odstavců obsahujících trestnou činnost s organizovaným prvkem, u nichž je osm let běžná hranice, vypadla ze skupiny zvláště závažných zločinů – a nasadit na ni agenta není možné.

Máte nějaké, řeknu náměstkovské, cíle pro zbývající čas v nynější apolitické, či úřednické, odborníky tvořené vládě?

Jeden bod je svým způsobem pokračující: nadále trvat na zásadních krocích boje proti extremismu – a prohlubovat jejich razanci. Jak v Policii České republiky, tak i vně, zejména ve spolupráci s nevládními složkami. Druhá věc jako hlavní úkol: snažit se dotáhnout identifikaci a přijetí návrhu opatření v oblasti reformy Policie České republiky. A třetí věc: přispět k racionálnímu pohledu na protidrogovou politiku na centrální úrovni – aby se skutečně přestalo s neustá-

lým ústupem, bagatelizováním té problematiky.

Jestliže výroční zpráva o stavu drog za rok 2008 konstatuje vlastně skoro ve všech oblastech stoupající míru, charakterizuje území České republiky jako území číslo jedna v Evropě, co se týče konzumace kanabinoidů, tak to si myslím, že je špatné vysvědčení pro náš stát. A vůbec nechápu, jak někdo může pořád plesat, jak jsme na tom dobře.

Máte představu, co budete dělat, až Vaše současné angažmá dobehne – nešel byste, na příklad, ovlivňovat obecnější dění v politice?

V politice ne. Ostatní nechávám otevřené.

Na závěr jsem si nechal jaksi zájmově redakční otázku, protože vím, jak jste v pozici dlouholetého šéfa protidrogovky náš měsíčník sledoval a poskytoval mu vždy vstřícně bohaté podklady o policejní práci. Jak se tedy díváte na dosavadní působení časopisu Policista?

Určitě vnímám časopis Policista velice pozitivně. A myslím si, že se s ním dosud nevyužily všechny možnosti, které by mohl mít. Byl bych rád, kdyby se z něj stalo opravdu zásadním způsobem věnovalo sféře policie, hasičů a vůbec celého resortu vnitra, a dál je působivě popisovalo. Zároveň, aby to byl prostředek, který významně oslovuje veřejnost, působí na občana. Protože dobře devadesát procent – když to řeknu v uvozovkách – civilních médií, představitelů pověstné sedmé velmoci, představuje vůči policii jenom kritické hlasy. Což je samozřejmě na jednu stranu v pořádku, ale na druhou stranu kritičnost má být objektivní – a vyvážená s nespornými úspěchy.

Mám dost smutnou, letitou zkušenost, že vedle zcela zřejmých průsvitů, novináři málokdy reflektují prospěšnou práci policie. Ať už z hlediska preventivních snah, nebo jistého poučení pro veřejnost – o prokazatelně vydařených akcích ani nemluvě.

Nedošla řeč na Váš vztah k prevenci kriminality...

Ten je naprosto zásadní. A nerozumím, jak může někdo říct, že se policie nemá věnovat prevenci. Takové názory jsem slyšel – pokud to zazní někde z veřejnosti, s přimhouřeným okem bych to jako neodborný postoj ještě přijal, když to ale slyším dokonce na úrovni managementu, tak to mě docela mrazí. Jsem přesvědčený, že policie by se měla stejným dílem věnovat prevenci jako vyšetřování trestných činů, což je, samozřejmě, ten základní pilíř toho, co policie dělá. V oblasti organizovaného zločinu, narkobyznysu, to je úplně něco jiného. Lepší je ale těmto věcem předcházet, dělat veškerá možná opatření, která budou minimalizovat páchání trestné činnosti.

Naznačovat, že policie nemá dělat prevenci, to pokládám za nápad – hlášku – odněkud z jiného světa.

Připravil Jaroslav KOPIC
Foto archiv MV ČR

KARTA ŽIVOTA – UNIKÁTNÍ PRODUKT ZP MV ČR

Karta života zachraňuje život a dává důležité informace o vydaných penězích, o zdraví klientů ZP MV ČR a o hrozících zdravotních rizicích...

„Při záchraně zdraví a životů není moc času hledat potřebné zdravotní údaje o pacientovi. Karta života mi jako záchranář dává okamžitě informaci, kterou potřebuji. Výsledkem bude zdravý pacient, zachráněný pacient, který by třeba dříve zachráněn nebyl,“ říká šéf pražské záchranky MUDr. Zdeněk Schwarz o novém produktu ZP MV ČR, kterým je Karta života.

„Kromě toho, že Karta života pomůže lékařům záchranky získat rychlé informace o tom, zda je náš klient diabetik, epileptik či kardiak, jaké užívá léky a je-li na něco alergický, je Karta života užitečná i samotným klientům. Díky ní získají rychle a diskrétně výpis ze svého zdravotního účtu, tedy přehled o penězích, které za ně zaplatí pojišťovna lékařům“ dodává generální ředitel ZP MV ČR Ing. Jaromír Gajdáček, Ph.D.

Co je Karta života?

Informace v databázi ZP MV ČR, které dají klientům pojišťovny srozumitelné a rychlé odpovědi na otázky – kolik stojí má zdravotní péče, jaká jsem absolvoval vyšetření, jaké léky mám předepsané. Vše až tři roky zpět.

Umožňuje klientům ZP MV ČR být spoluvůrcem přehledu o svém zdraví. Lékaři mohou do karty napsat důležité údaje o užívaných lécích, o tom, zda trpí pacient chronickou nemocí, či například alergií. Možnost osobních poznámek dává pacientům pouze Karta života ZP MV ČR.

Díky Kartě života získá praktický lékař informace nezbytné k ještě efektivnější léčbě. Dozví se, jaké léky pacientovi předepsali jiní odborní lékaři a zjistí, zda jejich kombinací nehrozí pacientovi riziko.

Karta života je pomocníkem lékařů záchranné služby, kteří během chvíle

Na únorové tiskové konferenci ZP MV se první ujal slova její generální ředitel

Herec Pavel Kříž v roli záchranáře (snímek vlevo)

Jak si zřídit Kartu života?

Pracovníci všech poboček ZP MV ČR vám při vaší návštěvě okamžitě vygenerují osobní PIN kód a heslo, vše vám také rádi vysvětlí.

ky zjistí, zda je pacient alergik, kardiak, epileptik či diabetik, jaké užívá léky, jaké závažné operace prodělal.

Tyto okamžité a přesné informace o zdravotním stavu mohou přispět k ještě rychlejšímu a efektivnějšímu zásahu a v některých případech vést až k záchraně života. Přístup ke všem těmto informacím mají zúčastnění on-line. Okamžitě. Bez čekání. Čtyřicet hodin denně.

Všechny potřebné informace získáte rovněž na infolince 844 121 121. Po získání PIN kódu si kartu života zřídíte na www.zpmvcr.cz v sekci Karta života, kde vyplníte požadované údaje.

Zdraví jako váš s Pavlem Křížem

Cílem Zdravotní pojišťovny ministerstva vnitra ČR je vést všechny své klie-

ty ke zdravému způsobu života a k prevenci nemocí.

„Prevencí se dá zabránit mnohým nemocem nebo jejich komplikacím. Je pro pacienty snesitelnější a pro pojišťovnu levnější, než léčení už vzniklých chorob. Chceme, aby naši klienti patřili k občanům žijícím zdravý, aktivní, plnohodnotný život až do pozdního věku. Proto jsme vytvořili projekt Zdraví jako váš s Pavlem Křížem, který je od 1. února prezentován na webových stránkách www.ZdraviJakoVasen.cz.“ říká generální ředitel Zdravotní pojišťovny ministerstva vnitra ČR Jaromír Gajdáček.

„Vždycky jsem chtěl vědět o lidském organismu co nejvíc, abych pomohl sobě, protože jsem od narození diabetik, ale i jiným lidem. Zdravý životní styl se stal doslova mou vášní. A proto spolupráce se zdravotní pojišťovnou, jejímž mottem je: Zdraví jako váš, je zcela logická,“ dodává k tomu průvodce projektu, klient ZP MV ČR, herec a psychoterapeut Pavel Kříž. Na www.ZdraviJakoVasen.cz jsou rozhovory s lékaři, známými osobnostmi, herci, zpěváky, sportovci – z velké části klienty ZP MV ČR – o prevenci a zdravotním stylu, i o tom, jak je těžké jej dodržovat. Čtenáři se dozvědí řadu tipů, triků a rad. Na webu ZP MV ČR nabízí možnost diskutovat, sdělit své zážitky, zapojit se do programů a také každý měsíc do soutěží o zajímavé ceny.

Generálním partnerem projektu Zdraví jako váš s Pavlem Křížem se stala firma Fujitsu Technology Solutions s. r. o., přední evropská počítačová společnost, která nabízí jedno z nejuplněnějších portfolií produktů a služeb v oblasti výpočetní techniky. Tato firma také ZP MV ČR věnuje hlavní cenu do soutěží, kterou bude automobil VW Polo.

Eva BROŽOVÁ

Foto autorka a ZP MV

Ostravský policejní ples

Jubilejní, již patnáctý reprezentační ples Městského ředitelství policie Ostrava proběhl dne 5. 2. 2010 v kulturním domě Akord v Ostravě-Zábřehu. Ples byl slavnostně zahájen Mahulenou Bočanovou a ředitelem Městského ředitelství policie Ostrava, plk. Mgr. Tomášem Landsfeldem. A na začátku nechyběla ani prezentace policejní práce. Program pokračoval polonézou. Mahulena Bočanová s Jaroslavem

Kunešem v průběhu večera předvedli nejen své taneční umění, ale zájemce také učili salsu. Přítomné Mahulena Bočanová však okouzila nejen půvabem a tancem, ale také svou bezprostředností, srdečností i znamenitým moderováním. Samozřejmě nechyběla ani tombola, cimbálová muzika, hudební skupina i DJ. Plesu se zúčastnily stovky lidí, atmosféra byla vynikající. Neopakovatelné okamžiky kulturního zážitku budou mnohým připomínat také fotografie, které si zájemci odnášeli s sebou již z plesu.

Tradice, která byla založena před mnoha lety, tak našťastí zůstala zachována i do současnosti. Pro rodinné příslušníky policistů ples může být také malým poděkováním – či oceněním – za trpělivost a nelehké soužití s policisty při plnění jejich „poslání“.

por. Bc. Gabriela HOLČÁKOVÁ

Foto archiv P ČR

POMOC POSTIŽENÉMU HAITI

Dne 12. ledna 2010 zasáhlo ostrov Haiti zemětřesení o síle 7,3 RichtEROVY stupnice. Jak jistě všichni víme, následky tohoto zemětřesení jsou katastrofální. Počet obětí dosáhl několika set tisíc. Zemětřesení zasáhlo však i ty, co přežili. Ať už přišli o osobu blízkou nebo o domov. Haiti je nejchudší zemí na západní části zeměkoule. O to hůř se s následky ničivého zemětřesení bude vyrovnávat.

Nejcitlivější skupinou jsou vždy děti. Bezprostředně po této tragické události se na Krajském ředitelství policie Moravskoslezského kraje zrodila jistě dobrá myšlenka, jak pomoci právě dětem na Haiti. Během čtrnácti dnů moravskoslezští policisté a zaměstnanci mezi sebou vybrali částku 144 350 Kč a odeslali ji jako dar Českému výboru dětského fondu Organizace spojených národů UNICEF, který jako jeden z prvních sbírkou na pomoc dětem postiženým ničivým zemětřesením vyhlásil.

Při tak rozsáhlé katastrofě, jaká postihla Haiti, bylo v první fázi zapotřebí urychleně zajistit podmínky na přežití. Ve druhé fázi je

pomoc dětem zaměřena na návrat do normálního života, včetně poskytování psychosociální pomoci pro odbourání traumatu. Prioritou je také jejich ochrana, zejména identifikace těch opuštěných a osiřelých, aby co nejdříve mohli začít vyhledávání jejich původních rodin, případně náhradních opatrovníků.

První únorové úterý letošního roku krajský policejní ředitel, plk. Mgr. Tomáš Tuhý, při příležitosti slavnostního vyhlášení nejlepších sportovců, policistů a zaměstnanců krajského ředitelství za rok 2009 v kulturním domě v Těrlicku předal zástupkyni Českého výboru dětského fondu Organizace spojených národů UNICEF paní PhDr. Ivaně Svobodové, která přijela z Prahy, symbolický šek na tuto částku. Paní Ivana Svobodová ve svém projevu poděkovala moravskoslezským policistům a zaměstnancům za podporu dobré věci.

Následovalo pozvání na setkání příznivců UNICEF, které se uskutečnilo v Praze na Žofíně 23. února. Zde ředitel moravskoslezských policistů, plk. Mgr. Tomáš Tuhý převzal od výkonné ředitelky Českého výboru

PhDr. Ivana Svobodová

pro UNICEF, paní Pavly Gomby, certifikát, jako výraz uznání UNICEF – Dětského fondu OSN v České republice, za významnou pomoc ve prospěch dětí.

Jsme hrdi na to, že i touto formou naplňujeme naše kredo „pomáhat a chránit“.

por. Bc. Darina MAJKOVÁ
Foto archiv P ČR

Další nová recepce!

Dne 11. 3. 2010 byla na Obvodním oddělení Policie ČR Slezská Ostrava na Bohumínské ulici otevřena nová recepce.

Rekonstrukcí vstupu, recepce a místnosti pro dozorčí službu prošlo Obvodní oddělení Policie ČR na Bohumínské ulici.

Přestavba naprosto nevyhovujících prostor stála 3, 5 miliónu korun. Jedná se již o osmé rekonstruované oddělení Policie ČR v Ostravě.

Tuto slavnostní událost svou přítomností obohatilo hned několik významných hostů. Za všechny jmenujme starostu městského obvodu Slezská Ostrava Ing. Antonína Maštálíře, náměstka ředitele krajského ředitelství policie Ms kraje plk. Ing. Martina Hrinka Ph.D. a plk. Mgr. Tomáše Landsfelda ředitele Městského ředitelství Policie ČR v Ostravě. Mimo ně na tuto akci přijali pozvání i další zástupci důležitých institucí sídlících v tomto specifickém městském obvodu. Mnoho úspěchů policistům popřáli zástupci Městské Policie Ostrava, Hasičského záchranného sboru, Věznice Ostrava Heřmanice, Zoologické zahrady, Dětského domova na Bukovanského ulici a dalších.

Rekonstrukce výše uvedené ho oddělení byla provedena v rámci projektu P1000, jehož cílem jsou dvě nejdůležitější věci. Za prvé zlepšení kvality pracovního prostředí policistů a tím i zvýšení efektivity jejich práce a za druhé naplňování metod filozofie „Community policing“. V praxi tato filozofie znamená „otevírání se“ veřejnosti, odbourávání předpokladů a překážek a chápání policejní práce jako službu občanům. Otevřením oddělení na „Slezské“ postoupili ostravští policisté opět o krok vpřed v naplňování tohoto důležitého principu.

por. Mgr. Petr SVOBODA
Foto autor

Společný postup proti výtržníkům

24. února 2010 se konala společná tisková konference Ministerstva spravedlnosti ČR, Policie ČR, Probační a mediační služby ČR a Českomoravského fotbalového svazu v souvislosti s alternativním trestem „zákaz vstupu na sportovní, kulturní a jiné akce“, který zavedl nový trestní zákoník, a chystaným začátkem jarní části fotbalové ligy.

Za Policii ČR se tiskové konference zúčastnili policejní prezident genmjr. Oldřich Martinů a náměstek policejního prezidenta pro vnější službu plk. Ivan Bílek, Ministerstvo spravedlnosti ČR bylo zastoupeno ministryní Danielou Kolářovou, Probační a mediační služba ČR ředitelem Pavlem Šternem, Českomoravský fotbalový svaz bezpečnostním manažerem Miroslavem Platilem.

Nový alternativní trest řeší mimo jiné i problémy s agresivními fanoušky sportovních klubů. Policie ČR hraje v celém systému nezastupitelnou roli. Od policistů budou přicházet informace o rizikových sportovních a kulturních akcích a zároveň to bude policie, kdo dá Probační a mediační službě ČR zpětnou informaci o plnění podmínek stanovených soudem při uložení trestu. Týkat se to bude i mladistvých pachatelů trestných činů, kterým může být vedle tohoto trestu uloženo i výchovné opatření.

„Slibujeme si od této spolupráce především zvýšení bezpečnosti na stadionech a větší komfort pro ty, kteří se jdou na stadion pouze podívat na zápas,“ prohlásil na tiskové konferenci policejní prezident.

kpt. Mgr. Jan MELŠA
tiskový mluvčí
Policejního prezidia ČR

BYTOVÍ ZLODĚJI MAJÍ NOVÉ INFORMÁTORY

Příležitost dělá zloděje a uživatelé internetu takových příležitostí nabízejí stále víc. Zejména neustálé informování okolního světa o tom, kde právě jsou a co dělají anebo kdy a kam jedou na dovolenou, vytváří nové netušené šance i pro bytové zloděje.

Na toto riziko upozorňuje nizozemská webová stránka PleaseRobMe.com (v překl. „Prosím, vylup mne“). Tři Holanďané, kteří stránku vytvořili, tvrdí, že pouze ukazují, jak snadné je získat informace potřebné k loupeži.

„Začalo to tehdy, když jsme s kamarádem viděli v našich zprávách v Twitteru stále více a více zprávček od Foursquare,“ řekl BBC Boy Van Amstel, spoluautor stránky.

Foursquare je síť, jejíž účastníci často a hrdě oznamují pomocí svých mobilních telefonů, kde právě jsou a které místo (nejčastěji je to hospoda) svou přítomností právě „dobyli“. Za to získávají „odznaky“ nebo hodnot „kapitán“.

„Lidé se přihlašují ze svých domovů, z bytů svých přítelkyň či kamarádů a oznamují adresy. Myslím, že si ani neuvědomují, kolik toho prozrazují,“ soudí Van Amstel, podle něž tak nadšenci vlastně zlodějům „inzerují“, kdy nejsou doma.

Stránka varovně nabízí ukázky stovek takových příležitostí ke vloupání a své údaje neustále aktualizuje. Přitom však její autoři podle britské BBC ujišťují: „Nejsme manuál pro lupiče. To, nač se snažíme upozornit, je fakt, že ještě nedávno bylo považováno za pochybné uvádět na internetu i jen své plné jméno. Dostali jsme se o tisíc mil dál.“

Foursquare reagoval tvrzením, že stejné informace lze získat i přes sociální síť Twitter, přes který si lidé posílají kratičké zprávičky, kde jsou, co právě dělají atd. S tím Van Amstel a jeho kamarádi souhlasí. Dodávají, že stejně lze zneužít i Facebook, Brightkite, Google Buzz a další.

Potenciálním zlodějům pak díky infor-

macím na těchto sítích postačí jen použít vyhledávač, jímž si stáhnou údaje, které byty či domy v jejich městě či nejbližším okolí jsou momentálně bez obyvatel. A získat takovou pomůcku není nic těžkého. „Je až zarážející, jak je to snadné,“ řekl Van Amstel s tím, že s trochou znalostí a zručností lze takový zlodějský vyhledávač dát dohromady doma za několik hodin.

Za své aktivity – jakkoliv jsou avizované jako varování – se ale trojice Holanďanů stejně nevyhnula ostré kritice. „Je to naprosto nezodpovědné. Mohli aspoň vynechat detaily o adresách,“ řekl o nich britskému listu The Daily Telegraph Simon Davies, ředitel hnutí Privacy International.

NOVÁ ZBRAŇ PRO POLICII

Stačí zamířit, stisknout spoušť a přesně nasměrovaný elektromagnetický pulz zničí elektroniku jedoucího auta. Během několika let by to policistům měla dovolit pistole, jejíž funkční prototyp byl úspěšně otestován v Kalifornii.

Pachatel například ujíždí bez placení od benzinové pumpy, na magistrále ve sto padesátí kličkuje mezi ostatními řidiči... a náhle se mu vypne motor, zhasne

DOPLNIT STAVY AFGHÁNSKÉ POLICIE SE NEDAŘÍ

Značný počet afghánských rekrutů, kteří by měli tvořit jádro budoucích bezpečnostních sil země, užívá drogy. Představuje to velký problém pro NATO, které chce posílit v konfliktu s Tálibánem afghánskou policii i armádu. Přitom užívání hašiše se toleruje, protože jinak by rekrutů nebylo dost, tolerován není pouze heroin, uvádí agentura Reuters.

Když britští velitelé výcviku na základně v afghánské

provincii Hílmánd na jihu země provedli náhodné drogové testy u 25 policejních adeptů, většina z nich byla pozitivní. Jeden z rekrutů byl rovnou vyhozen, další obdrželi důrazné varování.

Z pětadvaceti testovaných rekrutů tři užívali amfetamin a opiáty, 15 dalších hašiš. Pokud někdo bere hašiš, je pokárán při nástupu před třemi sty rekruty, ale není vyhozen. Kdyby se netoleroval hašiš, zbylo by jich příliš málo.

„Když poprvé zjistíme, že je někdo na hašiši, tak mu řekneme, že to není správné. Podruhé dostane varování. Potřetí se mu pokusíme pomoci při odvykání a při čtvrtém prohřešku už ho vyhodíme,“ říká afghánský důstojník Mahmúd Rafík Širjár. „Pokud jde o heroin, pak se těch, kteří ho berou, zbavujeme okamžitě. Je to škodlivé nejen pro ně, ale samotná závislost na heroinu je svým způsobem nakažlivá. To je především důvod, proč je nechceme.“

Výcvik afghánských policistů je klíčovou částí strategie NATO. Aliance chce postupně předat odpovědnost za bezpečnost Afghánistánu místním silám, aby se západní vojáci, kterých už brzy bude v Afghánistánu 150 000, mohli již příští rok začít stahovat.

NATO chce zvýšit počet afghánských vojáků a policistů o 50 procent na celkový počet 282 000 do poloviny roku 2011. Tento termín stanovil americký prezident Barack Obama pro předpokládané zahájení odsunu koaličních sil.

Velitelé ale připouštějí, že jde o sisýfůvský úkol. Afghánští rekrutů nejen berou drogy, ale jsou často ngramotní a mnozí brzy dezertují. Někteří z nich mohou být dokonce přestrojení povstalci, kteří se snaží do bezpečnostních sil infiltrovat – v listopadu například zabil takový afghánský policista pět britských vojáků.

palubní deska, zmlkne autorádio, utichne navigace a auto se pomalu zastaví. Z vrtulníku nebo policejního vozu ho totiž právě zasáhla elektromagnetická pulzní zbraň HPEMS. Bez zdlouhavého pronásledování, bez střelby a dalších riskantních zásahů.

Technici společnosti Eureka Aerospace vyvinuli zařízení, které dokáže ujíždějící auto zastavit bez ohrožení okolního provozu a kolemjdoucích. Vysokoenergetický elektromagnetický pulz dokáže vozidlo zasáhnout až na vzdálenost 200 metrů. Po zásahu pulzem se do elektroinstalace automobilu naindukuje náboj, který zlikviduje procesor řídící jednotky.

Automobil se v tu chvíli zcela vypne a pokračuje v jízdě pouze setrvačností. Pulz samozřejmě zničí i veškerou další zapojenou elektroniku, včetně autorádia, navigace, případně telefonu. Je to průvodní jev zásahu.

Zbraň je zatím jen obtížně přenosná, váží zhruba 22 kilogramů a její anténa je více než metr široká. Test na automobilu bylo proto možno zatím uskutečnit jen v laboratorních podmínkách. Podle konstruktéra Jamese Tatoiana by se však do pěti let měly rozměry systému zmenšit přibližně na úroveň dnešních ručních palných zbraní.

MÍSTO ZÁKOPŮ PANCÉŘOVÉ ZDI

Američtí vojáci na zahraničních misích by už brzy mohli být schopni opevnit se během deseti minut, k čemuž by nepotřebovali žádné nářadí či zařízení k budování zákopů. Námořní pěchota už začala nakupovat snadno vztýčitelnou opancéřovanou zeď nazvanou po vojákově McCurdym, který v Iráku zemřel při záchraně svého zraněného kamaráda.

Zeď je vysoká dva metry a její díly

poměrně jednoduše složí tři lidé. Jednotlivé části se spojují sponami. Zeď by vojáky měla ochránit i proti granátovým a minometným útokům. Výhodou je, že jde vztýčit během pár minut a není potřeba budovat zákopy a vršit na sebe pytle s pískem. Stejně rychle ji lze demontovat, složit, převézt a postavit na jiném místě.

Z dílů je možné vytvořit opevnění ve tvaru U, V, J a jejich variací. Zeď má také ve svých stěnách střelný.

Systém vyvinula firma Dynamic

Defence Materials a pojmenovala ho McCurdy's Armour (McCurdyho brnění) po příslušníkovi námořní pěchoty Ryanu S. McCurdym, který v roce 2006 zemřel v Iráku, když se snažil dostat zraněného kolegu do bezpečí.

Americká námořní pěchota už na nákup prvních 14 sad opevnění uvolnila 800 000 dolarů (přes 15 milionů korun).

**Dvoustranu připravil
Jaroslav LINHART
Foto internet**

EVROPSKÁ UNIE ZAKÁZALA STRÁNKY S VYZVÁNĚNÍM PRO MOBILY

Téměř pětina všech internetových stránek nabízejících vyzvánění do mobilů či pozadí na jejich displeje zmizela z trhu. Jejich uzavření nařídily úřady v jednotlivých členských státech Evropské unie po akci, která začala v červnu loňského roku a zaměřila se právě na stránky s podobným obsahem.

Problémových bylo kolem 70 procent webů, 54 procent z nich své chyby napravilo, 17 procent bylo úplně zrušeno.

Správci internetových stránek se nejčastěji provinili třemi základními chybami. V mnoha případech chyběly jasně uvedené ceny za stažení vyzvánění, prodejce o sobě neuváděl úplné informace a v mnoha případech inzerovali vyzvánění „zdarma“, nikde však již neuvedli, že je tuto službu třeba předplatit.

„Toto šetření, které probíhalo v celé EU, bylo přímou odpovědí na stovky žádostí od rodičů a spotřebitelů z mnoha členských států. Mladí lidé by se neměli stávat obětmi nekalých praktik, jako je klamavá reklama, které je nalákají, aby si předplatili vyzváněcí tóny, o nichž si mysleli, že jsou zdarma. A na rodiče by neměla čekat nepřijemná překvapení na účtu za telefon poté, co si jejich děti omylem předplatily více služeb, než bylo dohodnuto,“ řekla novinářům eurokomisařka pro ochranu spotřebitelů Meglena Kunevová.

Některé členské státy EU dokonce při společné unijní akci neváhaly provozovatelům stránek vyměřit značné pokuty, což se týká především Itálie. Devět tamních společností, mezi něž patří i velcí operátoři jako Vodafone či Telecom Italia, muselo zaplatit pokutu dva miliony eur (zhruba 52 milionů korun) za poskytování nejasných informací, které se týkaly například počtu vyzváněcích tónů za uvedenou cenu.

Evropané vlastní více než 495 milionů mobilních telefonů. Samotné vyzváněcí tóny podle odhadů představovaly v roce 2007 v Evropě 29 procent celkového trhu s obsahem do mobilních telefonů (to je asi o deset procent více než v roce 2006). Hodnota prodeje vyzváněcích tónů v Evropě v roce 2007 se odhaduje na 691 milionů eur (téměř 18 miliard korun).

RUSKO: PODNIKATELEM ZE DNE NA DEN A DOMÁCÍ VĚZENÍ

V Rusku se „firmy na jeden den“ zakládají většinou z důvodu možnosti daňového úniku a registrují se převážně na studenty. Proto také poslední akcí, již pracovníci Správy daňové kriminality zorganizovali pro veřejnost, byla série přednášek, tentokrát pro studenty v Irkutsku, neboť tam byl zadokumentován zatím poslední případ. Bohužel jsou studenti pro svou značnou právní negramotnost, životní nezkušenost a touhu po snadném a rychlém výdělku lehkou kořistí protřelých podvodníků.

Mezi byznysmeny se pojem „firmy na jeden den“ objevil asi před deseti lety. Tehdy se tento typ firem začal registrovat na kradené nebo ztracené pasy. Nový majitel dokumentu se stal vlastníkem nebo generálním ředitelem čerstvě založeného podniku. Poté se firma prodala a začala figurovat v nejrůznějších schématech daňových úniků. Jak čas plynul a zákony začaly ztrácet na benevolentnosti a naopak tresty za daňové přečiny nabývaly na přísnosti, šejdři začali vyhledávat lidi, kteří by za úplatu byli ochotni pro ně sehrát roli „pana ředitele“. V počátcích to byli dost často lidé závislí na alkoholu a jiné podobné ztracené existence, dnes se majitelé fiktivních firem rekrutují z řad vysokoškoláků.

V r. 2005 se jeden z irkutských studentů stal generálním ředitelem hned tří takových podniků. Post mu byl nabídnut, hned když přišel žádat o místo. K tomu kulatá sumička, ba i penzijní připojištění. Zároveň ale i obrovský daňový nedoplatek na finančním úřadu. Tentokrát to ale dopadlo dobře, studenta od trestní zodpovědnosti zachránilo doznání, upřímná lítost a okamžitá likvidace „firmy“. Takové štěstí asi nebude mít 20letá studentka, která za pouhé dva tisíce rublů naivně podepsala dokumenty, na jejichž základě se stala šéfkou podniku. Byla ujištěna, že se ničeho nezákonného nedopouští, a teď namísto školy tráví čas buď na policii pro podání vysvětlení, nebo v soudní síni jako svědkyně.

Tyto firmy samozřejmě po formální stránce splňují všechny náležitosti, ale fakticky žádnou činnost nikdy nevyvíjejí. Pouze realizují nelegální bankovní operace a perou špinavé peníze získané trestnou činností. Jejich aktivity často nabývají mezinárodních rozměrů – to když se peníze za pomoci nastrojených „partnerských“ firem stahují přelít přes hranice Ruska. V podvodných aktivitách figurují nejen zaměstnanci bankovních institucí, ale i další „vážení občané“ nejrůznějších profesí.

Postup, jak získat studentskou oběť, je poměrně jednoduchý. To se dá do novin inzerát, že firma potřebuje obsadit velmi dobře placenou pozici a hledá iniciativní osobnost, nejlépe vysokoškoláka. Student je uvítán v kanceláři s příjemnou sekretářkou, inspirativní prostředí dotváří nejmodernější výpočetní technika. Poté, co proběhl přijímací pohovor, budoucí zaměstnavatel oznámí přijetí kandidáta na nabízený post a požádá jej, aby kvůli vyřízení formalit nechal u sekretářky na pár dnů svůj osobní průkaz. Jakmile se tak stane, celé schéma nelegálních finančních operací se spustí. Studenti, zaujati vidinou lehce získaných peněz, nemají ani ponětí o nezákonnosti svého počínání, natož aby je napadlo, jaké jejich rozhodnutí bude mít následky. Bohužel, jen za poslední dva roky se šest studentů poté, co se o jejich „podnikání“ začaly hlouběji blíže zajímat finanční úřady a následně policejní orgány, beze stopy ztratilo. Před nedávnem se vyšetřovala smrt 24letého filologa, který zahynul za nevyjasněných okolností. Následně se zjistilo, že firmami vedenými na jeho jméno proteklo 18 milionů rublů.

Za realizaci nezákonného nebo falešného podnikání hrozí v Rusku vysoké pokuty do 300 000 rublů, za legalizaci peněžních prostředků získaných nelegální činností jiné osoby pak odnětí svobody až na osm let.

● ● ●

Trest domácího vězení se podle mínění expertů bude týkat především úplatných úředníků, ačkoli je možné, že vznikne zároveň nový typ korupce. Uvedou ji do života právě ti pachatelé, kteří budou na nové formě trestu nejvíce zainteresováni a rádi ji namísto „ostrého“ vězení využijí. Vesměs jde o lidi, kteří netrpí nedostatkem prostředků... Příležitost lákavá pro obě strany.

Na každý pád ale se přetřepeným ruským věznicím uleví, a také stát

nímu rozpočtu. Ačkoli přijde technické zabezpečení celého projektu na několik miliard rublů, jeden reálný vězeň stojí státní kasu 25 000 rublů měsíčně. Předpokládá se, že se díky finančně zajištěným narušitelům zákona prostředky, v projekt vložené, brzy vrátí.

Domácí vězení může trvat od dvou měsíců do čtyř let a týká se méně závažných porušení zákona, jako například drobných krádeží, výtržnictví a také některých přestupků hospodářského charakteru. Může navíc fungovat i jako doplňkový trest pro pachatele, který si již odpykal trest odnětí svobody za závažný trestný čin a je třeba omezit jeho volný pohyb. V tomto případě může domácí vězení trvat až dva roky.

Ti, kdo budou muset dodržovat „gaučový“ režim, nebudou smět nejen opustit hranice bydliště, ale ani navštěvovat kluby, restaurace, koncerty a sportovní podniky. V některých případech nebudou moci v určité hodiny vycházet ven vůbec. Na dodržování podmínek trestu domácího vězení bude dohlížet zvláštní inspekce, jejíž příslušníci mají právo navštívit svou „ovečku“ v libovolnou dobu. Dalšími prostředky dohledu jsou kromě elektronických náramků i bytové videokamery. V určitých případech lze sledovat i internetové aktivity, pokud existuje nebezpečí, že odsouzený bude v trestné činnosti pokračovat. Dojde-li k porušení soudem stanovených pravidel, může být domácí vězení nahrazeno reálným vězeňským režimem.

Domácí vězení jako forma mírnějšího trestu je v trestním zákoníku Ruské federace již nyní, ale téměř se nepoužívá. Zákon ostatně vyvolává i otázky, zvláště v té své části, kde je domácí vězení pojato jako doplňující základní trest za závažnější trestné činy. Experti se ale shodují, že věznicím se odlehčí a sníží se recidiva, neboť často „sedí“ spolu mladí lidé, dopustivší se méně závažné trestné činnosti poprvé, s již zkušenými recidivisty, kteří z nich skutečné kriminálníky teprve udělají.

**Z materiálů MV RF a podle Infox.ru
přeložila a zpracovala Mgr. Dana Složilová**

MEXIKO: ESKALACE DROGOVÉ VÁLKY

V samotném Mexiku jsou problémy s narkomany a narkomanií relativně malé. Velký problém však už desítky let představuje pašování drog, především kokainu, z Jižní Ameriky do USA: přes Mexiko jich prý putují po moři, vzduchem i po zemi až tři čtvrtiny dodávaného množství v odhadované hodnotě 40 miliard dolarů za rok. USA trvají na tom, že se tato trasa musí co možná nejtěsněji uzavřít. Praxe je bohužel jiná. Mexické drogové gangy (některé už dávno nejsou čistě mexické, ale mezinárodní, členy jsou mimo jiné i Američané) operují především v severních pohraničních státech s centry v Tijuane a Ciudad Juárez, kde je jejich skutečná moc už dlouho větší než moc státních úřadů.

Jejich hlavní zbraní je korupce. Řadové policisty už snad ani nepodplácí, ale rovnou je na billboardech lákají do svých řad. Kdo se snaží odolávat, ten musí skončit. Loni na podzim vzkázal kartel policejnímu šéfovi v Ciudad Juárez, že musí odstoupit z funkce, jinak bude každých 48 hodin zabít jeden policista. Šéf to vzdal po deseti dnech, když už bylo pět jeho policistů mrtvých. Ale většinou stačí peníze. Těch mají kartely z obchodu s drogami dost, snad až stovky miliard dolarů, zatímco mexická vláda jimi zrovna nemůže hýřit.

Rozdělení moci (a zisků) narkobaronů není nijak rigidní záležitost, pořád se mění a vyvíjí. Vlastně právě kvůli tom spolu jednotlivá uskupení neustále bojují. Tyto boje během několika posledních let narostly do obudných rozměrů a dále eskalují, přičemž si stále častěji vyžadují i „civilní“ oběti bez jakéhokoli vztahu k narkomafii.

Momentálně proti sobě stojí dvě velká seskupení kartelů: na jedné straně Tijuana, což je organizace rodiny Arellano Félix v severozápadním pohraničí, ve spojení s organizací Zálivu (Gulf) ve státech Matamoros a Tamaulipas, a na druhé straně Sinaloa („Federace“, „Zlatý trojúhelník“) ve spojení s kartelem Juárez. Kartel Sinaloa řídí Joaquín „El Chapo“ Guzmán, nejhledanější osoba v Mexiku – s odhadovaným osobním majetkem ve výši jedné miliardy dolarů je to 701. nejbohatší člověk na světě. V čele kartelu s působištem ve více než milionovém městě Ciudad Juárez na hranicích s Texasem stojí Vicen-

Mexican drug cartels' main areas of influence

Mexické drogové kartely - rozdělení sfér vlivu

Silně pozlacený samopal AK vystavovala na konci roku 2009 mexická policie. Zbraň patřila jednomu z drogových baronů, který byl dopaden při neúspěšnější ložské akci proti narkomafii.

te Carrillo Fuentes, který prý ale také ovládá některé nebo všechny drogové kartely v Kolumbii.

Mimo tuto základní strukturu stojí menší organizace, které s těmi velkými většinou spolupracují na „obchodní“ bázi. Relativně samostatné a nezávislé jsou rodiny Michoacán a Bertrán-Leyva. Los Negros momentálně představují ozbrojené křídlo kartelu v Sinaloi, Los Zetas je soukromá armáda, která poskytuje palebnou sílu a potřebný důraz v boji s konkurencí organizací Zálivu, tedy na celém dlouhém pobřeží Mexického zálivu. Los Zetas jsou bývalí příslušníci elitních zvláštních jednotek mexické armády. Vůdcem Las Zetas je Osiel Cárdenas, jenž od roku 2007 přebývá ve vězení v USA.

Zetas ale představují jenom malou část ozbrojené síly drogových kartelů. Podle ministerstva obrany USA a listu Washington Times mohou postavit do boje dokonce 100 000 až 130 000 nebo i víc ozbrojených „pěšáků“.

Bojům kartelů mezi sebou a se státními orgány od roku 2007 padlo za obětí přinejmenším 15 000 lidských životů. Jen v roce 2008 měly v Mexiku na svědomí přes 6 290 mrtvých, z čehož bylo 85 procent členů syndikátů, asi 800 policistů a vojáků a 250 nezúčastněných civilistů. Za prvních deset dnů roku 2010 už bylo zaznamenáno na 200 mrtvých.

Proč tlumení moci a řádění kartelů policejními úřady se ukázalo jako víceméně neúčinné, v prosinci 2006 mexický prezident Felipe Calderon nasadil armádu. Zpočátku se jednalo jenom o speciální jednotky v síle 3 900 mužů, ale v srpnu 2008 už jejich počet musel být několikanásobně zvýšen. Dnes už je jich snad 45 000. V severních pohraničních státech Mexika, stejně jako v přístavech na pobřeží Mexického zálivu a Tichého oceánu od té doby zuří válka. Nedá se bohužel jednoznačně tvrdit, že by vládní jednotky vyhrávaly, a konec je v nedohlednu.

Mimořádně dramatická epizoda této války se odehrála na konci minulého roku. V čele stejnojmenného gangu Bertrán-Leyva stojí pět bratrů, kteří nedávno přešli na stranu organizace Gulf ve spojení s Los Zetas, přičemž se ale jejich „pracovní náplň“ nezměnila. Pašování kolumbijského kokainu, ale také heroinu je pro ně spíš vedlejší záležitost. Hlavně se orientují na vyděračství, únosy pro výkupné, nájemné vraždy, silniční loupeže a pašování zbraní, a to nejen na mexickém území, ale i v příhraničních státech USA. Říká se, že Leyvové si nepotrpí na korupci. Kdo se jim vzepře, odmítne sloužit, toho prostě zavraždí, a to co nejkrutěji a nejokázaleji – „pro výstrahu ostatním“.

Koncem roku 2009 mexické zpravodajské složky získaly informaci o tom, kde se ukrývá hlava kartelu, „El Jefe del Jefes“ (šéf šéfů) nebo také „La Muerte“ (smrt) Marcus Arturo Bertrán-Leyva, mimochodem majitel několika přepychových hotelů a dalších nemovitostí v Acapulku. V podmínkách nejpřísnějšího utajení bylo nasazeno do akce komando námořní pěchoty, což je nejlépe vycvičená a prý také nejméně zkorumpovaná ozbrojená složka v zemi. 11. prosince La Muerte pořádal vánoční večírek gangu s umělci a prostitutkami v Ahuatepeku u Cuernavaky. Marines zaútočili, zastřelili tři členy gangu (a bohužel i jednu nezúčastněnou osobu) a zatklí jedenáct dalších. Marcus Arturo spolu s dalšími ale uprchli.

V duchu jeho filozofie na sebe nenechala čekat odvěta: 15. prosince byly u kostela v Durangu v igelitových taškách nalezeny zohavené hlavy šesti policistů. Den poté dvousetčlenné komando námořní pěchoty za pomoci vrtulníků udeřilo podruhé, tentokrát přímo na úkryt hlavy gangu v luxusním bytovém komplexu Altitudes v letovisku Cuernavaca, jen šedesát kilometrů od hlavního města. V divoké přestřelce a za použití ručních granátů na obou stranách byl usmrčen jak šéf Marcus Arturo Bertrán-Leyva, tak i další čtyři členové gangu. V „křížové palbě“ byl smrtelně zraněn jeden voják, další dva utrpěli menší zranění a opět došlo k usmrcení civilisty. V dobytém bytě se našlo 25 pušek řady AR 15 a jedna AK 47.

Zdálo se, že síla alespoň jednoho z gangů tím bude na nějakou dobu potlačena. Jenže skutečnost je jiná, to nejkrutější mělo teprve přijít. Za týden po události se za velké pozornosti médií konal pohřeb seržanta námořní pěchoty padlého v boji v Cuernavace. A jen pár hodin po vyslání reportáže z pohřbu v televizi byla „neznámými pachateli“ surově vyvražděna celá pozůstalá rodina: manželka, matka a dvě děti. Evidentně pro výstrahu, aby si příští vojáci rozmysleli, zda jim akce proti drogovému gangu skutečně stojí za to.

Mimochodem: Americká vláda považuje mexické kartely za hrozbu číslo tři pro národní bezpečnost USA, hned za situací v Pákistánu a v Íránu, ale před Afghánistánem a Irákem. Těžko říct, zda se zde nedočkáme nějakého důraznějšího amerického zákroku, když zjevně nestačí 1,5 miliardy dolarů, což je částka dosud poskytnutá jako pomoc mexické vládě v boji proti narkomafii.

-PL-

Už se nikdo nikdy nedozví, co přesně se osudné ráno mezi těmi lidmi odehrálo. Ale chvíle, kdy vrah odhodil zkrvavený nůž a zmírající oběť ležela bezvládně na zemi, neznamenal jen konec jednoho života.

VRAŽEDKYNĚ VYNESLA DVOJÍ ORTEL

V 7.38 hod. dne 22. ledna 2008 oznámila výpravčí Českých drah z Ivanovic na Hané vyškovským policistům, že asi před pěti minutami došlo ke sražení neznámé ženy projíždějícím nákladním vlakem, a to na 56,9 km železniční trati mezi Ivanovicemi a Chvalkoviciemi na Hané. Z výpovědi strojvůdce vyplynulo, že neštěstí nešlo zabránit, žena mu prý doslova pod vlak vběhla, pravděpodobně v sebevražedném úmyslu:

„Po průjezdu Chvalkoviciemi, asi 600 metrů za nádražím, jsem si všiml, že z pravé strany, maximálně tak 30 metrů před vlakem, vyběhla nějaká osoba z keřů u trati. Zmíněná osoba měla na sobě černý kabát a bílou čepici, vběhla přímo na kolejisti, kde ji vlak srazil.“

I když jsem okamžitě reagoval brzděním, srážce jsem už nedokázal zabránit. V okolí srážky jsem neviděl žádné další osoby. Po zastavení vlaku jsem se vydal zjistit, co se stalo, a pod dvacátým vagonem jsem našel bezvládné tělo ženy, která už nejevila známky života.“

Ztotožnění sebevražedkyně nepředstavovalo složitý problém, necelé tři metry od její hlavy se nacházela černá koženková peněženka. Kromě malého finančního obnosu byl v peněžence občanský průkaz na jméno Eva Ajmutovová, narozená 1947, bydlícím v jedné obci ústeckoorlického okresu, s čímž korespondovaly i další občanské nebo zdravotní doklady.

Vlak usmrtil nešťastnici okamžitě, pozdější soudní pitva konstatovala jako příčinu smrti polytrauma, tedy poranění více životně důležitých orgánů, zejména rozlámání klenby a spodiny lební s rozmožděním mozkové tkáně, trhliny a zhmožděnin plic – v neposlední řadě šlo pak o těžkou krevní ztrátu při traumatické amputaci pravého bérce.

„Banální“ sebevražda? Ohledání místa činu takový názor velmi rychle vyvrátilo.

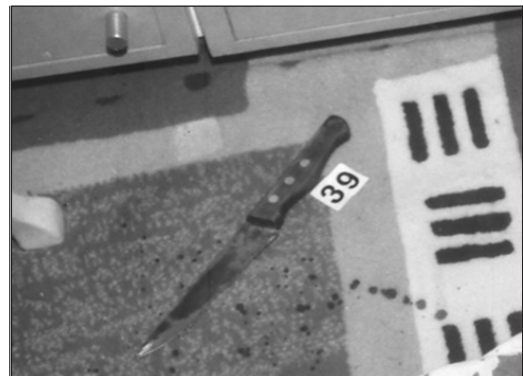
Dopis psaný z křivdy

„Ve křoví na levé straně srážu železniční tratě se nalézá černá kabelka, zajištěná jako stopa č. 1. Leží ve vzdálenosti 3 m od železničních kolejí a ve vzdálenosti 15 m od těla mrtvé ženy. Odhozením tašky při střetu s vlakem nedošlo k vypadnutí žádných věcí, taška zůstala uzavřena, mechanismus otvírání tašky nebyl narušen. V okolí nálezu černé tašky nejsou patrné žádné trasologické stopy, krevní stříkance, skvrny. Z vnějšího pohledu nenese kabelka, ani okolí jejího nálezu, žádné známky potřísnění krví.“

Pozor, jedná se o velmi důležitý postřeh! Uprostřed mnoha předmětů, jmenujme například zrcátko, ústní inhalátor, léky, propisovačky, spodní prádlo nebo svazky klíčů, se nacházely též listinné dokumenty, z nichž školní sešit byl potřísněn krví a obsahoval vzkaz, jakýsi dopis psaný v emocích křivdy a hněvu. Hned osamocená věta na první straně obsahovala slova „podvedla mě“ a „jídáška“...

V dopise je pak zmateně popsán utrpěný podvod s jakousi nemovitostí, ještě spíš sofistikovaný a především organizovaný komplot, režirovaný blízkou příbuznou a s ní spřaženou bankou. V listu se dále hovoří o půdě v ruském Kačajevsku v hodnotě 13 miliard (!): „Chtěla mě dostat za pomoci lékařů do blázince, zbavit mě svéprávnosti, aby mohla vzít dědictví sama, za mne... Realitka, notáři, katastro, jedna tlupa!“

Ale to ještě není konec podezřelým stopám. Na samém dnu tašky byla uložena jedna zkrvácená utěrka a další mokrá, zřejmě vypraná utěrka. Ležel tam i kuchyňský

Důležitou stopou ke kriminalistickému zkoumání byly oba kuchyňské nože

nůž se žlutou rukojetí a ostřím dlouhým cca 14 cm, právě v místě uschování těchto předmětů zajistili kriminalisté stopy čerstvě vstříknuté krve.

Znepokojující signály

Prsty mrtvé ženy nesly stopy řezných poranění, která nemohla pocházet z osudného střetu s vagony nákladního vlaku: „Tato zranění obecně vznikla následkem tahu ostří řezného nástroje – nože přes dlaňovou plochu 2. až 5. prstu pravé ruky a bříško posledního článku ukazováčku levé ruky,“ konstatovali soudní lékaři.

Policisté vyrozuměli o neštěstí dceru mrtvé ženy. Paní Romana se se svou matkou v poslední době prakticky nestýkala, ale samozřejmě věděla, že se po smrti svého ruského manžela vrátila do České republiky, zakoupila nemovitost ve východních Čechách, ale bydlela a žila u své sestry Jaroslavy v Ostravě...

V době svého napadení ležela oběť zřejmě v posteli. Při ohledání místa činu bylo tělo na zemi vedle postele, zaházené lůžkovinami.

V době mobilů je leccos snazší, Romana informovala sestřenicí Hanu, dceru Jaroslavy. Ta zkusila své matce zavolat, záhy ale zjistila, že matčin mobil je nedostupný. Dostala strach, že se něco stalo i její matce – a o svém podezření promptně informovala Policii České republiky.

Další věta může lakonicky znít, že vstupní dveře Jaroslavy Siebertové byly v přítomnosti policejního orgánu otevřeny 23. ledna 2008 cca v 11.30 hodin členem Hasičského záchranného sboru a že v průběhu následné prohlídky byla v ložnici nalezena ubodaná mrtvola Siebertové.

Realita byla taková, že zakrvavená mrtvola v krvi zbroceném pyžamu ležela těsně vedle postele, v teplé místnosti na podlaze a zaházená perinami, takže především obličej nesl vysoké známky hniloby. Totožnost mrtvé nakonec se vši určitostí stvrdili soudní lékaři porovnáním zubní dokumentace Siebertové se stavem chrupu mrtvol. Dodejme, že nedaleko těla ležel masivní kuchyňský nůž s dřevěnou stěrkou, celkové délky 26 cm, z toho délka čepele měla asi 14 cm.

Oběť se zoufale bránila

Ve znaleckém posudku ostravských soudních lékařů najdeme popis 24 bodných, bodnořezných a řezných ran. Z toho 7 směřovalo na krk, 4 v zádech a plných 9 napočítali lékaři oboustranně v oblasti rukou: „Bezprostřední příčinou smrti bylo bodné poranění krčních žil a levé krkavice... V rozsahu obou

rukou byly zjištěny četné povrchní i hluboké řezné rány, nasvědčující pro urputnou sebeobranu poškozené v průběhu útoku... Útok byl zjevně likvidační... Je pravděpodobné, že útok mohl být zahájen v době, kdy se poškozená nacházela v posteli...“ konstatovali pitvající znalci.

Ti dále připustili, že v průběhu vedeného útoku se mohl krvavě poranit též útočník (v našem případě tedy podezřelá útočnice) a to v oblasti obou rukou. Všechna zranění jevila známky vitální reakce, vznikla tedy v době, kdy oběť ještě žila. Oba kuchyňské nože, jak z místa vraždy Siebertové, tak z místa sebevraždy Ajmutovové, mohly být předmětem vražedného útoku.

Krev na nich patřila oběti i předpokládané pachatelce. Pracovníci Policie ČR, správy Severomoravského kraje, služby kriminální policie a vyšetřování z Ostravy mohli tedy logicky předpokládat, že k potřísnění už zmiňovaného školního sešitu krví Ajmutovové a k psaní textu o podvodném komplotu došlo po činu. Jinak řečeno, podezřelá žena ho psala vzápětí po úspěšném vražedném útoku na svou sestru.

Dvě nemocné osoby

Tým procesualistů a operativců, věnujících se objasnění případu, vedl zkušený vrchní komisař kpt. Miroslav Knížátek. Jemu i jeho kolegům bylo jasné, jak obě násilné smrti do sebe časově i vztahově zapadají, všem nepochybně vířil před hlavou paragraf 11 odst. 1 písmeno e) trestního řádu, tedy, že trestné stíhání proti tomu, kdo zemřel, je nepřipustné.

Nicméně plán prověřování a vyšetřování, sestavený 28. ledna 2008 (v kolonce Pachatel bylo ještě uvedeno Neznámý pachatel), měl dvě vyšetřovací verze s 13 možnými podverzemi a obsahoval více než 50 úkonů k provedení. Dvoudílný spis má v konečné podobě téměř 500 stránek...

„Cím víc jsme měli informací od příbuzných a sousedů v domě o soužití Evy a Jaroslavy, stejně jako lékařských poznatků k jejich psychickému zdraví, tím víc sílilo důvodné podezření, že vrahem Siebertové je skutečně Ajmutovová,“ konstatuje s odstupem času kpt. Miroslav Knížátek.

„Vedle exaktních kriminalistických poznatků, jakými byly stopy DNA v bytě oběti či na písemnostech, dále například

fakt, že cylindrické vložky zámků na dveřích bytu nebyly poškozeny a klíče nevlastnil nikdo jiný než obě sestry, byl pro nás důležitý znalecký posudek z odvětví psychiatrie a klinické psychologie, vypracovaný soudními znalci z Psychiatrické léčebny v Opavě. Vlastně šlo o psychoprofily, zaměřené, byť v obou případech posmrtně, na obě sestry, na možnost jejich dědičné psychické zátěže a eventuality jejich vzájemné vražedné interakce.“

Až k hořkému konci

Jaroslava už v minulosti střídala období psychického zdraví a nemoci, při které, zjednodušeně řečeno, propadala stihomamu, že je někým pronásledována, nebo měnila v horečném tempu zámky u bytu, přesvědčena, že v jejím bytě se soustřeďují bez jejího vědomí cizí osoby...

Nicméně příbuzní a okolí ji pro její doborosrdečnou povahu litovali – jak už bylo řečeno, psychóza v mezích bipolární afektivní poruchy umožňovala nemocné paní i plnohodnotné dny a týdny života.

Složitější to bylo s Evou, její sestrou. Na tu v dobrém nevzpomínaly ani její děti. Paradoxně se nikdy psychiatricky neléčila, přitom projevy její narůstající duševní nemoci byly závažnější a nebezpečnější. Odmítala používat mobil z obavy, že je někým sledována, trpěla pocitem, že se jí ztrácí věci, že je okrádána – přičemž její povaze bylo vlastní nějakému „okrádání rázně zamezit“, třeba agresivitou.

Byla chronická sťažovatelka a kverulantka, přesvědčená o sérii vloupání a úmyslného ničení, ať už neznámým pachatelem, nebo zlými sousedy, v její ústeckoorlické nemovitosti. Nic z toho se ovšem nikdy nepotvrdilo.

Soužití osob, ke kterému zřejmě nikdy nemělo natrvalo dojít, nabíralo na obrátkách. „Bojovnice“ Eva našla v Jaroslavě „nepřítele“, který ji pravidelným trávením čaje chce zlikvidovat, co hůř, připravuje „jídášský“ komplot, aby ji zbavil obrovského dědictví. Pasivní Jarka nedokázala takové podezření rozptýlit, naopak každé její slovo zřejmě Evu utvrzovalo, že se „nemýlí“. Pak přišlo osudové ráno 21. ledna 2008...

Vrchní komisař Miroslav Knížátek ve své zprávě z června 2008, uložené na konci spisu, považoval za prokázané, že pachatelem vraždy Jaroslavy Siebertové není nikdo jiný než její sestra Eva Ajmutovová, která ze strachu před trestem spáchala sebevraždu (jak se vyjádřil jeden ze svědků: „Pobyt ve vězení byl pro Evu něco nepředstavitelného a nepřipustného, to by radši volila smrt“) a věc proto odložil podle už zmíněného paragrafu trestního řádu.

Oběť je jasná, pachatelka taky, spis odložen... Kdo chce, ať soudí. Eva spáchala brutální zločin, poslední hodiny jejího života byly však nepochybně kruté. Litovala svého činu cestou ke kolegům, po kterých už k ní přijížděla Smrt? Nebo byla přesvědčena, že sebevražda je nevyhnutelnou součástí trpké porážky, kterou jí připravil svět zla a nepřátelství? Těžko říct, co je horší...

Viktorín ŠULC
Foto: vyšetřovací spis

Začátkem března proběhl v Solenici třídní mezinárodní seminář na téma Efektivní formy a metody prevence korupce ve veřejné správě. Semináře se kromě českých a slovenských expertů účastnili také přední američtí odborníci. Mezinárodní seminář oficiálně zahájil první náměstek ministra vnitra plk. Jiří Komorouš, nejvyšší státní zástupkyně Renata Vesecká, náměstek policejního prezidenta plk. Jiří Novák a chargé d'affaire Mary Thompson-Jones.

nosti. Korupce působí ve všech zemích a úzce s korupcí souvisí i vydírání. „Nikdo není nad zákon,“ je velice rozšířená fráze, kterou po svém nástupu do úřadu pronesl prezident USA Barak Obama. „V USA to mimo jiné znamená, že je jedno, kdo se korupce dopouští,“ řekl agent FBI Keith A. Byers a pokračoval. „Já s velkou radostí budu vyšetřovat každého, kdo je podezřelý z korupce, ať je to kongresman, nebo obyčejný občan. Naopak raději budu vyšetřovat

MEZINÁRODNÍ SEMINÁŘ

„Je mi velkou ctí, že zde dnes mohu na tomto semináři být s vámi a setkat se také se slovenskými a americkými kolegy. Boj proti korupci je jednou z priorit Ministerstva vnitra. Těší mne, že se dnes s námi mohou američtí kolegové podělit o zkušenosti a být studnicí nápadů. Věřím, že dnešní konference přispěje k eliminaci korupce nejen u nás v České republice,“ zahájil seminář první náměstek ministra vnitra **Jiří Komorouš**.

Celé odpoledne prvního dne probíhal workshop česko-slovenské části semináře. Mezi Slovenské spírkry patřil např. **JUDr. Dušan Kováčik**, náměstek generálního prokurátora, Úřad speciální prokuratury SR. V průběhu celého semináře mezi další přednášející patřili např. **gen. PaedDr. Tibor Gašpar**, ředitel Úřadu boje proti korupci, Policejní prezidium SR, **plk. Mgr. Libor Vrba**, ředitel ÚOKFK SKPV.

Zajímavý příspěvek přednesl **Keith A. Byers**, specialista na korupci a úplatkářství veřejných činitelů, FBI. Svoji přednášku, doplněnou diapoziť, začal otázkou. Co to vůbec korupce je? Obecně lze korupci definovat jako zneužití veřejné pravomoci pro soukromý prospěch. Mezi typy korupce

Účastníci semináře

Zajímavý příspěvek přednesl **Keith A. Byers**, specialista na korupci a úplatkářství veřejných činitelů, FBI (nahoře)

První náměstek ministra vnitra **Jiří Komorouš** zahájil mezinárodní seminář (vlevo)

patří korupce na nejvyšší úrovni, kde se jedná o korupci mezi nejvyššími představiteli států a vlád, i korupce v malém, jako je uplácení malými částkami za drobné výhody v běžné populaci. Bez ohledu na rozsah korupce poškozují všechny takové činy rozvoj občanské společ-

kongresmana a pokud bude vinen, bude odsouzen a několik let si pobude ve vězení.“

Průzkumy ukazují, že nejméně zkorumpovaní jsou občané Nového Zélandu a Dánska. Česká republika je na 52 a Slovensko na 56 místě. Na konci tabulky průzkumu je Somálsko a Afghánistán. „V Afghánistánu je celý systém založen na úplatcích. Každý někde bere a někde platí. Nikdo nechce pracovat, ale každý má zájem se dostat na určité místo, aby mohl žít z úplatků,“ zdůraznil agent FBI, který v Afghánistánu vedl proti korupci školení.

Účastníci semináře se věnovali především následujícím tématům:

- Problematika odpovědnosti právnických osob, možnosti kontroly veřejných osob, prevence vytváření korupčního prostředí
- Prevence korupčního jednání policistů, operativně pátrací činnost a techniky, metody odhalování
- Rozsah a povaha využití technických prostředků v boji proti korupci a jejich právní úprava vzhledem k lidským právům
- Použití agenta, korunní svědek, kazuistika – rozbor případů

V průběhu tří dnů mezinárodního semináře nechyběl prostor na diskusi. Neformální diskuse probíhala i o přestávkách a po dva společné večery.

Na samotný závěr přišla na řadu doporučení a návrhy pro budoucí spolupráci při vyšetřování případů korupce ve veřejné správě.

Eva BROŽOVÁ

Foto Václav ŠEBEK a MV ČR

GA'S GREATEST PERFORMING **28**

Našli jsme pro vás na internetu

V životě člověka se obvykle střídají období spokojenosti s chvilami plnými problémů osobních, zdravotních, výchovných, finančních či vztahových. Ne vždy si s jejich řešením víme rady a potřebujeme a hledáme pomoc – ať už u svých nejbližších, nebo u odborníků: psychologů, pedagogů, lékařů, sociálních pracovníků apod. Účinnou pomoc v krizových životních situacích nabízí zejména mladým klientům už od roku 1994 brněnské Občanské sdružení Modrá linka. Jejím nejpopulárnější aktivitou je telefonická a e-mailová „Linka důvěry pro děti a mládež“, která poskytuje krizovou pomoc 365 dní v roce. Smyslem činnosti linky vystihují úvodní slova v titulu její webové stránky www.modralinka.cz:

„Jsou chvíle, kdy si člověk neví rady, cítí se ohrožen potřebuje poradit nebo pomoci. Mohlo se stát něco vážného, mimořádného, může ho třeba znepokojovat něco „obyčejného“. Nechce nebo nemůže se obrátit na své blízké, nebo se třeba ocitl sám. Možná potřebuje jen slyšet někčí hlas, protože se cítí opuštěn... Pokud i Vy jste v podobné situaci a chcete se o své těžkosti podělit s někým, kdo Vám bude pozorně naslouchat a pomůže Vám s jejich řešením, nebo se chcete jen vypovídat, potom se s důvěrou obraťte na Modrou linku...“

Spánek patří mezi naše základní fyziologické potřeby. Dobře víme, že bez dostatečného a kvalitního spánku se cítíme (a skutečně jsme!) stále unavenější. V krajním případě hrozí i riziko vzniku vážných duševních onemocnění. Na kvalitě spánku se ve velké míře „podepisuje“ naše psychická pohoda: jsme-li delší dobu stresováni, klidného spánku se stěží dočkáme. Vzhledem k významu spánku pro kvalitu našeho života bychom neměli případné problémy přehlížet, nebo dokonce bagatelizovat. Internetovou pomoc a radu hledejte na stránce se slibnou adresou www.dobry-spanek.cz. Odbornou lékařskou úroveň portálu garantuje jak jeho vydavatel, tak tříletá redakční rada.

Obsáhlá stránka je určena jak nám laikům, tak i odborníkům. Z mnoha sekcí jsou v případě problémů užitečné například oddíly s výstižnými názvy „Příčiny nespavosti“, „Desatero spánkové hygieny“, „Recepty pro kvalitní spánek“, „Žijeme aktivně“, „Léčba nespavosti“, „Poradna lékařů“ aj. Vzhledem k charakteru našeho povolání jistě stojí za zamyšlení například **Tipy, jak zvládat stres:**

Mluvte o potížích. Když cítíte, že můžete, proberte svoje problémy s partnerem nebo důvěrným přítelem. Možná, že se pak na situaci budete dívat objektivněji.

Dělejte si radost. Aspoň jednou denně udělejte něco, co vás opravdu potěší.

Uvolněte se smíchem. Smích má úžasné léčivé účinky a zlepšuje

sociální vazby. Samotný smích zvyšuje okysličení plic a produkci endorfinů a může vyvolat pocit euforie.

Cvičte. Spalte energii vytvořenou stresem dříve, než spálí ona vás. Během čtvrt roku může snížit depresi a úzkost třikrát týdně půlhodinka pohybu (aerobiku, chůze, běhu

apod.), při němž srdce dosáhne asi 120 tepů za minutu.

Plánujte a stanovte si priority. Zorganizujte si lépe život tím, že závažné věci budete řešit nejdříve, aby vám neležely v hlavě.

A neberte si toho na sebe příliš.

Budte optimisté. Jak praví staré přísloví – ve zdravém těle zdravý duch. A platí to i naopak. Nezatěžujte si tedy před spánkem hlavu zbytečnými starostmi a myslte pozitivně.

„Vítejte na specializovaném internetovém portálu www.abcHistory.cz, který je určen zájemcům o dějiny, dějepis, historii a související oblasti poznání.“ Těmito slovy je uveden internetový rozcestník českých i zahraničních stránek o všem, co se týká různých aspektů historie. Rubrika „Obecné informace“ obsahuje mj. odkazy na archivy, muzea, galerie, knihovny, vysoké školy a jiné instituce. V rubrice „Historická období“ jsou soustředěny webové odkazy o starověku, středověku, novověku a o soudobých dějinách. Rubrika „Zájmové oblasti“ je rozdělena na sekce o archeologii, náboženství, umění, humanitních a přírodních vědách, technice a sběratelství. Zájemci o konkrétní historické, zeměpisné či vlastivědné informace v různých částech světa necht' s důvěrou zalistují v rubrikách „Historické události“ a „Teritoria“.

Historické události nemusí pocházet jen ze starověku nebo středověku. Pro většinu současníků patří do „daleké“ historie už i padesátá leta minulého století. Tak například k americkému životnímu stylu oné doby neodmyslitelně patřily nablýskané chevrolety, cadillaky, pontiaky a další rozměrné osobní vozy. Dnes jsou tyto křižníky silnic muzeálními exponáty a vítanou atrakcí na přehlídkách automobilových veteránů. Máte-li slabost pro jejich elegantní tvary, prolistujte stránku www.plan59.com/main.htm. Na typických reklamních kresbách z 50. a 60. let budou před vámi defilovat vozy v celkovém pohledu i v detailu, s modelkami i bez nich. Volbou „správného“ odkazu se dostanete do databáze nejružnějších modelů z uvedeného období. Jiné odkazy vám nabídnou obdobně provedené kresby interiérů amerických domácností té doby nebo sladkobolné reprodukce mnoha děl „kapitalistického realismu“...

Na závěr dnešního dílu nabízíme ještě trochu rozptýlení, které je občas nutné. Stránku www.paluba.cz provozuje pražský klub deskových her „Paluba“. Jste-li hraví, klikněte na odkaz „Pokladnice her“ a budete se cítit jako v ráji. Je zde uvedeno téměř 800 abecedně seřazených deskových her se základními charakteristikami. U části her jsou uvedena i podrobná pravidla, vzhled hrací desky, příp. další informace. Rozsáhlý seznam je možno uspořádat podle různých kritérií, aby se usnadnilo vyhledávání.

Jaroslav KUSALA

NOVÝ ŘEDITEL NA „Jedničce“

V polovině loňského roku přišel na Obvodní ředitelství Policie ČR Prahy I nový ředitel. Devětatřicetiletý plk. Mgr. Bc. Karel Prommer u policie pracuje šestnáctým rokem. V roce 1994 nastoupil ke službě pohraniční a cizinecké policie na okrese Český Krumlov. Osud ho ale už v roce 1995 vyslal do centra metropole.

Karel Prommer v Praze začal u speciální pořádkové jednotky. Nejprve pracoval v týmu, ale postupně procházel řídícími funkcemi a u speciální pořádkové jednotky končil v roce 2009, a to na funkci zástupce vedoucího odboru.

Dnes jste ředitelem Obvodního ředitelství Policie České republiky Prahy I. Můžete prozradit, jaké dosavadní zkušenosti u policie vám pomáhají při současné práci v centru metropole?

Nejvíce cenných zkušeností jsem získal ve speciální pořádkové jednotce. Při bezpečnostních opatřeních jsem se snažil co nejvíce absorbovat a přejímat znalosti délesloužících a erudovaných kolegů, jak ze služby pořádkové policie, tak ze služby dopravní. Víím, jaké problémy přináší Václavské náměstí v průběhu dne či noci. Sám jsem na počátku své policejní kariéry toto nejznámější pražské náměstí mnohokrát takzvaně „šlapal“. Z různých pohledů znám rizika a nástrahy, která přinesla shromáždění a demonstrace, jež probíhala převážně v centru Prahy. Připomenu ty největší akce, kterých jsem se zúčastnil a kde jsem při řízení neustále získával drahocenné znalosti a zkušenosti. Byl to například summit NATO, mistrovství světa v ledním hokeji, křišťálová noc, předsednictví EU a opakovaná bezpečnostní opatření v souvislosti s 1. květnem. Všechny tyto zkušenosti se snažím pochopitelně jako ředitel využívat. Víím, co nás kde

může překvapit a podle toho společně se svými kolegy připravujeme jednotlivé bezpečnostní akce.

Post obvodního ředitele ale není pouze o policejní práci, i když ta pochopitelně vede. Určitě také spolupracujete s orgány státní správy a samosprávy. Můžete něco o policejní spolupráci prozradit?

Je obecně známo, že spolupráce s orgány státní správy a samosprávy je nezbytnou součástí práce obvodního ředitele. Pravidelně se účastním jednání bezpečnostní komise na Městské části Praha 1 a komise pro bezpečnost a dopravní politiku v obvodu Prahy 6. Téměř neustále jsem v kontaktu se starosty a místostarosty Městských částí Praha 1, 6, 7, s vedením Městské policie hlavního města Prahy, i s řediteli jednotlivých městských částí. Na všech uvedených jednáních řešíme podněty, názory, ale i stížnosti občanů na jejichž základě analyzujeme současnou situaci v daném teritoriu a připravujeme adekvátní bezpečnostní opatření. Nesmím opomenout také denní spolupráci značného okruhu podřízených policistů s Obvodními státními zastupitelstvími. Jinak jsem členem Bezpečnostní rady, Krizového štábu

Na stole ředitele nesmí chybět trestní zákoník

a Povodňové komise v obvodu Prahy 1. Co se týká okrajových městských částí, jako je například Suchbátka, Lysolaje, Troja nebo Řepy, tak tady se starosty spolupracují a jednají především vedoucí místních oddělení. Oni nejvíce znají problematiku ve svém regionu, což velice oceňuji, a nemalou měrou tak přispívají k dobrému jménu policie, potažmo všech policistů zařazených na „jedničku“.

Spolupracujeme i s kolegy ze Služby cizinecké policie, a také s celoměstskými útvary pražského krajského ředitelství, jako je speci-

Úkoly na další den ladí s asistentkou Jaroslavou Hamplovou

ální pořádková jednotka a odbor služby pořádkové policie, jenž velmi často dotuje policisty z oddělení služební kynologie či hipologie. Bez těchto specialistů by bylo obtížné naplánavat bezpečnostní opatření, či preventivní akce. V neposlední řadě při práci v ulicích spolupracujeme i s kolegy z odboru služby dopravní policie.

Bylo nutné po nástupu na místo ředitele provést nějaké personální či jiné změny?

Po nástupu na takové místo, jako je post obvodního ředitele, není pokaždé zcela moudré okamžitě provádět personální změny. Bylo nutné své podřízené především osobně poznat

několik. Je to hlavně drogová problematika, kapesní krádeže a krádeže věcí z vozidel a vozidel samotných.

Problematickou kapesních krádeží se zabývá samostatné oddělení v rámci SKPV, jehož pracovníci působí v místech nejvyššího nápadu. Kromě toho provádějí zesílená opatření při kulturních, sportovních a společenských akcích. V terénu vykonávají službu denně, včetně sobot, nedělí a svátků. Při akcích jsou využíváni i policisté SPJ, kteří mají výhodu tzv. „neznámých tváří“, protože policisty z oddělení kapesních krádeží již mnozí pachatelé znají a včas se svojí činností přestanou.

Místa s nejvyšším nápadem kapesních krádeží jsou například stanice metra Můstek a Muzeum, areál Pražského hradu, celá trasa tramvajové linky č. 22, Staroměstské náměstí (u Orloje), provozovny rychlého občerstvení Mc Donalds, KFC, atd. V loňském roce se rozšířil i způsob krádeží proříznutím kapsy spícím, či podnapilým osobám a odcizením jejich obsahu. I přes vysoké nasazení policistů, pracujících na této problematice, je počet kapesních krádeží poměrně vysoký. Složitost dokazování spočívá zejména v nutnosti zadržení pachatele přímo při činu. K tomu je však předtím nutné vytipování podezřelých osob, jejich sledování a pozorování až do doby provedení samotného trestného činu. Dále okamžité zadržení pachatele a jeho společníků s odcizenou věcí a zajištění poškozených, kteří ne vždy spolupracují se zakročující hlídkou kriminální policie. Na této trestné činnosti se často podílí i mládež, a to jak cizinci, tak i čeští občané. Za poslední roky se policistům podařilo vymístit organizované skupiny zejména pocházející z východní části Evropy. Spokojení však rozhodně být nemůžeme a budeme nadále vymýšlet nové a nové způsoby, jak tuto trestnou činnost eliminovat. Pachatelé krádeží věcí z motorových vozidel, tzv. „vloupači“, jsou většinou ti nejméně kvalifikovaní zloději, kteří v převážné většině požívají drogy a jejich veškeré chování je vedeno snahou získat rychle prostředky pro nákup nové dávky.

Pachatelé krádeží motorových vozidel jsou oproti tomu organizováni na stále vyšší úrovni a jejich chování vůči policistům je čím dál tím více agresivnější. Na tuto problematiku je zaměřeno 8. oddělení obecné kriminality SKPV, které patří k nejvíce aktivním v rámci naší kriminální služby. Jejich nasazení a přístup je pro ostatní policisty příkladný. Lze jen konstatovat, že právě zmínované problematiky zaznamenávají v rámci našeho ředitelství výrazný pokles.

Stanovil jste si při nástupu na obvodní ředitelství nějaké cíle a co jste si určil jako prioritu? Můžete už dnes říci, co se Vám podařilo?

První úkol, který jsem chtěl zlepšit, byla komunikace. Dle získaných poznatků od policistů byl předchozí ředitel strašně vzdálen. Myslím si, že ředitelování nelze vykonávat pouze za zavřenými dveřmi. Při každodenním řešení problémů musí moji podřízení vědět, že jsem ochoten jim kdykoliv pomoci a že jsem za běžné poznatky ze strany policistů rád. Jde o každodenní kontakt s policisty a o komunikaci vně policie, která tady chyběla.

Druhý úkol, který jsem si dal, bylo zlepšit pracovní podmínky. I tento problém postupně řeším. Finančně nám pomohli jednotlivé měst-

ské části. Policisté díky této pomoci získali nové technické prostředky pro výkon služby. Při práci tak například používají nové počítače, kamery, fotoaparáty, vybavili jsme na ředitelství multimediální učebnu a policisté také získali dalekohledy pro noční vidění. V obměně budeme pokračovat i nadále a počítáme se vstupní úpravou vestibulu pro SKPV v Bartolomějské ulici, tentokrát v rámci projektu P 1000. V plánu je také dovybavení některých pracovišť nábytkem, nebo napojení počítačů na síť u našich kriminalistů, kde to již zřetelně chybí. Nezapomínám také na fyzickou přípravu jednotlivců, a proto jsem, ve spolupráci s krajským ředitelstvím, inicioval na útvarech v našem obvodu zřízení posiloven s odpovídajícím vybavením. Je zřejmé, že vše nebudu v důsledku finančních nároků schopen splnit okamžitě, ale věřím, že vše postupně vyřešíme.

Za poslední úspěch lze považovat navýšení počtu tabulkových míst na dopravním inspektorátu našeho obvodu. Po ustanovení do funkce jsem zjistil, že dopravních policistů na tento policejní obvod jsou pouze tři desítky, což je nedostatečné. Po dohodě s krajským ředitelem došlo tudíž k navýšení tabulkových míst, jež se stane nemalým přínosem v rámci dopravní situace na jedniče. Naši dopravní policisté patří k jedněm z nejvytíženějších. Jejich podíl na značném množství bezpečnostních opatření a akcí v centru Prahy je neoddsutovatelný, a i těmto podřízeným patří dík. Společně se strážníky MP řeší například porušování zákona v oblasti parkování, dozorují kritické přechody pro chodce v blízkosti školských zařízení, ale i na problémových turistických místech.

Prozradíte na závěr, co plánujete v nadcházejících měsících a kde mohou občané „Vaše policisty“ vidět?

Každé MOP realizuje na svém území vlastní bezpečnostní opatření a akce, která mají za úkol snížit trestnou činnost. Vedoucí si připraví plán opatření a pokud potřebuje posílit dalšími policisty nebo specialisty, ozvou se na ředitelství a my jim pomůžeme. Takže občané policisty vidí přímo v ulicích. Tato bezpečnostní opatření se nám společně daří realizovat, vedoucí začínají mít dojem, že mohou iniciovat něco, co jim pomůže v jejich teritoriu a neplní pouze slepě příkazy cíleně zaměřené. Dle statistických ukazatelů je toto pozorovatelné i na trestné činnosti. ORP Praha I má za první dva měsíce tohoto roku nejmenší nápad trestných činů v rámci celého Krajského ředitelství hl. města Prahy. Nadále plánujeme akce na kontrolu dodržování zákazu požívání alkoholických nápojů mladistvými. Policisté budou vidět i při bezpečnostních opatřeních v rámci fotbalových i hokejových utkáních, při květnových volbách a při dalších bezpečnostních opatřeních v rámci našeho obvodu.

Občané policisty dále uvidí při preventivních aktivitách. Plánujeme semináře pro občany, seniory a školáky. Přípravujeme témata osobní obrana, narkomani, zabezpečení nemovitostí a vozidel, nebo jak bojovat proti stresu.

Eva BROŽOVÁ

Foto autorka

PS: V rozhovoru s ředitelem ORP Praha I jsme záměrně vynechali drogovou problematiku, které se budeme věnovat samostatně.

Karel Prommer odjíždí na jednání MČ Praha 6

a založit pracovní služební vztahy na vzájemné důvěře. Postupně jsem navštívil všechna místní oddělení a s příslušnými vedoucími jsem probral personální stavy jimi řízených útvarů. Dále jsem si zmapoval situaci, kolik policistů splňuje kvalifikační předpoklady a kolik z nich bude nutno tzv. „obměnit“ z důvodu nedostatečného vzdělání. Ne všichni požadavek splňují a splní. Nechci ale, aby dobří policisté skončili. Nabídnou jim práci odpovídající jejich vzdělání a i nadále chci jejich letité zkušenosti využívat.

Jedno však zdůrazňuji, policisté, kteří nechtějí pracovat, chybí jim aktivní přístup nebo mají problémy se zákonem, budu nekompromisně dle zákona řešit. Určitě nemám v úmyslu upřednostňovat policisty, kteří si do práce chodí odpočinout nebo pracují se sebezapřením.

Jaká trestná činnost Obvodní ředitelství Policie ČR Praha I nejvíce trápí?

Problémů, které trápí policisty i občany, je

Kapucín měl všechno předem do detailu promyšlené. A vyzkoušené! Ženu v letech si vyhlédl z bezpečného odstupu v dostatečném městském pouličním osvětlení. Pak ji - zcela jakoby náhodou – trpělivě sledoval. Když opustila rušnější a kvalitnější nasvícené centrum města, počkal na okamžik, v němž neměla solidně oblečená paní naději přivolat pomoc náhodného chodce. A svižně, tiše zaútočil. Několika rychlými kroky se ocitnul oběti v zádech. Bleskově jí sesmekl kabelu z ramene, syknul strašné vulgarity – dokonale využil momentu překvapení, vyděšeného úleku starší osoby. A přes příšeří odlehlého místa zmizel za rohem v ještě temnějším zákoutí...

RODINA CO BEZPEČNOSTNÍ PRVKY MÁ

Vedoucí npor. Bc. Pavel Horák (vpravo) a jeho zástupce npor. Bc. Martin Švancara stojí v čele oddělení necelý rok, jejich pracovní „přístupy“ již přesto zdárně ovlivňují chod policejního útvaru

Počátkem roku trápil policisty a také – prostřednictvím tiché místní pošty i díky oficiálnímu regionálnímu zpravodajství – řadu občanů Moravské Třebové večerní fantom. S největší pravděpodobností mladý, sportovně disponovaný muž, v tmavším oblečení s kapucou staženou hluboko do čela, přepadávající na opuštěných chodnících osaměle krácející ženské postavy.

Okradená, ponížená, zkoprnělá, dezorientovaná, sotva padesátiletá žena teprve po hodinovém zkliďňování u domácího krbu a pod vlivem příbuzných zašla na policejní stanici. O kabelku s peněženkou, v ní 500 korun, o brýle a mobilní

telefon zhruba za tisícovku přišla po 18. hodině, u policistů začala vypovídat kolem 19:45.

„Ten chlap nebyl o moc vyšší než já. Šla jsem na návštěvu k dceře. Páchlo mu z úst – tak sprostý slova na mě nahlmul. Nejvíc si pamatuju velký černý rukáv, takový chomout, který měl přehozený přes hlavu!“

Postižená paní, ostatně ve třech předchozích případech tomu u oloupených žen nebylo příliš jinak, nedokázala čerstvě děsivou chvilku života podrobněji popsat. Přišla o nějaké hodnoty, osobní věci, to ale – vedle vlastního hororového šoku – vlastně ani nepovažovala za hrozivější ztrátu. Újma na její důvěře v okolní lidi byla daleko větší a bude ji provázet dlouhé měsíce.

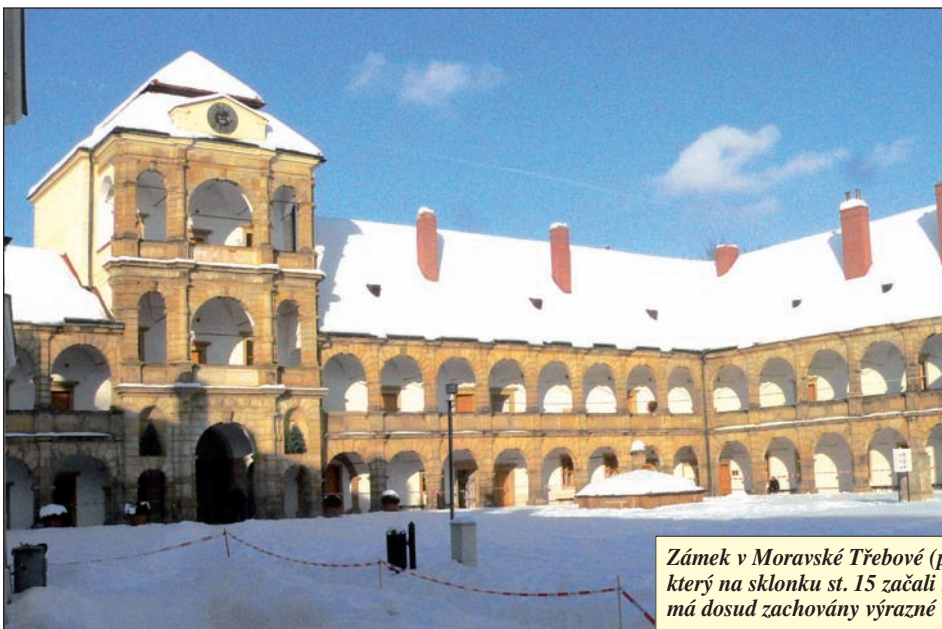
Čtvrtý případ podobné „kapesní“ krádeže za necelé čtvrtletí ovšem prohloubil obavu policejního týmu z Obvodního oddělení Policie ČR v Moravské Třebové. Představa, že už příště – brzy – přeroste „pracovní postup“ zloděje v násilnější formu loupeže, ve fyzické napadení s následným zraněním

K nejzkušenějším třebovským policistům – a nejspíš do čela mezi těmi s největší místní znalostí – patří beze sporu prap. Pavel Vaňous (na snímku vpravo)

Při zajišťování stop a svědecké výpovědi k vloupání do kanceláři měl prap. David Bureš asistenta v redakčním fotografovi

Zámek v Moravské Třebové (původně tu stával hrad z konce 13. století, který na sklonku st. 15 začali majitelé přestavovat do zámecké podoby) má dosud zachovány výrazné renesanční arkády

okradeného občana, samozřejmě v řadách profesionálních ochránců zákona sílí. A zneklidňuje jim život, službu.

Byť s půldruháhodinovým zpožděním, vyrazily hlídky – četníků i městských strážníků – do večerních ulic za vychládající stopou. Kontrolovaly se záznamy z dohlížecích „oček“ městského kamerového systému, ve spolupráci s „filiálkou“ služby kriminální policie a vyšetřování (tři její „stálí“ členové jsou bývalými policisty z obvodu!) prohlubují dnešní obvodací typ – i tipy – na pravděpodobného pachatele...

Obvodní oddělení Policie ČR v Moravské Třebové se v minulém roce dosti významně proměňovalo. Z někdejšího na okrese největšího obvodu se v červenci

2009 sloučením s Obvodním oddělením P ČR v Jevíčku stal nejrozsáhlejší policejní obvod Územního odboru vnější služby Svitavy. Operuje nyní na pomezí Čech a Moravy na bezmála 300 kilometrech čtverečních v zájmu více než 20 tisíc trvale zde žijících obyvatel – v „sídelním“ městě a v dalších 35 přilehlých obcích (v Jevíčku funguje vedení obvodu podřízená policejní stanice).

Od března 2009 je vedoucím oddělení npor. Bc. Pavel Horák, kterému po vytvoření nového útvaru začal dělat zástupce npor. Bc. Martin Švancara (předtím jevíčský šéf). Sestavu policistů tvoří pětadvacítka dílem zkušených, dílem mladých šikovných policistů, včetně jedné ženy. A velké procento z nich nejen s osobním zaujetím pro policejní práci, poslání, ale i s rodinnými – chcete-li rodovými – tradicemi.

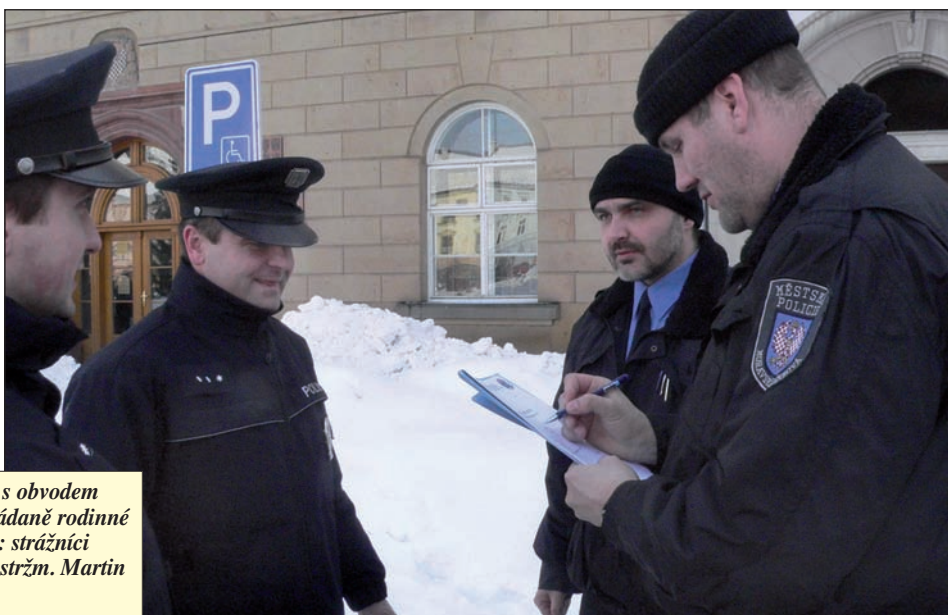
Příkládáme neúplnou „soupisku“ moravskotřebovských současných četníků:

Nprap. Pavel Vaňous – k policejní službě se vrátil v roce 1993, z Českého Brodu přešel roku 1997 do Moravské Třebové, jako zdatný zpracovatel řeší ponejvíce „výživy“, snaží se dělat práci tak, aby po něm něco zůstalo, po neplatících alimentů pátrá po celé republice, sám na tomto poli pomáhá Pražákům, Kladeňákům, chce ženám, které přicházejí podat oznámení, sehnat peníze a vředyky ho víc potěší, když se mu povede prostředky pro jejich děti od chlapů přímo získat než „zapomětlivý“ otec za míže dostávat, vyznává dvojí životní filozofii – k druhým: když nemůžeš pomoci, neublížuj!, a k sobě: ty nemůžeš, ty musíš!, jeho syn slouží u policistů v Lanškrouně.

Nprap. Martin Tylšar – zbruba osm let služby, rodilý Třebovák, zpracovatel zejména nepravostí mezi mládeží, s vedoucím se

Během naší služební návštěvy představoval „středobod“ policejního dění „dozoru na bráně“ prap. Pavel Veselý

Spolupráce Městské policie Moravská Třebová s obvodem P ČR má v poslední době kvality přímo až spořádaně rodinné – na snímku služební kontakt zosobňují zprava: strážníci Jaroslav Řezníček s Jiřím Dopitou a policisté nstržm. Martin Kaláb s nstržm. Michalem Fučíkem

podílí na práci městské komise prevence kriminality, prohlubuje si kvalifikaci na Vyšší odborné policejní škole v Holešově.

Prap. Pavel Veselý – rovněž rodilý místní občan, odslouženo necelých deset let, precizní zpracovatel, další z pilířů oddělení.

Prap. Martin Souček – taky jedna z opor, dojíždí ze Starého Města (5 km), šest let v uniformě, sportovec, běhá na lyžích, závodí se spřežením psů, patří do pořádkové jednotky (oddělení do ní přispívá hned trojicí zdatných jednotlivců!), jeho brácha Luděk je též policistou (v minulém čísle jsme se o něm zmínili ve sportovní rubrice – v textu o SKP Svitavy).

Prap. Karel Pastýř – desetileté zkušenosti, jako územák „střeží“ střed města (od roku 1980 je Moravská Třebová památkovou městskou rezervací).

Prap. David Bureš – odslouženo osm let, vedle územní zodpovědnosti západním směrem ve Starém Městě, v Budišíně zastává funkci pomocného technika a odvádí skvělé dílo, jasně překonává předchůdce.

Prap. Ondřej Kleger – z policejních „kruhů“ (otec tady taky působil, než přešel na svitavskou kriminálku, dnes je důchodcem s udržovaným zájmem o policejní

práci), po osmi letech praxe mladý muž chrání území v jižním směru, v Trnávce, ve Vranové Lhotě.

Prap. Josef Holík – našel si ve městě za

Součinnostní příkladné kroky pro zdar boje s kriminalitou ve městě posilují neúnavně také místostarosta JUDr. Miloš Izák (sedící) a „jeho“ velitel MP Karel Bláha

středškolských studií budoucí ženu, slouží nějakých deset let, z Brna přišel do Moravské Třebové před třemi lety.

A mladší vlna – nstržm. Ondřej Vašíček, absolvent zdejšího gymnázia, syn bývalého vedoucího, nastoupil k minulému podzimku, **nstržm. Aleš Širůček**, přišel v srpnu, **nstržm. Miroslav Šmíd**, objevil se před Novým rokem a už má na kontě velký úspěch, **nstržm. Lucie Sedláková**, dojíždí ze Starého Města, kde je doma řada jejích kolegů, před Silvestrem skončila školu a rozšířila soupis policistů do služby, **nstržm. Bc. Filip Bartošek**, syn někdejšího svitavského kriminalisty, s partákem Pastýřem „hlídá“ historický střed města, dobrý fotbalista, snaživý lyžařský běžkař, **nstržm. Michal Fučík**, k 1. únoru začal pracovat po „zkušené“ v Praze, **nstržm. Martin Kaláb**, další nejčerstvější akvizice po zakončení odborné přípravy.

A síly pro stanici v Jevíčku – **nprap. Sta-**

„Hned, jak jsem přišel v roce 2006 na radnici, věnoval jsem se na prvním místě součinnostním vztahům obou policí. Nebyly zrovna ideální, ne mezi veliteli, spíš mezi mužstvy,“ říká **emeritní podplukovník a místostarosta Moravské Třebové JUDr. Miloš Izák**.

„Už dříve a jinde se mi to hrozně nelíbilo, zbytečná rivalita, a kritizoval jsem to – třeba ve Svitavách. U obou složek musí fungovat vzájemná zastupitelnost, musejí tvořit jediný šik proti kriminalitě. Především je nutné, aby lidi ve službě cítili, že jejich velitelské kádry jsou zajedno. To nejde jenom nastavit seshora, je na řadových strážnících a četnících, aby se pak trendu podřídili a postupně vlastní kroky slaďovali s druhou stranou. Což tady teď funguje dost dobře!“

Tenkrát měl kamerový dohlížecí systém města dvě kamery nad náměstím, a ještě ne z nejkvalitnějších, průběžně přibývaly další, aktuálně jich sleduje centrum města pět.

brázdy (na opačném konci leží Macocha) se převážně rovinatá krajina zvedá směrem na východní Čechy, k Lanškrounu, v kraj bohatě zalesněný. Do něj patří Hřebečský masiv se známou Mladějovskou úzkorozchodnou železnicí (s historickým vláčkem), nebo staré kaolinové doly poblíž Rychnova na Moravě.

Když už jsme u „dějepisných“ zajímavostí, uveďme si, že město vzniklo ve druhé polovině 13. století jako typické kolonizační sídlo (naposledy bylo dosídleno – shodou historických okolností – v minulém století po protektorátních časech). Největší rozkvět zde zavládl (zatím) od konce 15. století do první poloviny 17. věku, kdy se této Třebové, jako středisku humanistické vzdělanosti, říkalo Moravské Athény. Pamětihodné – a malebné – jsou tady pozdně gotické a renesanční mázhauzy, renesanční zámek s arkádami, radnice se zachovalou renesanční freskou Šalamounův soud, morový sloup na náměstí, klášter Františkánů či kryté schodiště vedoucí na poutní Křížový vrch (s barokní Křížovou cestou). Vše doporučení hodné k jarním výletům.

V neposlední řadě je potom potřeba vyslovit, že policejní „pracoviště“ tady protíná hlavní silniční tah – I/35 – z Čech od Hradce Králové na Olomouc, Ostravu (místy se dvěma jízdními pruhy jedním směrem, hojně využívaný kupř. polskými kamiony), podobně jako železniční spojení s následnou „rozdvajkou“ k severu Moravy a k Brnu na jih. Což je výhodné nejen pro zájemce z řad turistických návštěvníků, ale často s tím souvisejí najždějí, obtížněji odhalování, natož zadržování pachatelů (zhusta v automobilech s ostravskými SPZ)...

Začali jsme popisem drobnější – přestože velice nepříjemné – formy kriminality. V závěru „letného svědectví“ o činnosti moravskotřebovských policistů můžeme popsat hodně vydařený zásah z letošní soboty 16. ledna.

Na signál o napadení prodejny Jednoty v třináct kilometrů vzdáleném Mladějově na Moravě vyrazila bleskově do akce dvoučlená motohlídka. Pro zbojníky překvapivě rychle projela kalamitně zasazenou silnicí. Zepředu kýženého objektu byl klid po pěšině. Vzadu ovšem zasahující tandem zastihl u nákladové rampy muže, který se ukrýval za plechové kontejnery na pečivo. Výlupka zadrželi a při pátrání uvnitř odchytili druhého zloděje. Volali o posily, střežili únikovou dráhu z prodejny a po příjezdu výjezdovky – i s psovodem – se podíleli na kontrole vnitřních prostor budovy. Pomohli přitom se zadržením dalších tří pachatelů.

Partička předem na loupežném výpadu domluvených mužů (ve věku od 20 do 37 let) z vedlejší obce a od Svitav, pocházející z nepřizpůsobivé menšiny spoluobčanů, měla již „zájmové“ zboží připravené v objemných taškách. Úspěšnou dvojici policistů, kteří s přehledem nasazovali pouta, tvořili zkušený prap. Martin Souček, muž neohroženého partáka představoval nstržm. Miroslav Šmíd, svým způsobem zelenáč, pro kterého šlo vskutku o služební křest ohněm!

Jaroslav KOPIC
Foto Václav ŠEBEK

Na jedné z pravidelných akcí „ve službách“ předcházení zločinnosti zastihl fotoreportér „hostující“ preventistku por. Hanu Kaizarovou se začínajícím – a hned značně slavným – policistou nstržm. Miroslavem Šmídem

nislav Vodák, dělá trestní řízení, „zkrácenky“, má více než desetileté zkušenosti, přestoupil z brněnského městského ředitelství, spolehlivý, samostatný, nepsaný staniční šéf, **nprap. Josef Šibor**, rodák třebovický, bydlí v Jevíčku, další opora jevíčské služebny.

Dva „hotoví“ policisté koncem roku z oddělení odešli, využili starý zákon, dvě posily – z Brna – má vedení rozjednané.

Zbývají zmínky o vedoucím tandemu – **npor. Bc. Pavel Horák**, naplňuje dvacetileté policejní služby, pochází z Dlouhé Loučky, od mládí Moravskou Třebovou zná, žije v Jevíčku, dlouze odpovídal za centrální náměstí a přilehlý prostor, od roku 1997 na obvodě „zastupoval“ tucet let, **npor. Bc. Martin Švancara**, nadmíru zkušený policista, zaujatý sportovec cyklista, místostarosta v Březové, vyšetřovatel svitavské kriminální policie a vyšetřování, poté vedoucí skupiny dopravních nehod, přes „vedení“ v Jevíčku „doputoval“ na třebovický obvod, rází myšlenku sebrané městské „bezpečnostní rodiny“ – systematicky i trpělivě provazované „souhry“ činností vůči protiprávnímu konání lidí, proti zločinu!

„Je to pěkné,“ shrnuje situaci bývalý výše postavený kriminalista, „ale na současné městské potřeby to je málo.“

Deseti městským policistům (několik z nich sloužovalo u P ČR) třetím rokem velí druhý nejmladší z nich Karel Bláha. Také on si chválí, jak s nástupem nového vedení na obvodním oddělení (s npor. Horákem se znají sedm let) ještě razantněji zesílila uniformovaná spolupráce – obzvláště na poli prevence kriminality a v reakcích na konkrétní závažnější případy přestoupení zákona. Další pozitivní rozvoj očekává od zřízení pultu centralizované ochrany, který „měšťákům“ nedávno schválilo městské zastupitelstvo.

Vrchní strážník města si vlastně notuje s názorem místostarosty pověřeného zodpovědností za bezpečnost – i předcházení zločinnosti – uvnitř města. Ten zdůrazňuje, že „policejní práce je službou občanům, při níž se má sahát k represii, až když není vyhnutí, když není jiné cesty!“

Rajon Obvodního oddělení P ČR v Moravské Třebové zahrnuje na Jevíčku část tzv. Malé Hané. Na konci Boskovické

OBLÍBENÁ BRÁNA DO SEVERSKÝCH KONČIN

znaky evropských měst

Stalo se u nás módou sezony – již hodně dlouhých posledních let – vyjíždět zejména v jasném čase za bezmála novým rybařením docela daleko na sever. Zvláště pak do Norska. Snad nejčastěji používanou „zkratkou“ přes moře přitom bývá trajekt vyplouvající z německého ostrova Rujana ke skandinávskému břehu ve Švédsku. A pojmenování výchozího přístavu je dnešním soutěžním úkolem.

Nejprve něco málo „odborných“ informací – tudíž i nápověd – k ostrovu:

Rujana, původně Rána, je v Německu největším ostrovním celkem, který leží v Baltském moři na severovýchodním okraji spolkové země Meklenbursko-Přední Pomořansko. Jeho východní pobřeží představuje západní hranici Pomořanského zálivu. Dříve obýval ostrov Slovanský kmen Rujanů, předtím Raňanů, a náboženské pohanské centrum se nacházelo v Arkoně, která byla zasvěcena bohu Svantovitovi. Toho zobrazuje např. Alfons Mucha ve vlasteneckém cyklu Slovanská epopej...

Na ostrově s rozlohou – s přilehlými ostrovy a ostrůvky – zhruba jednoho tisíce čtverečních kilometrů dnes trvale žije přes 70 000 obyvatel. Jejich řady v průběhu roku vydatně posilují turistické zástupy. Ostrov má nízké a velmi členité břehy, na nichž návštěvníka upoutá mnoho poloostrovů, kos, přesypů a dun. V nevysokém kopcovitém reliéfu krajiny jsou časté valy koncových morén, které překrývají vápence. Na severu – nedaleko města, které máte určit – se rozkládá Národní park Jasmund, známý především příkrými křídovými, přímo běloskvoucě zářícími skalami, v jedinečném barevném kontrastu se zelení bukových lesů a s tyrkysově zbarveným mořem. Majestátní vznešenost strmých vrstev křídly, ale též četných močálů, vlhkých luk, stejně jako suchých travníků, inspirovala k uměleckým dílům již v 19. století nejednoho romantického básníka či malíře. Ostrov s pevninou spojuje hráz dlouhá 2,5 kilometru, osazená železnici a mostem.

„Hlavní“ sídlo Rujany představuje – jak již naznačeno – významný přístav. Poblíž něj se též křídá, jsou tady také několkery přímořské lázně (třeba Binz, Sellin). Profesionální i sváteční rybáři se tu mohou cítit jako v ráji – abychom byli přesnější jako v pohádkově štědrých lokalitách sledů či úhořů. Kdo sní o treskách, nebo dokonce lososech, musí využít zdejší cílý trajektový ruch a pokračovat skandinávským směrem.

Na Rujaně se pro poznáníchtivé hosty nachází téměř 40 muzeí od Vlasteneckého muzea po Vodní svět v Binzi, který zábavným, zážitkovým způsobem přibližuje dětem i dospělým zájemcům svět fyziky a techniky.

Samo ostrovní „centrum“ má – mimo jiná výstavní místa, historické památky, galerie – jedinečné Muzeum pro podvodní archeologii, první tohoto druhu v Německu. Fandové námořní dopravy se zde mohou seznámit s pestrým množstvím podmořských „vykopávek“ – i metod jejich získávání. Mezi vraky lodí každého upoutá palubní strana s kormidlem od hanzovní plachetnice (doklad propojení baltské a středomořské řemeslné tradice!) nebo člun z Ralswieu, postavený kolem roku 995 po Kristu, který je z hlediska výzkumu „referenčním objektem slovanské stavby lodí“...

Na rodinný – nejen rybářský – výlet není výše načrtnutý a pro Slovany notně zajímavý ostrovní svět z české kotliny ani tak příliš vzdálený, co říkáte?

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 30. dubna 2010

**Znaky
evropských
měst**

Policista č. 4/ 2010

KUPON č. 4

Řešení z č. 2/2010 zní: město FLORENCIE

Ze správných odpovědí jsme vylosovali:
Josef Nový, Janovice nad Úhlavou; Věra Pojmanová,
Havlíčkův Brod; František Brejcha, Praha.

Blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

/ki/
Foto Dana KUTÁLKOVÁ
Kresba
František DOUBEK

ŠPANĚLSKO

ZEMĚ PERMANENTNÍCH POLICEJNÍCH REFOREM

Nejkomplexnější z regionálních policejních sil ve Španělsku je katalánská **Mossos d'Esquadra**. Tento sbor navazuje na tradice prokrálovských polovojských jednotek z 18. století. V moderní době sbor vznikl již roku 1950, ale fungoval jako relativně drobný vojenský útvar. Po celospolečenských změnách roku 1980 sbor postupně expandoval a pozbyl vojenský statut. Větších kompetencí v oblasti prosazování práva se sbor dočkal až roku 1994. Od té doby počet jeho personálu (nyní cca. 15 500) a služben (dnes více než 80) roste geometrickou řadou. Roku 1994 začal proces „nahrazování“ výkonu policejních činností Národního policejního sboru a Civilní gardy. Během dlouhodobého vývoje dění celostátní síly „vyklízely pozice“ od severu až po jih. Ve finále roku 2008 celonárodní sbory „vyklidily“ regiony Tarragona a Tortosa.

Pro ilustraci je možné dodat, že rozloha Katalánska je 32 114 km² (méně než polovina rozlohy České republiky) a žije zde (podle údajů z roku 2008) asi 7 354 000 obyvatel (asi 75 % populace České republiky).

Rozhodující policejní silou v Katalánsku se od roku 2008 stala „**Katalánská policie**“, která se skládá z Mossos d'Esquadra a lokálních policejních sborů, utvářených jednotlivými obcemi. Spolupráce „regionálních“ a „obecních“ policistů (strážníků) je zpravidla vzorná. Z teritoriálního hlediska je sbor Mossos d'Esquadra strukturován do devíti regionů (*regió policial, RP*): Metropolitana Barcelona, Metropolitana Nord, Metropolitana Sud, gitina, Ponent, Pirineu Occidental, Central, Camp De Tarragona a Terres De L'ebre.

Tento stav přitom nekoresponduje se současnými čtyřmi regiony Katalánska (Barcelona, Girona, Lleida, Tarragona). O to větší je jeho vazba na tzv. rozvojové plánovací regiony „*àmbits*“, se kterými se údajně od roku 2011 počítá i jako se sedmi administrativními oblastmi „*vegueries*“ Katalánska (administrativní region Barcelona je rozdělen na tři regiony „*policejní*“). Dá se tedy konstatovat, že reforma územního uspořádání policejních sil – narozdíl od situace v České republice – časově předchází reformě administrativní.

Mgr. Oldřich KRULÍK, Ph.D.
Katedra krizového řízení
Policejní akademie
České republiky

Česká republika jako země, která v současnosti prochází územní reformou výkonu policejní činnosti, si může jen gratulovat, že její systém není natolik složitý, jako mnohde jinde v Evropě. Například takové Španělsko je zemí, kde působí hned dva celostátní a tři regionální policejní sbory. Proto tato země prochází takřka permanentními policejními reformami, které se týkají i územního uspořádání – a které mohou být i pro Českou republiku inspirující.

Španělsko je na základě ústavy z roku 1978 tvořeno 17 autonomními společenstvími (*comunidades autónomas*) složenými z 50 provincií (47 na pevnině, jedna na Baleárských ostrovech, dvě na Kanárských ostrovech). Integrální součástí státu jsou i enklávy Ceuta a Melilla, obklopené územím Maroka (autonomní města: *ciudades autónomas*). V zemi působí **dva celostátní sbory** určené pro výkon policejní práce, oba systemizované v rámci ministerstva vnitra (Generální ředitelství Národní policie a Civilní Gardy):

Národní policejní sbor (*Cuerpo Nacional de Policía, CNP*) je odpovědný za veřejnou bezpečnost v největších městech (hlavní město Madrid, správní střediska provincií a některá další města s více než 20 000 obyvateli). V těchto obcích žije odhadem asi 60 procent populace země. Civilní Garda (*Guardia Civil*) sestává z jednotek odpovědných za veřejnou bezpečnost na zbytku území (mimo teritoriální působnost Národní policie, kde žije cca 40 procent populace země – tento podíl však narůstá v letních měsících, kdy se jedná až o 65 procent osob nacházejících se aktuálně na území státu – tedy včetně turistů). Civilní garda je mimo jiné spoluodpovědná i za bezpečnost a pořádek na vodních tocích a v teritoriálních vodách Španělska.

Ústava Španělska zároveň umožňuje budovat i tzv. **regionální policejní sbory**. Činnost takových sborů je podrobněji popsána zákonem o bezpečnostních silách a sborech z roku 1986. Poměrně značný časový odstup mezi schválením ústavy a prováděcího zákona v oblasti policejné

bezpečnostních sil nebyl samoúčelný. Panovala snaha jednak poskytnout autonomním oblastem dostatek času na zformování svých policejních sil, jednak dopřát prostor státní správě, aby řádně zmapovala „zájem“ o tuto možnost a případně zabránila „inflaci“ myšlenky autonomních policejních sborů.

V současnosti tak existují ve Španělsku tři regionální policejní síly:

- **Ertzaintza** v Baskicku (7500–8000 členů)
- **Policía Foral** v regionu Navarra (610–950 členů)
- **Mossos d'Esquadra** v Katalánsku (15 500 členů)

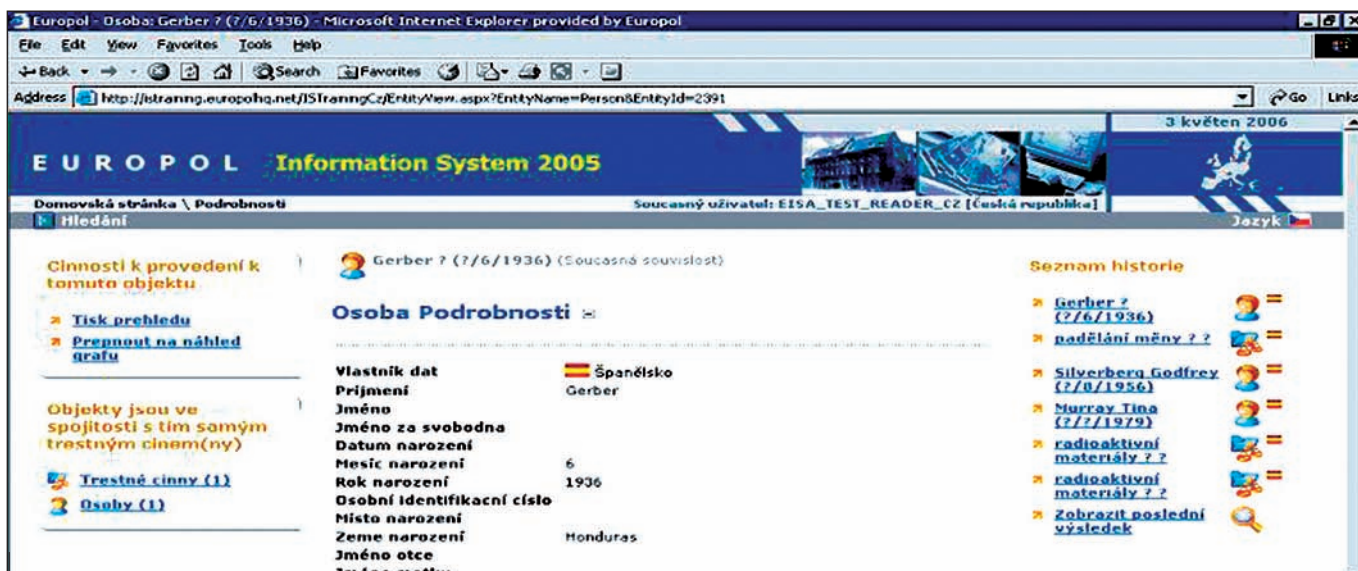
Několik dalších autonomních oblastí (Valencia, Andalucía, Galicía) složky Národního policejního sboru a Civilní gardy přímo specificky úkoluje.

Třetí úroveň systému policejních orgánů v zemi jsou **místní bezpečnostní síly**. Ve Španělsku působí v řadách sborů obecní policie (*policías locales*) odhadem asi 54 000 osob. Tyto sbory operují asi v 1700 obcích, přičemž směřují vykonávat činnost pouze na jejich teritoriu. Úkoly sborů obecní policie jsou:

- chránit obecní orgány, budovy užívané k obecním účelům a další obecní majetek;
- dohlížet na bezpečnost silničního provozu (v případě nehod započít nezbytné úkony a informovat o situaci příslušný státní nebo autonomní policejní sbor);
- vykonávat vybrané správní policejní činnosti, zejména s ohledem na dodržování místních vyhlášek a nařízení;
- spolupracovat při vyšetřování trestné činnosti;
- pomáhat občanům, zejména v případech nehod, katastrof apod.;
- provádět preventivně bezpečnostní činnost a chránit veřejná prostranství;
- spolupracovat s ostatními policejními sbory v případech demonstrací a podobných událostí;
- na vyžádání napomáhat při řešení soukromých konfliktů.

Europol je organizace Evropské unie prosazující právo, která pracuje se zpravodajskými informacemi týkajícími se trestné činnosti. Jejím cílem je zlepšovat účinnost a spolupráci mezi příslušnými orgány členských států při prevenci a potírání závažné mezinárodní organizované trestné činnosti a terorismu. Posláním Europolu je významnou měrou přispívat k působnosti Evropské unie na poli prosazování práva v oblasti organizované trestné činnosti a terorismu, s důrazem na podchycování zločineckých organizací.

INFORMAČNÍ SYSTÉM EUROPOLU

Účelem Informačního systému Europolu (IS) jako zpravodajské databáze je podporovat členské státy, Europol a partnery spolupracující s Europolem v boji proti všem formám závažné mezinárodní trestné činnosti a terorismu. Členské státy také mohou údaje uložené v informačním systému využít k boji proti ostatním závažným formám trestné činnosti.

Informační systém podporuje veškeré operační činnosti v rámci Europolu. Poskytuje rychlé odkazy na informace, které jsou k dispozici orgánům prosazujícím právo v členských státech Evropské unie a Europolu ve věci podezřelých a/nebo odsouzených osob, struktur/organizací vyvíjejících trestnou činnost, trestných činů a prostředků užívaných k jejich páčání.

Informační systém nabízí možnost ukládat, vyhledávat, zobrazovat a propojovat informace týkající se mezinárodní trestné činnosti, a tím umožňuje orgánům prosazujícím právo v celé Evropě účinně spolupracovat při jejich vyšetřování. Systém podporuje automatickou detekci případných společných prvků jednotlivých vyšetřování a usnadňuje sdílení citlivých informací bezpečným a spolehlivým způsobem. Následující rovnice v jednoduchosti charakterizuje hlavní myšlenku systému.

Právní základ

Informační systém byl zřízen v souladu s Úmluvou o Europolu. V současné době upraven Rozhodnutím rady EU, kterým se zřizuje Europol, v tomto Rozhodnutí je uvedeno, že k plnění svých úkolů Europol zřídí a bude udržívat počítačový Informační systém.

$$E=mc^2$$

$E = \text{Europol}$

$M = \text{členské státy (member states)}$
 $C = \text{příspěvky (contribution)}$

Kdo má do IS přístup?

Členské státy mají ve svých národních jednotkách Europolu přímý přístup k Informačnímu systému pro účely zadávání dotazů a vkládání a údržby údajů v systému. K Informačnímu systému mají za účelem provádění těchto činností přímý přístup i styční důstojníci členských států v Europolu a oprávnění pracovníci Europolu.

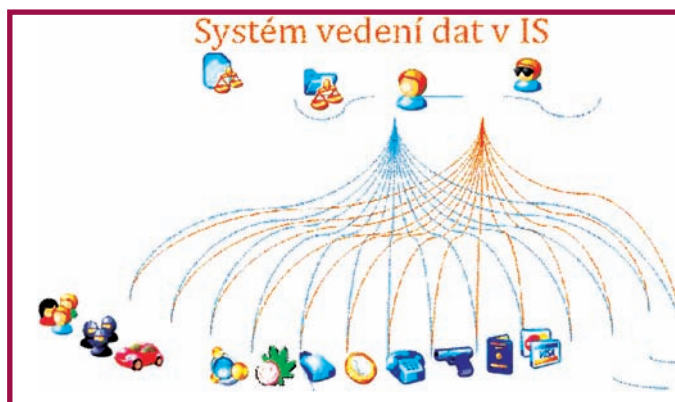
Automatické versus manuální vkládání údajů

Údaje v Informačním systému jsou uloženy formou různých objektů (například osoby, automobily, doklady totožnosti atd.), které musí být navzájem propojeny, aby vytvořily strukturovaný obraz trestního případu.

Pro vkládání informací do Informačního systému jsou k dispozici dva druhy nástrojů: automatické vkládání údajů a manuální vkládání údajů. V současné době 10 členských států již používá tzv. dataloadery, které umožňují automatické vkládání údajů, další členské země, včetně České republiky, se na tento krok připravují.

Přeshraniční odhalování trestné činnosti

Informační systém podporuje automatické zjišťování případných shodných prvků jednotlivých vyšetřování. Například v případě, že Informační systém zjistí dva či více záznamů potenciálně totožných osob, budou dotčené země/strany o této skutečnosti informovány, aby mohlo dojít k výměně dalších informací

(např. otisků prstů, DNA materiálu, fotografií) s cílem posoudit, zda se záznamy skutečně týkají téže fyzické osoby. Toto zjišťování shodných prvků se označuje jako přeshraniční kontrola trestné činnosti (CBCC = Cross-Border Crime Check).

Kromě osob je přeshraniční kontrola trestné činnosti prováděna i u řady dalších druhů informací uložených v Informačním systému, například telefonních čísel, automobilů, dokladů totožnosti a stříelných zbraní.

Podpora ve více jazycích

Uživatelské rozhraní Informačního systému je k dispozici v 21 jazycích. Zajišťuje i transkripci a transliteraci jmen zadaných v řečtině a bulharštině do latinky.

Budoucí trestná činnost

V Informačním systému lze ukládat nejen údaje o již spáchané trestné činnosti, ale i zpravodajské údaje o osobách, u nichž podle vnitrostátních právních předpisů existují závažné důvody k domněnce, že se v budoucnu dopustí trestných činů spadajících do mandátu Europolu.

Kritéria zadávání údajů do Informačního systému

Jako ve všech počítačových systémech se hodnota Informačního systému přímo odvíjí od jeho obsahu. Proto byla definována kritéria, která si kladou za cíl dosáhnout vysoké úrovně kvality obsahu databáze. Některá z těchto kritérií si povinně vynucuje systém, některá vycházejí z oborových pravidel poskytovaných v podobě podpůrné dokumentace pro uživatele a školení. Uživatelé v členských státech a v Europolu tedy v rámci postupu zadávání údajů do Informačního systému dodržují určité standardy.

Omezení vztahující se na uchovávání a používání údajů

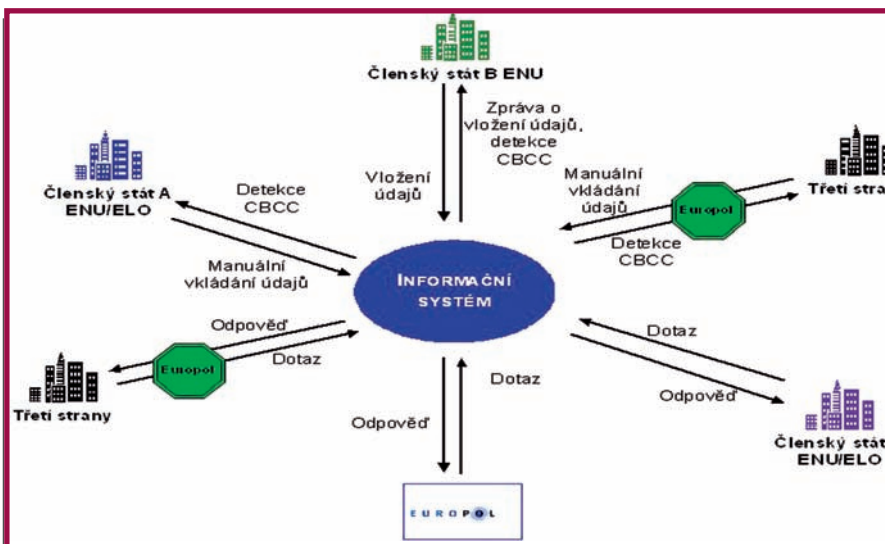
Členské státy a Europol musí údaje ke zpracování v Informačním systému pečlivě vybírat a posuzovat podle právních a kvalitativních kritérií.

Pro určení důvěryhodnosti a přesnosti zdroje a informací musí být použity hodnotící kódy.

Údaje uložené v Informačním systému lze šířit a/nebo používat pouze v souladu s manipulačními kódy a stupni utajení v Europolu, které uplatňuje vlastník informace.

Odpovědnost za údaje

Údaje vkládané do Informačního systému zůstávají pod plnou kontrolou subjektu, který je vložil (vlastníka údajů), nemůže je nijak upravit ani Europol, ani jiný členský stát. Vlastník je odpovědný za přesnost a spolehlivost údajů a za ověřování lhůt pro jejich uchovávání a je povinen zajišťovat jejich aktualizaci.

Lhůty pro uchovávání údajů

Informace lze v Informačním systému uchovávat po dobu tří let. Po uplynutí této doby musí proběhnout přezkoumání údajů. Při přezkumu může vlastník údajů rozhodnout o jejich dalším uchovávání do příštího přezkumu, pokud je to stále nezbytné pro plnění úkolů Europolu. Pokud dotčený členský stát nepřijme žádné opatření, Informační systém údaje,

jejichž lhůta pro uchovávání vypršela, automaticky vymaže jeden den po datu uplynutí lhůty.

Toky informací v Informačním systému

Protože národní jednotky Europolu v členských státech jsou na Informační systém přímo napojeny, mohou zpracovávat údaje, aniž by nejprve kontaktovaly Europol. To se týká zadávání dotazů i správy jejich údajů v Informačním systému. Uživatelé z národních jednotek mají přímý přístup ke všem údajům uloženým v Informačním systému, pokud tomu nebrání právní omezení. Taková omezení platí například pro zpravodajské údaje o budoucích trestných činech. V těchto případech, je-li požadováno více informací, lze tyto informace získat prostřednictvím styčných důstojníků Europolu.

Veškeré žádosti třetích stran o vyhledání, vložení a údržbu údajů v Informačním systému zpracovává oddělení Europolu pověřené zpracováním výměny informací třetích stran s Europolu. Odpovědi jsou poskytovány stejnou cestou. Následující schéma popisuje přehled Informačních toků v Informačním systému:

Budoucnost

V blízké budoucnosti Informační systém zasáhne ještě větší skupinu uživatelů, protože kromě národních jednotek Europolu se k Informačnímu systému budou moci za účelem zadávání dotazů připojit i další určené příslušné orgány v členských státech Evropské unie.

Počet záznamů v Informačním systému od uvedení systému do provozu značně narostl. Své údaje do něj vkládají všechny členské státy. Předpokládá se, že vzroste počet členských států schopných připojit k Informačnímu systému své vnitrostátní databáze a vkládat údaje automaticky. Tím se zvýší objem obsahu Informačního systému, a v důsledku toho i počet nalezených shod.

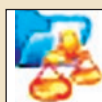
Informační systém byl vyvinut interním oddělením Europolu pro vývoj softwaru a jeho údržba probíhá centrálně v Europolu. Správu Informačního systému provází trvalý proces zdokonalování, kterého se dosahuje sběrem zpětných vazeb od uživatelů. Tyto zpětné vazby se spolu se změnami, které vyžadují nové právní předpisy, nové technologie atd., stávají součástí nových verzí Informačního systému. Současný cyklus vydávání nových verzí předpokládá v průměru dvě nové verze systému za rok.

Budoucí verze systému mohou nabídnout funkce pro párování biometrických údajů, například profilů DNA, otisků prstů a fotografií.

pplk. Mgr. Martina ABRAHAMOVÁ

PŘEHLED OBJEKTŮ informačního systému

Vytvářením datových objektů a vztahů mezi těmito datovými objekty lze v Informačním systému uchovávat tyto druhy informací:

Trestné činy

Stručný popis věci včetně informací o způsobu provedení trestného činu

Informace o kontaktu a číslu jednacím

Kontaktní údaje o jednotce, která má být kontaktována v případě, že jsou k věci požadovány další informace

Osoby

Osoby podezřelé z již spáchaných trestných činů nebo za ně odsouzené nebo osoby podezřelé z budoucí účasti na trestném činu

Aliasy

Falešné totožnosti používané podezřelými / odsouzenými osobami

Účty

Informace o bankovních účtech

Bomby

Výbušniny, výbušná a zápalná zařízení, falešné zprávy

Chemické substance

Hormonální látky, prekurzory užívané k výrobě drog atd.

Kriminální organizace

Podezření na členství podezřelých / odsouzených osob ve zločinecké organizaci

Měny

Padělané peníze, bankovky a/nebo mince

Zařízení

Tiskárny včetně bitmapových kódů, laptopů atd.

Drogy

Konopí, kokain, heroin, stimulanty atd.

Finanční transakce

Elektronické převody peněz, hotovostní transakce, transakce v drahých kovech atd.

Střelné zbraně

Pistole, revolvery atd.

Doklady totožnosti

Cestovní pasy, řidičské průkazy atd.

Komunikační prostředky

Telefonní čísla, e-mailové adresy, URL, IP adresy atd.

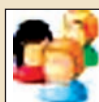
Platební prostředky

Kreditní a ostatní platební karty

Dopravní prostředky

Automobily, plavidla atd.

Organizace

Právníkové osoby, například společnosti

Přílohy

Multimediální soubory v různém formátu včetně otisků prstů, fotografií, filmů a dokumentů

Vítězná třída – VIII. B
ze ZŠ Olešská, Praha 10

DĚTSKÁ CENA PREVENCE KRIMINALITY

Na druhé příčce se v rámci národního kola Prevence kriminality za rok 2009 umístil projekt Dětská cena prevence kriminality, předložený Magistrátu hl. m. Prahy, realizovaný Iniciativou Občanského Bezpečí Domova (IOBD).

Jde o specifický projekt, zaměřený na prevenci výskytu sociálně patologických jevů a odvrácení mladých lidí od kriminálního prostředí, jehož významnou součástí tvoří kolektivní soutěž. Cílovými skupinami projektu jsou děti a mládež, pedagogové, rodiče a co možná nejširší veřejnost. Aktuálně je projekt zaměřen na teenagery – žáky 8. ročníků ZŠ, a to vzhledem k vysoké rizikovosti této věkové skupiny. Vytípané třídní kolektivy postupně absolvují diagnostiku (se zaměřením na výskyt projevů a příznaků patologického chování), analýzu, rozbor zjištěných skutečností a přednášku spojenou s besedou k problematice posilování právního vědomí a trestní odpovědnosti. Součástí projektu je vzdělávací a informační podpora škol a rodin. V internetovém prostředí probíhá diskuse s veřejností k tématům projektu. Zjištěné závažné případy řeší pedagogicko-psychologická poradna (partner projektu) individuálními konzultacemi se žáky, s rodiči i pedagogy. Výstupem soutěže je Mini-projekt, jehož cílem je maximální snížení rizik souvisejících se zjištěnou kriminalitou v třídním kolektivu. Z důvodů navození co největšího zájmu a sledovanosti vstupují do průběhu soutěže Ambasadoři. Jsou iniciátory a motivačními osobnostmi soutěže. Mini-projekty jsou ve své konečné fázi představeny na internetových stránkách. „V průběhu tvorby Mini-projektu klademe důraz na komunikaci zástupců soutěžících kolektivů s porotou, složenou ze známých osobností a odborníků z oblasti prevence kriminality. Mini-projekty, které nejvíce zaujmou svým kreativním přístupem a způsobem realizace, porota nominuje na udělení Dětské ceny prevence kriminality (DCPK). V rámci DCPK je oceněno celkem 6 kolektivů a peda-

gogů. Nezávisle na nominacích probíhá veřejné hlasování, vítězný projekt získá Cenu veřejnosti,“ řekla nám k projektu DCPK Irena Ščerbová, prezidentka IOBD.

Cílem projektu je:

- podpora podmínek pro kvalitní život a všestranný rozvoj dětí a mladých lidí,
- snižování míry a závažnosti trestné činnosti,
- interaktivní účast dětí, mladistvých, rodičů a široké veřejnosti při omezování příčin kriminality,
- začleňování prevence kriminality do rozvoje obcí za současného zvyšování pocitu bezpečí občanů.

Mezi cílové skupiny projektu například patří děti a mládež se zaměřením na neorganizované děti, nebo děti vyhledávající party, dále školní metodici prevence, pedagogové, ale i rodiče a zástupci podnikatelské sféry i široká veřejnost.

Do projektu Dětská cena prevence kriminality, který v Praze probíhal v loňském roce, se zapojilo 22 třídních kolektivů s třídními pedagogy, na projektech se podílelo asi 500 žáků. V listopadu loňského roku proběhla na Magistrátu hl. m. Prahy Mezinárodní konference, jejíž součástí bylo vyhlášení vítězů projektu Dětská cena prevence kriminality.

● ● ●

Vítězem DCPK se stal kolektiv žáků VIII. B ze ZŠ Olešská, Praha 10. Vítězná třída si v rámci projektu jako téma vybrala „Šikanu“. A proč si žáci vybrali zrovna šikanu prozradili sami....

Kateřina Doubková – Když jsme byli v sedmičce, tak jsme přímo ve třídě šikanu měli. Šikanovaný byl jeden náš spolužák. Byl

jiný než ostatní, nezapojoval se do našeho kolektivu. Byl chytrý, učil se dobře, přímo na jedničky, ale měl různé náladky. Někdy stačilo jediné slůvko a už se rozčílil. Neměl tady žádné opravdové kamarády.

Monika Vojnová – Já a několik kamarádek jsme se s ním normálně bavily, neměly jsme s tím problémy, ale když se rozčílil, byl hlavně na děvčata sprostý i agresivní. Jiný byl v tom, že měl zájem o jiné věci než my všichni.

Třídní učitelka Lenka Vyskočilová – byl odlišný než zbytek třídy, zároveň psychicky silný jedinec a sám si mně nestěžoval, i když mu spolužáci ubližovali. Snažil se vše řešit po svém a ze začátku se mu to i dařilo. Nepřišel ani nikdo z jeho spolužáků, aby se ho zastal a informoval mě, co se děje, že má tento žák se zbytkem třídy problémy. O některých jeho problémech jsem věděla delší dobu, ale snažila jsem se přímo nezasahovat do vztahů ve třídě, protože to ještě pořád byly takové „klukoviny“. Bohužel vše gradovalo, drobné útoky vůči jeho osobě se opakovaly. Na konci školního roku mne kontaktovali a písemně informovali až jeho rodiče. Jednalo se převážně o slovní šikanu, schováávání, nebo shazování jeho věcí z lavice, ale přerostlo to v opakované poškozování věcí. Za zničený penál a mikinu, kterou mu spolužáci počárali fixem, jsem navrhla udělení příslušného kázeňského opatření s odůvodněním, že chování klasifikuji jako projev šikany. Viníci trest přijali celkem rozumně, horší byla komunikace s jejich rodiči, kteří o šikaně nechťeli vůbec nic slyšet.

● ● ●

A jak na realizaci projektu vzpomínají žáci a třídní učitelka...

Kristýna Krunclová – Foto, které jsme

Vítězný Mini-projekt
na téma „Šikana“

ových stránkách. Projekty ostatních škol se na internetu objevily až při závěrečném hlasování pro veřejnost a děti se opravdu velice snažily, aby se při této závěrečné fázi do projektu zapojilo co nejvíce osob. Oslovovaly proto rodiče, prarodiče nebo další rodinné příslušníky, kamarády atd. a prosily je, aby přes internet právě o jejich projektu hlasovali. Například do zdejší školy volaly maminky a posteskly si, že se nemohou k samotnému hlasování dostat a co je pro to nutné udělat. Za šest dní v rámci celé Prahy hlasovalo více než jedenáct tisíc osob.

Katka Doubková – Ve třídě je to teď mnohem lepší, než to bylo v loňském roce.

Jsmo velice rádi, že jsme vyhráli, a i když se někdo zapojoval do projektu více a někdo méně, ceny, které jsme dostali, jsou kolektivní. Na začátku jsme netušili, co vítěze projektu ve finále může čekat. Kdo vyhraje, jsme se dozvěděli až na konferenci, která v listopadu probíhala v budově Magistrátu hl. m. Prahy. Tady bylo přítomno pět nominovaných škol a šestá škola, která získala zvláštní cenu poroty. Ocenění tříd začalo od pátého místa a my jsme si říkali, tak teď už budeme, ale byli jsme úplně první. Mile nás to překvapilo.

Celá osmá třída si ceny pro vítěze moc pochvalovala. Třídní kolektiv získal šek v hodnotě padesát tisíc korun od partnera projektu, firmy Nike. Tuto cenu žáci zařadili na první místo. Další společnou cenou byla exkurze do výcvikového prostoru pilotů letiště Praha. Tam už třída byla. Na jaře vítěznou třídu čeká návštěva Aquapalace Praha. Poslední cenou byl fotoaparát značky Canon, který zaznamenává od listopadu všechny třídní akce VIII. B a v aquaparku nebude rozhodně chybět. Povedené fotografie budou na internetových stránkách školy. Třída však získala především hlavní cenu – křišťálovou trofej. Cenu získala i třídní učitelka. V jejím případě šlo o deset volných vstupů do Fitness Olgy Šípkové, šperk a křišťálovou trofej

Další žákyně vyprávěla o přítomnosti psycholožky ve třídě. PaedDr. Kašparová byla v základní škole loni v září, přesto si na její sezení žáci dobře pamatují. Děti vzpomínají na rozdělení do čtyř skupin, kdy seděly v kruhu.

Marina – Vzpomínám si, jak jsme dostali čtyři kamínky a měli jsme je předat těm kama-

rádům, kteří nás budou reprezentovat a komunikovat za celou třídu. Moc se nám to líbilo. Nebo jsme seděli v kruzích a postupně jsme se posunovali a ti co seděli naproti sobě, spolu dvě minuty na zadané téma museli mluvit. I tento úkol pro nás byl zajímavý.

Pokud by žáci měli možnost se do soutěžního projektu opětovně přihlásit, tentokrát by si vybrali téma drogy a kouření. Držíme třídě palce, ať se jim v třídním kolektivu i nadále daří.

● ● ●

Anna Mrázek Kovačič – předseda odborné poroty

Naše oslovení teenagerů přímo ve třídách nebylo možné ničím nahradit. Bylo to pro všechny super... Já i Tomáš, známý jako DJ WICH jsme sehráli určitě tu nejkrásnější roli Ambasadorů. Brzy jsme přišli na to, kdy má smysl k nim promluvit. Dopoledne. Tehdy nás třída vnímala, žáci nebyli unaveni. Postavili jsme je do role reklamní agentury a zadali jsme jim zakázku. Použili jsme slangové výrazy, přesně takové jako se používají ve skutečné reklamní agentuře. Podmínkou bylo, že se do projektu musí zapojit celá třída. Tědř byl tedy vyhlášen. Zadáním bylo vypracování Mini-projektu – budoucího plakátu. Téma: „Kriminální prostředí očima dětí“. Dostali možnost vidět věci jinak...

Překvapila mě uzavřenost mnoha dětí, neschopnost komunikace. Přiznávají, že mezi sebou komunikují spíš jen přes facebook. Myslela jsem si, že je to jinak. Chyběla otevřenost, diskuse. Byla jsem dost zklamaná. Projekt dal věci do pohybu. Jsou teď jiní. Šli do sebe a k sobě. A to má smysl... Všichni jsou vítězové, děti i třídní učitelé.

● ● ●

Na závěr několik slov pedagoga a právníka z Pedagogické a právní poradny PPPK.

PaedDr. Zdeňka Kašparová – Já jsem v rámci projektu Dětská cena prevence kriminality měla sice jednotný program. V každé třídě jsem ale zjistila jiné problémy.

JUDr. Karel Kašpar – přednášku s besedou jsem přizpůsoboval problémům zjištěným v třídních kolektivech. Cílem byla prevence konkrétních rizikových jednání a posílení právního vědomí žáků.

PaedDr. Zdeňka Kašparová – Osobně jsem za třídní učitele, nebo metodiky prevence, případně výchovné poradce ve třídě velice ráda. Většinou si to přejí i sami žáci. Pedagog má tak možnost vidět chování dětí jinak než při běžné vyučovací hodině a zároveň mohu i já vidět reakce pedagoga. Na závěr probíhá hodinový rozbor s pedagogem a vedením školy. Konzultujeme poznatky nás a učitelů. Pozitivní na naší účasti v projektu je, že si děti i po několika měsících pamatují na naše sezení i na konkrétní témata. To nás opravdu moc těší. A co jsem zjistila negativního? Žáci trpí tím, že mají nedostatek prostoru na své problémy. Někdy mají pocit, že jejich problémy nikoho nezajímají.

● ● ●

Projekt „Dětská cena prevence kriminality“ též pod názvem „Creative battle“ pokračuje dalším ročníkem. Projektový tým IOBD připravuje novinky. Počet zúčastněných škol má přesáhnout 100. Po Praze vstupuje do projektu i Ostrava. O projekt mají zájem i v zahraničí. Konkrétně Slovenská republika a Polsko.

Eva BROŽOVÁ

Foto Václav ŠEBEK a archiv IOBD

v rámci našeho projektu na téma „Šikana“ vytvořili, jsme dlouho společně připravovali a vybírali z několika variant. Nakonec vyhrálo foto se stíny.

Sierra Holanová – Kolektiv v naší třídě je po ukončení tohoto projektu jednotný. Moc nám to pomohlo, více spolu komunikujeme.

Katka Doubková – Na projektu nás nejprve začínalo pouze pět. Ostatní spolužáci zájem neměli, ale postupně se přidávali. To se mi líbilo.

Třídní učitelka – Když se teď něco ve třídě děje, chci, aby se samy děti rozhodly, co už se jim nelíbí, co už není legrace a aby na to svého spolužáka upozornily. Učím žáky, aby opakově řecli svému kamarádovi ze třídy, **tohle už mi nedělej, tohle se mi nelíbí, to už je moc, nechci to a pokud nepřestaneš, budu to řešit s třídní učitelkou!**

K začátku samotného projektu nám celá třída potvrdila, že nejprve byla aktivní pouze pětice žáků. A i když vše připravovali na třídnických hodinách, ostatní se do práce nezapojovali. Postupně ale i ostatní žáci přicházeli s návrhy a o projekt se zajímali. Projekt pohltil všechny děti až v samotném závěru, kdy probíhalo šestidenní hlasování veřejnosti na internet-

Diplom za udělení 1. místa mají žáci neustále na očích

Initiativa Občanského Bezpečí Domova

Uděljuje

1. místo

Soutěžnímu týmu

ZŠ Olešská 18, Praha 10

Projekt „Šikana“

V soutěži

Dětská cena

prevence kriminality

Anna Mrázek Kovačič
Předseda poroty

2009

Irena Ščerbová
Předseda IOBD

Školní policejní středisko Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje sídlí v Teplicích už od roku 1994. Od října roku 2008 je vedoucím střediska mjr. Ing. Vít Pech.

Vedoucí ŠPS Teplice mjr. Ing. Vít Pech poskytuje novinářům informace

Není jednoduché poskytnout PRVNÍ POMOC

knot-how jednoho z vojenských specialistů, který také proškoloval naše tři instruktory.“

Prezentace těchto činností se uskutečnila začátkem letošního února právě v objektu Školního policejního střediska v Teplicích. Celou formu poskytnutí první pomoci vytvořili a předvedli specialisté z VÚ Strakonice Jaroslav Duchoň a bývalý hlavní

Policejní středisko v oblasti zdravotní péče spolupracuje se specialisty z Armády České republiky. Trojice zdejších instruktorů se od září loňského roku zúčastňuje praktických cvičení první pomoci společně s vojáky. Jejich specialisté se při společných setkáních zaměřili na poskytování první pomoci v náročných podmínkách, s důrazem na co nejdelší udržení života. Za policejní středisko Teplice je instruktorem první pomoci nprap. Martin Bartl. Pětatřicetiletý policista má praktické zkušenosti, neboť mimo tuto speciální cvičení úzce spolupracuje se zdejší zdravotnickou záchrannou službou.

„Na základě naší žádosti vojenští specialisté modifikovali témata zdravotnické přípravy na civilní podmínky, které v rámci služby může Policie ČR využívat,“ říká vedoucí mjr. Ing. Vít Pech a doplňuje. „Znamená to udržet život do příjezdu záchranné služby, což je nejméně patnáct minut. Je to

Modelová situace – přestřelka a zadržení pachatele

medik útvaru speciálních operací Aleš Karban, kteří mají osobní a praktické zkušenosti ze svého působení v misích v Afghánistánu.

V rámci své prezentace oba vojáci předvedli několik vybraných postupů záchrany lidského života v krizových situacích. Zaměřili se také na používaný materiál a další prostředky, nutné při záchraně lidského života, které by bylo možno zavést do standardního vybavení Policie ČR.

Jaroslav Duchoň nejprve přítomné seznámil s teorií poskytování první pomoci při krizových situacích. V první části zároveň ukázal materiál a pomůcky, které jsou nezbytné při záchraně lidského života. V druhé a praktické části přišla na řadu ukázka modelové situace zákroku policistů. Při ukázce došlo i na zbraň, použití zbraně a následnému zranění policisty i pachatele.

Na závěr nám vedoucí teplického policejního střediska sdělil: „Chceme přebrat některé prvky z výukové metody, které se v prezentaci objevily a v průběhu letošního druhého čtvrtletí je plánujeme zařadit do koncepce výuky zdravotnické přípravy v rámci základní odborné přípravy. Dále připravujeme týdenní zdokonalovací kurzy a speciální třídní zdravotnické kurzy pro policisty Krajských ředitelství policie Ústeckého a Libereckého kraje. Uvidíme, jaké budou požadavky a objednávky od kolegů z výkonu a podle toho zdravotnické kurzy přizpůsobíme.“

por. Bc. Ilona NOVOTNÁ
Foto Policie ČR
Podklady zpracovala
Eva BROŽOVÁ

*nprap. Martin Bartl provádí
u zraněného pachatele masáž srdce*

Policisté nesmí nic opomenout

Vzdělávání v činnosti při nálezu podezřelého předmětu nebo nástražného výbušného systému v civilním letectví.

Naše země, stejně jako další státy světa, není vůči hrozbě leteckého terorismu ani ostatním typům protiprávních činů v civilním letectví imunní.

Policisté Služby cizinecké policie provádějící výkon služby v prostoru letiště jsou vedeni k tomu, aby citlivě reagovali na bezpečnostní problémy. Jsou jim poskytnuty odpovídající informace, aby si uvědomovali svoji konkrétní úlohu a individuální odpovědnost v celém systému bezpečnosti civilního letectví.

I z důvodu výše uvedeného se uskutečnily v souladu se vzdělávacím programem pro základní odbornou přípravu přednášky se zaměřením na činnost policisty Služby cizinecké policie při nálezu podezřelého předmětu nebo nástražného výbušného systému v prostorách mezinárodního letiště. Pro zvýšení efektivity

Maketa nástražného výbušného systému

výuky byl proveden praktický nácvik.

V rámci spolupráce VPŠ a SPŠ MV Holešov a Inspektorátu cizinecké policie letiště Praha-Ruzyně přednášel a praktické cvičení vedl policista ze skupiny ochrany objektu zvláštního významu. Studentům předal do výkonu služby mnoho praktických rad a tím přispěl k vysoké kvalitě přednášek.

● ● ●

Účelem zaměstnání nebylo naučit se zneškodňovat výbušniny a nástrahy, ale vědět jak preventivně postupovat, umět prohlédnout prostory s cílem odhalit případně nástražené výbušné systémy a vědět jak se zachovat při jejich nalezení.

Zaměstnání byla směřována na situace, které se mohou vyskytnout v praxi a které se taky často řeší, jako jsou například odložená nebo zapomenutá zavazadla. Tímto se zavazadla stávají podezřelým předmětem, protože účel, umístění, původ, majitel nebo jiné okolnosti jeho výskytu nejsou známy a jeho vnější forma a celková situace na daném místě letiště vzbuzují odůvodněnou obavu, že by se mohlo jednat o nástražný výbušný systém.

Cíl zaměstnání byl naplněn hlavně tím, že studenti dovedou aplikovat závazný pokyn policejního prezidenta č. 53 z roku 2003, který upravuje postup příslušníků P ČR při oznámení o uložení nástražného výbušného systému a nálezu podezřelého předmětu.

Obdobná zaměstnání, která budou pokračovat i nadále, přispějí ke vzdělávání, výcviku a prohloubení znalostí a dovedností policistů, kteří se v leteckém prostředí pohybují a naplní základní předpoklad pro úspěšné a efektivní provádění preventivních bezpečnostních opatření a zároveň úspěšné zvládání případných protiprávních činů v civilním letectví.

kpt. Mgr. Petr NOVOSÁD
vrchní komisař
předmětové oddělení SCP

Foto P ČR

Nástup praporečníka se standartou doprovázel známý chorál „Ktož sú boží bojovníci“

Slavnostní vyřazení absolventů

Vyšší policejní škola MV v Brně pokračuje v tradici slavnostního vyřazení absolventů studia základní odborné přípravy určeného pro policisty služby pořádkové, dopravní a železniční policie. Slavnostního únorového aktu, který probíhal ve společenském sále školy, se zúčastnili vedoucí funkcionáři školy, významní hosté z řad policejního managementu příslušných krajských policejních ředitelství a předsedové zkušebních komisí.

Před zraky rodičů, sourozenců a ostatních blízkých absolventi převzali z rukou ředitele školy plk. JUDr. Mgr. Jiřího Musila osvědčení o absolvování studia základní odborné přípravy, čímž se jim otevřela brána do výkonu služby. Byli také mezi prvními, kteří obdrželi nové absolventské odznaky. Budou jim trvale připomínat jejich absolventskou – brněnskou policejní školu, ale také završení jejich prvotní etapy na cestě profesním životem příslušníků Policie České republiky. Ředitel školy využil této příležitosti k poděkování zúčastněným služebním funkcionářům a za dosavadní spolupráci s brněnskou školou jim předal „Medaili Vyšší policejní školy Ministerstva vnitra v Brně“.

Chorál „Ktož sú boží bojovníci“ doprovázel praporečníka nesoucího standartu. Státní hymna České republiky a studentská hymna „Gaudeamus igitur“ orámovaly celý akt, který kromě vyřazení samotného má v absolventech podnítit stavovskou čest a sounáležitost k policejnímu sboru. Stejně jako úcta ke služebnímu stejnokrójí musí být pro služebné mladé policisty samozřejmostí, ne pouze prázdny pojmy. Práce, kterou si zvolili, je náročná a je v pravém slova smyslu službou.

Brněnská policejní škola si letos připomíná 35. výročí založení a stejně tak

dlouho připravuje pro výkon služby budoucí policisty. Při této příležitosti se uskuteční celá řada doprovodných akcí.

plk. Mgr. Jirí CHROMEK
Foto Policie ČR

Nejlepší ostravští policisté roku 2009

Slavnostní ocenění nejlepších ostravských policistů za rok 2009 se odehrálo ve druhé půli února. Společenský zážitek zajistě umocnilo i prostředí Divadla loutek na Pivovarské ulici v Ostravě. Celkem 34 nejlepších policistů a občanských zaměstnanců Městského ředitelství policie Ostrava převzalo ocenění Policista roku, Občanský zaměstnanec roku 2009 i další speciální ocenění.

Akci obohatila přítomnost významných hostů: ředitel Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje plk. Mgr. Tomáš Tuhý, primátor statutárního města Ostravy Ing. Petr Kajnar, honorární konzul Ing. Aleš Zedník, předsedkyně Okresního soudu Ostrava Mgr. Dagmar Gottwaldová, představitelé samospráv a složek IZS.

A nejlepším ostravským policistům popřály i další významné ostravské osobnosti Jarek Nohavica i Martin Chodúr. Vzhledem k tomu, že mezi nominovanými převažovali muži, několik slov a přání věnovala policistům též půvabná žena Mahulena Bočanová.

Pan Nohavica navíc, s humorem jemu vlastním, prostřednictvím obrazové zdravotice policistům věnoval jakýsi hudební „manuál“ v podobě CD a DVD s vlastnoručním věnováním i podpisem.

Ředitel Městského ředitelství policie Ostrava, plk. Mgr. Tomáš Landsfeld oce-

nil titulem Policista roku 2009 dvanáct policistů jednotlivých obvodních oddělení Územního odboru vnější služby Ostrava (mezi nimi i jednu ženu).

Namátkou lze z oceněných vybrat například **pprap. Václava Wewiorku** z ostravského dopravního inspektorátu. Policista zvítězil v květnu 2009 v krajské soutěži dopravních policistů a své kvality následně potvrdil i v celostátním klání, kde se umístil na třetím místě mezi 27 policisty z celé republiky. Titul Policista roku 2009 dále získalo též třináct policistů Územního odboru služby kriminální policie a vyšetřování Ostrava (mezi nimi opět dvě ženy, komisařky). A znovu můžeme z oceněných kriminalistů vybrat například **por. Mgr. Jiřího Buluška**, který se specializuje na problematiku sprejství. A nutno říci, že víc než úspěšně nekompromisní policista tak od kolegů, ale i veřejnosti, získal pojmenování „lovec sprejerů“.

Titulem Občanský zaměstnanec roku 2009 se nyní může pyšnit pět administrativních pracovníků jednotlivých útvarů. Speciální kategorie otevřel **pprap. Martin Danel**, vrchní asistent Obvodního oddělení policie Ostrava-Vítkovice, v kategorii „Příkladný čin roku“. Tento mladý, empatický, aktivní policista si počínal jako profesionální „vyjednavče“ při záchraně lidského života. Dne 11. 9. 2009 zachránil muže, který chtěl skočit z okna v pátém patře domu. S mužem, sedícím na parapetu a naklánějícím se z bytu, se policistovi nejen podařilo navázat komunikaci, ale také jej stáhnout z nebezpečného místa dovnitř. Nicméně kolega Danel byl vybrán jako nejstejnější také občany, neboť zvítězil v anketě Sedm statečných, periodiky „Sedmička“. Městské ředitelství policie Ostrava má ovšem více podobných žen a mužů, kteří v uplynulé době zachránili další osoby v krizových okamžicích. I těmto policistům patří poděkování.

Ve speciální kategorii „Objev roku“ byl oceněn **nstržm. Roman Večeřa** z Obvodního oddělení policie Ostrava-Poruba, v současnosti sloužící na 4. oddělení obecné kriminality Územního odboru služby kriminální policie a vyšetřování Ostrava. Jde sice o „nováčka“, u policie je teprve krátce, ale již se výrazným způsobem podílí na objasňování trestné činnosti páchané na území Poruby.

Ředitel Městského ředitelství policie Ostrava plk. Mgr. Tomáš Landsfeld nezapomněl ani na **pprap. Romana Fučíka** z Obvodního oddělení Ostrava-Poruba 2. Policistovi udělil speciální ocenění „Sportovní počin roku 2009“. Kolega uspořádal hokejové mistrovství republiky policejních celků. Do šampionátu nastoupilo dokonce 10 mužstev. Sportovní klání policista zorganizoval bezchybně, zapomenuto nebylo ani na malé diváky.

Medaili policejního prezidenta „Za statečnost“ převzal v průběhu slavnostní akce také **pprap. Přemysl Lička** z Oddělení hlídkové služby Ostrava. Policejní prezident udělil medaili za projevení osobní statečnosti v souvislosti s nasazením v oblastech postiženými povodněmi dne 24. 6. 2009 na Novojičínsku. Medai-

s ředitelem městského ředitelství předal i speciální ocenění jedné z policistek. Zpěvák nás překvapil svou bezprostředností i vstřícností. Zásadní byl také fakt, že si ve svém vytíženém programu našel čas a zavítal mezi nejlepší ostravské policisty.

Kategorie „Příkladný čin roku 2009“

*Původní tisková zpráva
k záchraně života
pprap. Danelem*

Ukončit svůj život skokem z výšky chtěl v Ostravě 32letý muž v pátek večer, poté co přišel z restaurace. Policisté Obvodního oddělení Policie Ostrava-Vítkovice byli vysláni na místo 11. 9. 2009, kolem 22.30 hodin. Již v době svého příjezdu uviděli na okenní římsě stojícího muže. Začal okamžitý boj o jeho život. Policisté co nejrychleji vyběhli k bytu do pátého patra, dveře otevřela rozrušená matka. Motivem zoufalého činu měl být rozchod s přítelkyní muže. Policista se ihned pokusil navázat s mužem stojícím na parapetu okna kontakt, nicméně muž odmítal jakoukoliv komunikaci s kýmkoliv jiným než se svou přítelkyní. Situace byla vážná, muž se nahýbal z okna, stavěl se na venkovní parapet okna a hovořil o svém odhodlání skočit.

Vzhledem k situaci byly na místo okamžitě přivolány také další složky IZS, hasiči, rychlá záchranná služba a vyrazil také vyjednávač. Policista Obvodního oddělení policie Ostrava-Vítkovice, pprap. Martin Danel, na místě reagoval profesionálně, s mužem se snažil opětovně navázat komunikaci a odvést mužovu pozornost k jiným tématům. Trvalo dlouhé desítky minut, než muž začal policistovi důvěřovat a komunikovat s ním. Muž vyžadoval, aby policista stál v dostatečné vzdálenosti, při jakémkoliv pohybu vyhrožoval skokem z okna. Policista tak stál u dveří kuchyně, muž seděl na parapetu okna na druhé straně místnosti. Několikrát se muž na parapetu dokonce postavil a vyjadřoval své odhodlání skočit. Zpočátku musel policista třikrát odejít z místnosti, než bylo mezi zachráncem a mužem navázáno křehké pouto důvěry. Vyjednávání trvalo zhruba hodinu. Vážnou situaci komplikoval fakt, kdy se nepodařilo nakontaktovat ženu, s níž jedinou chtěl muž hovořit.

Pprap. Danel uvedl: „situace byla opravdu dramatická, muže jsem neznal, viděl jej poprvé, a měl jsem řešit jeho životní krizi. Hledal jsem vhodná témata ke komunikaci, naštěstí byl muž vášnivým rybářem, já na ryby chodím také, tudíž jsme našli společnou řeč. Před tím však na můj jakýkoliv pohyb reagoval vstáváním z parapetu a výhrůžkami. Situace se zhoršila také poté, co dorazili hasiči a muž pod sebou viděl nainstalovaný záchranný prvek. Tvrdil, že skočí stejně mimo plachtu.“ V průběhu dialogu vypadl muž zapalovač, této skutečnosti si však všiml naštěstí jen policista a rozhodl se. Strhnout muže bude reálné, shýbne-li se pro předmět a nakloní do místnosti. Bezproblémové záchraně nepomohla ani vzdálenost mezi muži, ale ani uprostřed místnosti mezi muži umístěný stůl a židle. Navíc byli v kuchyni, kde hrozilo použití nožů. Ideální nebylo ani mužovo oděnění pouze do spodního prádla, v úvahu nepřípadalo ani mnohem bezpečnější stržení muže dovnitř uchopením za oděv bez rizika možného pádu spolu se zachraňovacím dolů.

Ostravský policista však zareagoval ukázkově. V nestřežené chvíli, kdy se naskytla vhodná příležitost, muž se nahnul pro zapalovač a na okamžik přestal sledovat policistu. Zachránce jej uchopil kolem pasu a strhnul co nejdál od okna. Záchranná akce pokračovala znehybněním muže, při němž již pomohli další dva policisté (původně skrytí v jiné místnosti), tak aby muž mohl být ošetřen lékařem. Muž byl ihned předán do lékařské péče a převezen na protialkoholní záchytnou stanicí. Orientační dechová zkouška vykazovala pozitivní hodnotu alkoholu.

Nač asi myslí člověk, který pro záchranu druhého bezesporu neváhá obětovat zdraví či život svůj? I na to jsem se pprap. Martina Danela zeptal. „Myslel jsem na to, jaké to bude spadnout dolů, možná do těch plachet, ale riskl jsem to, chtěl jsem ho zachránit za každou cenu. Myslel jsem na to, že mohu spadnout dolů, muž byl větší a vážil víc než já, ale nejdůležitější bylo zachránit jeho život.“

Kategorie „Nejlepší policista roku 2009“ – vnější služba

Původní tisková zpráva:

Ostravská „dopravka“ se může pochlubit také nejlepším dopravním policistou v kraji. Prap. Václav Wewiorka v květnu 2009 zvítězil v krajské soutěži dopravních policistů s názvem „Soutěž v odborných znalostech a dovednostech v řízení provozu“, pořádanou Odborem

li policistovi předal ředitel Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, plk. Mgr. Tomáš Tuhý a kolegové poděkoval také primátor statutárního města Ostrava, Ing. Petr Kajnar.

Řady Městského ředitelství policie Ostrava tvoří naštěstí mnoho schopných žen a mužů na svých místech, kteří neváhají a „pomáhají a chrání“ dnem i nocí. Nelze zmínit všechny výjimečné jedince (o zásadních situacích jste průběžně informováni tiskovými zprávami), letošní tituly určitě získají další nejlepší.

Humorně laděné slavnostní odpoledne bylo korunováno jak jinak než další výraznou osobností Ostravy, první Československou superstar, Martinem Chodúrem. Hledištěm zašumělo překvapení, když se po uvedení Martina Chodúra mladý umělec opravdu objevil. Ohlas a aplaus nebral konce. Mnozí ocenění pak odcházeli i s fotografiemi mladého umělce na památku. A Martin Chodúr spolu

služby dopravní policie Krajského ředitelství policie Severomoravského kraje. Svě kvality prap. Wewiora potvrdil také v celorepublikovém klání dopravních policistů. Druhý ročník soutěže se uskutečnil na konci října 2009 v Jihlavě a mezi 27 zúčastněnými se umístil prap. Wewiora jako třetí. Kolega Wewiora soutěžil například v řízení křižovatky, absolvoval jízdu zručnosti, kontroloval technický stav vozidel... Teoretické znalosti byly ověřovány testy, a to nejen z pravidel silničního provozu, ale také dalších právních norem – zákona o Policii ČR i dalších... Kolega srovnal i soutěže v Ostravě a Jihlavě, lišily se nejen testy, ale také disciplínou řízení provozu. V Ostravě řídili soutěžící dvě křižovatky, v Jihlavě pouze jednu. Na můj dotaz, co bylo v soutěžích obtížné, kolega sdělil, že nic. „Ne že bych vše věděl či zvládl, ale soutěže byly koncipovány ideálně“. Prap. Wewiora nastoupil do služebního poměru policisty 1. 5. 2003 a je zařazen do skupiny dopravních nehod ostravského dopravního inspektorátu.

Kategorie „Nejlepší policista roku 2009“ – služba kriminální policie a vyšetřování

Původní tisková zpráva k jedné z mnoha sérií objasněných případů sprejersství.

Ostravští kriminalisté, specializující se na problematiku sprejersství, slaví další úspěch v podobě objasnění rozsáhlé série 34 případů tzv. sprejersství. K protiprávnímu jednání docházelo zhruba rok, od prázdnin roku 2008 do poloviny roku 2009. Způsobená škoda na majetku se pohybuje v současnosti zhruba kolem 100 000 korun. Podezřelí měli různými nápisy či nástřiky opatřit zdi (v některých případech i okna) domů, oplocení, podchody, mosty, školu, zastávku, transformátor, obchodní centrum či hájenku na území Ostravy (největší výskyt byl zaznamenán v Ostravě-Dubíně, Porubě, Mariánských Horách, ale také v centru nebo Hrušově).

Kriminalisté odhalili skupinu 13 osob, mezi nimi je celkem osm nezletilých a pět mladistvých. Konkrétněji lze uvést, že pět mladistvých je ve věku od 16 do 17 let, jedná se o jednoho studenta gymnázia, jednoho studenta středního odborného učiliště a tři žáky základní školy. Nezletilí „výtvarníci“ jsou ve věku od 13 do 15 let.

Hlavní součástí skupiny však tvořila skupinka šesti osob, tři nezletilých a tři mladistvých podezřelých. Na zdích či dalších místech se tak počaly objevovat různobarevné tegy i plošné nástřiky – graffiti.

Kriminalisté pak čekala detailní, doslova „mravenčí“ práce. Precizním dokumentováním a zajištěním stop se roztráštěné informace počaly skládat do zmíněné skupiny „sprejerů“. Kriminalisté opět pracovali s množstvím různých podpisů – tegů, které jednotliví autoři využívají a v konečném důsledku znamenají zjištění konkrétního podezřelého. Někteří členové skupiny měli užívat svůj podpis „artist brother“. Podezřelí měli používat černé i stříbrné popisovače (fixy), spreje různých barev – zelené, černé, stříbrné, i další různobarevné. Výjma podpisů jednotlivých aktérů, se tak na objektech objevily například též kresby lidských postav, hlavy a tlapy psa, motiv ducha apod. Navzájem se měli obvinění mezi sebou o svých počinech informovat a některá „díla“ byla ke shlédnutí také na internetu.

Nezletilí měli nápisy opatřit i základní školu, v níž někteří absolvují školní docházku, a to dokonce v přestávce mezi vyučováním.

Policejní komisař sdělil obvinění všem pěti mladistvým pro provinění poškození cizí věci. Dospělému pachateli hrozí trest odnětí svobody až na jeden rok, u mladistvých se trest snižuje na polovinu.

Ostravským policistům se dlouhodobě daří předmětnou trestnou činnost (tzv. sprejersství) objasňovat. Pro lepší orientaci v problematice lze dodat i statistická čísla za období od ledna do října předloňského i loňského roku. V roce 2008 jsme v Ostravě za prvních deset měsíců prověřovali 186 případů tzv. sprejersství, podezřelý zjištěn v 83 případech (objasněnost činí téměř 45 procent). V roce 2009 bylo prověřováno ve stejném období již 268 případů a podezřelý byl zjištěn u 153 z nich (objasněnost zhruba 57 procent). V celé republice bylo za prvních deset měsíců roku 2009 prověřováno 2 976 případů „sprejersství“ – tedy poškození cizí věci, podezřelý byl zjištěn v 687 případech (objasněnost činí 23 procent).

por. Bc. Gabriela HOLČÁKOVÁ
Foto archiv P ČR

Předávání „Policejních OSKARŮ“ v Brně

Za loňský rok byla vedením Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje vyhlášena cena „Policejní OSKAR 2009“. Hlavním cílem bylo ohodnotit nadstandardní výkony policistů a poděkovat jim za jejich dosavadní práci.

Nominace bylo možné posílat do tří kategorií:

- Policista roku
- Veterán roku
- Tým roku

Začátkem ledna o vítězích rozhodla etická komise. Slavnostní vyhlášení proběhlo v prostorách Vyšší policejní školy MV v Brně dne 17. ledna 2010.

Vzhledem k tomu, že rozhodování nebylo snadné, byli v kategorii Policista roku dva vítězové, kteří si zcela jistě zaslouží největší obdiv: **nprap. Jaroslav Bytešník a nprap. David Zavřel**

Oba policisté pracují ve skupině dopravních nehod v rámci Územního odboru Brno-venkov.

Dlouhodobým a příkladným plněním služebních úkolů a dosahováním velmi dobrých pracovních výsledků jsou vzorem svým kolegům.

Nominování do kategorie Policista roku si ovšem oba policisté zasloužili za záchranu lidského života. Policisté při šetření dopravní nehody zachránili život jednomu z účastníků, který se vzdálil do nedalekého lesa s odůvodněním, že potřebuje nutně vykonat tělesnou potřebu. Jelikož se delší dobu nevracel, šel se nprap. Bytešník přesvědčit, že je vše v pořádku. Druhý kolega pokračoval dál v šetření dopravní nehody, ale když se kolega s řidičem nevracel, rozhodl se, že situaci prověří. V lese následovně našel účastníka dopravní nehody stojícího na stromě se smyčkou ocelového lanka kolem krku, s úmyslem spáchat sebevraždu oběšením. Oba policisté se snažili muže v jeho počínání zabránit. I přes jejich snahu řidič ze stromu skočil. Nprap. Bytešník muže zachytil za nohy, aby se smyčka dále neutažovala a nprap. Zavřel vyšplhal po stromě, muže odřízl a společně jej bezodkladně začali resuscitovat. Po úspěšném zajištění životních funkcí mu ošetřili řeznou ránu na krku od ocelového lanka a zajistili příjezd RZS.

Oba policisté, tak zcela jistě zabránili rodinné tragédii, která by sebevraždou řidiče vznikla.

I kategorie Veterán roku měla dva vítěze:

npor. Emilie Bínová z Územního odboru Blansko, Služba kriminální policie a vyšetřování, a

npor. JUDr. Antonín Kratochvíl z Územního odboru Pelhřimov, Obvodního oddělení P ČR Pacov

Oba policisté byli oceněni za dlouhodobé vynikající pracovní výsledky.

V kategorii Tým roku bezkonkurenčně zvítězil **Tým TOXI**, tedy kriminalisté z 3. oddělení Služby kriminální policie a vyšetřování z Městského ředitelství v Brně. Svě vítězství si zasloužili zejména za dosahování velmi dobrých výsledků na úseku drogové kriminality v Brně a také za eliminaci distribuce drog ve městě.

Všichni ocenění si odnesli sošku „Policejního OSKARA“ jako symbol nejlepšího výkonu. Jednotlivci také hodinky a tým finanční odměnu.

nprap. Andrea PROCHÁZKOVÁ

Na silnici může řidiče překvapit víceméně kdykoliv cokoliv. Ostatně i proto nabízíme náš nekonečný seriál výpovědí o nejčernějších okamžicích v souvislosti s provozem motorových vozidel. Nechceme jenom strašit, pokud ovšem naše „výstrahy“ někoho za volantem alespoň trochu „přibrzdí“, přinutí alespoň k malému zamyšlení, a tím před tragickými dopady „nepředvídatého“ konání ušetří, nečtete nás zbytečně...

Velezrádná voda

S výstavbou moderních komunikací se stále častěji objevuje možnost, že během několika málo minut vjíždí auto do zcela jiných povětrnostních podmínek a dalších okolností. A nemusí jít pouze o výrazné horské, třeba zahraniční regiony. Jako příklad může sloužit nedávná novinka – dálniční tunel nad Chomutovem v romantických „Krušnohorskách“ na hranici s Německem. Např. cestou z výletu do Drážďan můžete být/jste z prosluněného počasí rázem ve sněžici, vodní či mlžné bílé tmě, ze suché vozovky z čista jasna, mžikem, na nepříjemně vlhce „zapatlaném“ asfaltu.

Hrůzná nehoda, o níž se krátce zmíníme, se však stala před pěti lety hluboko uvnitř republiky. Pod tunelovým průjezdem Hřebeč poblíž Moravské Třebové. Ze Svitav se v osobním automobilu Renault Laguna vracela k domovu pětičlenná rodina, jedna ze tří dcer byla čerstvou úspěšnou autorkou v literární soutěži mladých spisovatelů nadějí. Za letního podvečera vyjel vůz z tunelu ve směru na Olomouc a sjížděl zvolna, možná bez zařazeného rychlostního stupně, zcela osamoceně dolů z kopce, spořádanou rychlostí ne větší než devadesát kilometrů v hodině.

Povrch silnice byl mokrý po předchozím dešti. Sedmačtyřicetiletý řidič měl na přední a zadní nápravě různé dvojice pneumatik. S hloubkou vzorku kolem 2 milimetrů těsně splňovaly předpis pro technickou způsobilost k bezpečné jízdě. Na úpatí kopce, v sotva znatelné pravotočivé zatáčce, ve zcela přehledném úseku cesty čekala – bohužel – na vozidlo souvislá hladina vody. Kaluž, která nestačila po ukrutném „slejšváku“ – zuřícím na východní straně hřebečského horského hřebene nejspíš bezprostředně

předtím – odtéct stranou do příkopů a kterou na dlouhé minuty doplňoval vodní příval stékající shora podélně po vozovce.

Široko daleko nešlo žádné jiné auto. Až na velkou Tatra 815, která v protisměru, v krajním pruhu ze dvou vzhůru směřujících jízdních pásem, pravděpodobně podřazovala do začínajícího stoupání – a mohla tedy mít rychlost někde mezi šedesátkou až sedmdesátkou.

Když osobák náhle najel na vodní plochu – pro muže za volantem zřejmě neočekávané – stal se neovladatelným. Drážky pneu obutí dopravního prostředku nestačily odvádět příval vody, nastal jev zvaný acquaplaning. Vůz pokračoval ve smyku jako sáně a osudovou (?) silou se levým předkem/bokem střetl s levou přední/boční stranou velkého nákladáku.

Řidič a jeho tři dcerky (23, 22 a 15 let) byli okamžitě mimo tento svět. Jedinou čtyřiačtyřicetiletou maminku rodiny sedící na místě předního spolujezdce zastihli záchranáři částečně při životě. Sanitka s ní neprodleně uháněla do svitavské nemocnice, kde lékaři ale usoudili, že na rozsah a charakter jejích zranění nestačí, takže zdravotnické vozidlo spěchalo dál do špitálu v Hradci Králové.

V Litomyšli ovšem více než závažně poraněná žena v nerovném boji o život podlehla...

Memento děsivého zlomku vteřin a okamžité, neodvolatelně nepříznivé souhry návažných faktorů tady bude pořád!

/ki/

Foto archiv Policie ČR

Druhého ledna roku 1969 byl čtvrtek. Od rána mrzlo a úklidové čtyry v hlavním městě čistily ulice od střepů i zbytků silvestrovských rachejtli a petard. Byl první všední den nového roku.

Eva Hronová uložila pětíměsíčního Radka do kočárku a vyrazila na pravidelnou procházku. Chlapec měl v poslední době na tvářích drobnou vyrážku, lékařka na dětském oddělení mu předepsala mastičku, proto se maminka cestou zastavila v lékárně.

„Bude to chvíli trvat,“ oznámila magistra.

Kočárek stál na chodníku před vchodem, Radek spokojeně spal.

„Nevadí,“ řekla paní Hronová.

V Klapkově ulici, tehdy se ovšem ještě jmenovala třída Rudé armády, panoval běžný městský ruch. Lidé nakukovali do výkladních skříní, kolem projížděla auta, řinčely tramvaje. Lékárnice připravovala lék, dámy si povídaly o sunaru, o prvních zoubcích, o plínskách, které se běžně praly a žehlily po každém použití. Čas rychle letěl, přibližně po třiceti minutách vykoukla maminka z lékárny ven. Místo, kde stál kočárek, bylo prázdné.

„To je snad hloupej vtip. Někdo mi odvezl kluka!“

Obě ženy vyběhly na ulici a vypyťovaly se kolemjdoucích, jestli náhodou neviděli kočárek s dítětem. Chodci jen rozpačitě vrtěli hlavami.

Vystrašenou matku napadlo, že Radka možná odvezl manžel, aby ji trochu postrašil, občas totiž dokázal žertovat podobným způsobem. Spěchala tedy domů, ale kočárek v chodbě nestál a byt byl prázdný.

„Kdepak máte mladého pána?“ zajímal se soused, ona si však vůbec neuvědomila, že na ni někdo mluví. Vrhla se k telefonu, zavolala svého muže do práce, tam jí však řekli, že je na jakési schůzi ve Vysočanech, nicméně ta už by měla pomalu končit a zřejmě se vrací domů. Vyběhla mu naproti a společně se setkali nedaleko ulice Na Střece.

„Rudlo, Rudlo, ztratil se nám kluk!“

Vůbec nechápal, že by to mohla být pravda. Myslel si, že jde o nějaké nesmyslné nedorozumění, jenže žádné logické vysvětlení jej nenapadlo. Chvilí hledali ztracený kočárek spolu, když to bylo marné, zašli na oddělení Veřejné bezpečnosti.

Nadstrážmistr, který měl službu, je pozorně vyslechl. Okamžitě poslal na místo, kde stál kočárek naposled, uniformovaného kolegu, sám případ ohlásil vedoucímu oddělení a operačnímu důstojníkovi městské správy v Praze. Krátce na to bylo vyhlášeno celoměstské pátrání.

„Všem, všem, všem,“ volala služební vysílačka. „Neznámý pachatel dnes kolem šestnácté hodiny unesl v Praze 8 – Kobylisích pětíměsíční dítě s kočárkem. Jde o chlapce, který má kolem úst drobnou vyrážku, modré oči, světlé vlasy a na pravé straně od pupečního důlku přibližně třímilimetrovou pigmentovou skvrnu. Kočárek má tvar vaničky opatřené slídovým krytem,

52 hodin STRACHU

uvnitř je bílý, zvenčí jsou na něm malé šedočerné kostky. Dítě bylo přikryto světlemodrou dečkou s našitými obrázky zajíčků. Veškeré poznatky ihned hlase!“

Do pátrání bylo nasazeno deset služebních vozů, několik pěších hlídek a tři psovodi. Jedna z vyšetřovacích verzí totiž předpokládala, že pachatel mohl nechat kočár s dítětem na nějakém odlehklém místě, v létě by to tak dramatické nebylo, jenže mrzlo a podchlazení mohlo stát malého Radka život. Prohledávaly se městské dvory, opuštěné ohrady, zimní zahrady a parky.

Z úředních záznamů je zřejmé, že se k vystrašeným rodičům policisté chovali velmi ohleduplně. Chápali, jak hrozná může být v podobné situaci nečinnost, proto vzala matku do vozu jedna motorizovaná hlídka, otec spolu s pěšími policisty procházel okolí. Marné.

Ve sněhu před lékárnou byly nalezeny stopy po kočárku, koleje o rozchodu 56 centimetrů se objevily v místech, kde ještě nebyl sníh zcela rozšlapán. Zdálo se zřejmé, že ten, kdo dítě sebral, mířil k tramvajové zastávce, kde projížděly spoje číslo 3 a 14.

Vypovídali svědci, kteří v kritickou dobu navštívili lékárnou nebo nakupovali v přilehlých obchodech, byly vyslechnuty všechny posádky tramvají projíždějících místem od čtyř do půl páté. Běželo o desítky zaměstnanců dopravního podniku včetně třiceti řidičů autobusů, které měly stanici nedaleko lékárny.

Jedna ze zásadních otázek spočívala v tom, do jaké míry zapojit do pátrání veřejnost. Nikdo sice nepochyboval, že lidé rádi při hledání dítěte pomohou, nebylo však jasné, jak bude na mediální tlak reagovat pachatel. Bylo jisté nebezpečí, že dostane

V době našeho příběhu se Masarykovo nádraží, odkud odjela únoskyně, nazývalo nádraží Praha-střed.

Pelc-Tyrolka, dnes už neexistující tramvajová zastávka, kde dáma s kočárkem nastupovala (snímek vpravo)

strach a dítě někde odloží, což by v pěti-stupňovém mraze mohlo být osudné.

Po šestnácti hodinách marného vyšetřování bylo rozhodnuto vyhlásit celostátní pátrání a obrátit se na veřejnost s žádostí o pomoc. První zprávu o únosu přinesl v poledne rozhlas, později Večerní Praha a v mimořádné bezpečnostní relaci i Československá televize.

Poznatků a informací, které vzápětí přicházely na jednotlivá oddělení Veřejné bezpečnosti, byla spousta, ovšem jen malá část z nich se skutečně týkala vyšetřovaného případu. V 16.40, tedy víc než čtyřicet hodin po ztrátě kočárku, se přihlásila důležitá svědkyně.

„Včera jsem jela do vnitřního města tramvají číslo tři. U Veletržního paláce se v přepravovaném kočárku rozplakalo malé dítě a mladá žena se ho snažila utiшит. Ukázalo se, že to s nemluvnětem vůbec nedovede, napadlo mě v tu chvíli, jak jsou dnešní dívky pozoruhodně nezkušené. Samozřejmě, že jsem to neřekla nahlas, vystupovala jsem u Dětského domu a ta mladá paní jela dál.“

Důležitá informace nasměrovala policisty na tramvajové soupravy projíždějící městem v uvedenou dobu a jedna průvodčí linky číslo tři záležitost upřesnila.

„Ve stanici Pelc Tyrolka jsem pomáhala nastupovat přibližně dvacetileté ženě

s kočárkem. Všimla jsem si, že nemá na ruce snubní prsten, jaký obvykle mladé maminky nosí. Navíc, s kočárkem neuměla zacházet. Vysvětlila jsem jí, že ho musí nakládat do elektriky obráceně, nejdřív drždlem napřed a ten, kdo jí pomáhá, zvedne kočár u boudičky. Ona se rozpačitě omlouvala a vysvětlovala, že dítě není její, že ho veze své sestře na Kačerov.“

Průvodčí mladou ženu docela přesně popsala, na přístroji zvaném identikit se pomocí průhledných fólií pokusila sestavit její podobu. S výsledným obrázkem vyrazili do okolí Kačerova pracovníci operativy. Bylo jim jasné, že hledají jehlu v kupce sena, ale i nepatrná naděje, že objeví nějakou stopu po zmizelém dítěti, je přinutila neohlížet se na ubíhající čas.

Nyní se pro změnu pokusme vyprávět příběh z druhé strany.

Jana Nápravníková se narodila v roce 1950 v Teplicích, v době, o níž vyprávíme, jí bylo devatenáct let. Vlastní rodiče nikdy nepoznala, její adoptivní otec pracoval jako horník, matka byla zaměstnána u dopravních podniků. Janě se ve škole příliš nedařilo, pro různé kázeňské přestupky byla dána do ústavní výchovy a rané mládí strávila v dětských domovech. Často z nich utíkala, navazovala přechodné známosti se staršími pány. Když jí bylo šestnáct let, byla dopadena při krádeži a odsouzena na tři měsíce podmíněně. V Domově mládeže v Černovicích u Tábora se měla původně vyučit šva-

vrátit. Chlapeček byl roztomilý, tak mě napadlo, že si ho nechám, budu se o něj starat a nebudu tak sama.“

Zprávu o únosu slyšela druhý den z rozhlasu a dostala strach.

„Napadlo mě, že odjedu do Teplic, tam nás snad nikdo hledat nebude.“

Náhodný přítel slečny Nápravníkové se o novinové zprávy moc nestaral, podobá se pravdě, že odjezd své přítelkyně přivítal s ulehčením. Ochotně odvezl prázdný kočárek na nádraží a odtud ho poslal na sever jako spoluzavazadlo.

S dítětem v náručí se pak únoskyně vypravila na nádraží Praha-střed, jak se v těch časech říkalo Masarykovu nádraží. Bez problémů nastoupila do vlaku a dojela do Teplic, kde zašla za nevlastní babičkou. Stará paní ji však přijala nevládně, jako starosvětsky vychovaná žena neměla pro svobodné matky žádné pochopení. Jana Nápravníková tak našla ubytování až u souseda, kterého si pamatovala z dětských let. Ten pán však zdaleka nebyl tak nevšímavý, jako její pražský přítel. Uvědomil si, že Jana neumí s dítětem zacházet, při přebalování si všiml mateřského znaménka na bříšku chlapečka. Tiše se vytratil z domu a zašel na oddělení Veřejné bezpečnosti.

„Myslím,“ oznámil, „že by mohlo jít o to malé dítě unesené v Praze.“

Policisté okamžitě vyrazili na místo, mladá žena jim nedokázala ukázat ani rodný list, ani vlastní občanský průkaz.

U sebe měla jen pár starých jízdenek, propadlých lístků do kina a korunu padesát haléřů v hotovosti. Ještě cestou na oddělení se k únosu přiznala. Od ohlášení ztráty kočárku uběhlo přesně padesát dva hodin.

Okamžitě byla informována pražská městská správa a policisté mohli konečně oznámit vystrašeným rodičům dobrou zprávu. Na cestu do Teplic připravili nejlepší automobil, který měli k dispozici, táta s mámou si tak pro synka přijeli v luxusní Tatře 603.

Konec příběhu? Ne tak docela. Za dva měsíce předstoupila Jana Nápravníková před soud. Byla v té době v pokročilém stadiu těhotenství, a možná právě proto byl rozsudek poměrně mírný.

Obžalovaná byla odsouzena k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku s podmíněním odkladem na zkušební dobu dvou let.

Tenkrát bylo jaro roku 1969, dávný čas. Celostátně hledanému Radkovi je dneska přes čtyřicet a zřejmě jedině, čím se podobá unesenému nemluvněti, je malé mateřské znaménko na opáleném břiše.

Antonín JIROTKA
Foto archiv

MUZEUM POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY

Ke Karlovu 1, Praha 2

tel.: 224 922 183

fax: 974 841 091

e-mail: muzeum@mvcv.cz

PROGRAM
duben 2010

Střední odpoledne pro děti –

od 14.00 do 15.00 hod.

Měsíc s Kriminalistickým ústavem Praha aneb Poznej práci kriminalistických znalců:

* Střední odpoledne pro děti

– od 14.00 do 15.00 hod.

* 7. 4. Jak pomůžeme zraněnému kamarádovi?

* 14. 4. Co nevíš o zbraních

* 21. 4. Praktické ukázky z pyrotechnické kynologie

* 28. 4. Znáte Integrovaný záchranný systém?

Vstupné na dětské pořady 5 Kč.

Výstavy a jiné akce

* do 25. 4. Svět očima dětí – výtvarné práce dětí ze stejnojmenné soutěže

* do 25. 4. Afrika – prodejní výstava fotografií Jana Foltána z cest po Namibii, Botswaně a Zimbabwe.

* do 30. 6. Kriminalistika proti zločinu – výstava k padesátému výročí Kriminalistického ústavu Praha

* do 30. 6. Kriminalistický kabinet 1954–1970, výstava ze sbírek muzea

* Ochrana obyvatelstva – expozice Hasičského záchranného sboru

* Prostituce staré Prahy, Ochrana osob

* a majetku – stále výstavy

* 22. 4. od 18.00 hod. Velikonoční koncert komorních souborů Hudby

* Hradní stráže a Policie ČR

* 28. 4. 9.00 – 16.00 hod. Integrovaný záchranný systém se představuje...

* Filmový čtvrtek – od 17.00 hod.

* 8. 4. Nedodržení slib – film, který získal hlavní cenu na Filmovém festivalu v Los Angeles

NA OBJEDNÁVKU: Dopravní výchova pro mateřské školy a 1.–4. ročníky zákl. škol

Mládež a kriminalita – besedy pro 2. stupeň ZŠ a studenty středních a učňovských škol

Informace o programech a případné objednávky na tel.: 974 824 862

Internetová adresa –

<http://www.muzeumpolicie.cz>

Expozice je otevřena denně mimo pondělí od 10.00 do 17.00 hod.

Změna programu vyhrazena

dlenou, jenže pro naprostý nezájem o vybraný obor byla přerazena do ústavní kuchyně. V osmnácti letech z domova odcházela a bylo jí zajištěno řádné zaměstnání na jedné krkonošské horské boudě.

Měla tím pádem poměrně slušný plat i ubytování, na konci sezóny však byla propuštěna. Odjela tedy do Prahy, kde měla řadu přelétavých pánských přátel, přesto si připadala nepochopená a osamělá. Na začátku ledna se bezcílně toulala po ulicích, neměla žádný program. Nakonec nasedla do tramvaje, která ji odvezla do Kobylis.

„Všimla jsem si kočárku před lékárnou,“ stojí ve výpovědi, „a protože dítě začalo plakat, trochu jsem ho povozila. Odjela jsem tak kousek dál a najednou jsem se bála

„Víte, co pro mě bylo největší školou pro práci v mordpartě?“ kladl často řečnickou otázku penzista Zahrádka před nějakou tou stolní společností, dychtivě naslouchající jeho vyprávění. „Záhadná úmrtí! Stojíte nad mrtvolou, říkáte si Vražda? Sebevražda? Nešťastná náhoda? a na každou otázku vám nabízí místo činu kladnou odpověď!“

DETEKTIV na rozcestí

Musel to být pro uklízečku náramný šok, když krátce po šesté ranní dne 6. srpna 1971 otevřela kupodivu nezamčené dveře laboratoře jednoho pražského výzkumného ústavu. Spatřila totiž vědátora Šmardu, ověčeného před i za jménem tituly, nahého, svázaného a v neposlední řadě mrtvého!

Tělo mrtvého je svázáno kabely a řemínky k židli, spočívá hýžděmi na kovové fólii, na níž je připojen kabel elektrického okruhu, který je druhým vývodem přes autotransformátor a vysokofrekvenční vakuovou zkoušečku připojen na penis zemřelého. Celá zmíněná aparatura je pak připojena na rozvodnou desku 220 V... Ústa mrtvolý jsou rudě zbarvena fixem, na nohou má zpola obuty dámské boty... Tolik z protokolu o ohledání místa činu a těla zemřelého.

Omyl plachého vědátora

S podobnými scénami měli už kriminální zkušenosť. Jejich příčinou bývá sexuální úchylnka, především transvestismus a masochismus. Je někdy až neuvěřitelné, jak někteří devianti dokáží složitě spoutat sami sebe, až se zdá, že něco takového není možné bez „pomoci“ další osoby...

Nesdílný, už postarší samotář Šmarda neměl důvěrného přítele. Mezi kolegy platil za podivína, kolegyně z něho mívaly docela legraci – pan inženýr byl vůči něžnému pohlaví neobyčejně plachý a stydlivý. Všichni ale uznávali jeho odborné vědomosti, jeho dřičství... Co když na Šmardu někdo profesionálně žárlil, využil jeho „slabosti“ a poslal ho na onen svět?

„Krok za krokem jsme vylučovali cizí zavinění nebo úmysl. Fix, kterým si oběť nabarvila rty místo rtěnky, patřil do sady ze

Šmardova stolu. Objevíli jsme skříňku, od které měl klíče jenom pan inženýr. Kromě krabice od páru lodiček, jež měl na nohou, leželo vedle pár kousků něžného prádélka zahraniční výroby. A co bylo důležité,“ zdůrazňoval ve svém vyprávění major Zahrádka, „že na všech tlačítkách a spojích užitých soupravy elektropřístrojů našel daktyloskop jen Šmardovy otisky!“

Proč ale zemřel? Na to dali odpověď až soudní znalci: Zařízení, kterým si inženýr v minulosti rád uděloval do penisu jen mizivé výboje proudu, ho jednou a provždy šeredně zklamalo. Přesně řečeno, při posledním montování sestavy přehlédl chybu a poslal si do těla výboj 220 V – ten zasáhl srdce, došlo k zástávě a zadušení.

„Sebevražedný motiv nebyl věrohodný. Šmarda neměl důvod brát si život. Pokud ano, určitě by si vybral důstojnější způsob odchodu, takhle, byť posmrtně, na sebe prozradil okolí vše. A když se figurantovi podařilo během vyšetřovacího pokusu svázat se přesně jako nešťastný vědátor, mohli jsme s klidem případ odložit,“ napil se Zahrádka pěnivého moku. „Tenkrát ano... Ale povím vám případ, který jsme nikdy spolehlivě nerozlouskli.“

Botka v kaluži krve

Po násilném otevření dveří z domovní chodby zji-

stila přivolaná hlídka Veřejné bezpečnosti, že dveře bytu nejsou zamčeny, jenom zaklapnuty. To, co uviděli dál, přimělo muže v uniformách pohybovat se co nejopatrněji. Podle všeho se nacházeli na místě závažného trestného činu:

Shrnutý koberec v předsíni... Krevní kaluž v obýváku, ve které stála dámská kotníčková bota... A mrtvola majitelky bytu ve vaně! Zpráva o tom, že 68letá Marie Kopecká byla ve svém vršovickém bytě zavražděna, se 7. února 1973 roznesla domem i okolím jako blesk. Když dorazila pražská mordparta, byla už ulice plná zvědavých zvelounů.

„Mrtvola Kopecké ležela ve vaně, zapl-

něné ze tří čtvrtin vodou, spolu s plavajícím prádlem, čistícími potřebami, mycími prášky a dalšími věcmi, vyskytujícími se snad v každé koupelně,“ vzpomínal s odstupem řady let Jaroslav Zahrádka, někdejší eso pražské vyšetřovačky.

Zlý sen protokolisty

Místnosti připomínaly na první pohled sklad, ještě lépe skladiště odpadků. Tomu, komu případně povinnost sepsat protokol o ohledání místa činu, budou brzy dřevěné prsty!

„V bytě byl velký nepořádek. Například v kuchyni sahaly nakupené krabice zhruba do jedné třetiny výšky zdi, stály tu kufrы s prádlem, bedničky s různými tiskovinami

a spousta dalších krámů, až byl volný pohyb prakticky nemožný.

Uprostřed obývacího, zařízeného jako nocležna, stály čtyři válečky a jedna postel, na nich opět řada kufrů, krabic a oděvních svršků. V kufrech byly různé textilie, v krabicích konzervy, sušenky... Našli jsme i igelitový sáček s hotovostí 600 Kčs a cestovní vkladní knížku na dívčí jméno Kopecké s poměrně nízkým obnosem,“ shrnul první poznatky z místa činu emeritní major Zahrádka.

Smutný osud výrobce šlí

Zjišťování poměrů v životě Marie Kopecké a její rodiny přineslo svědectví o jednom nelehkém životním osudu, sužovaném komunistickými pseudozákony, někdy i záští a mstou... Manžel Kopecké kdysi vlastnil výrobu šlí a podvazků, v roce 1950 mu však byl soukromý podnik zlikvidován a udělena značná pokuta pro ukrytí zboží za čtvrt milionu a nedovolenou výrobu.

Kopeckí měli dvě děti, syna a dceru, které opustily v roce 1968 Československo a zůstaly na západ od republiky i se svými rodinami. Osamělý a nucený život dvou důchodců – Jaroslav pobíral 718 korun, Marie 100 korun penze – byl vylepšován příležitostným pronajímáním pokoje turistům. Někdy na smlouvu s Pragoturem, většinou načerno...

Další patálie s úřady čekaly Kopecké, když prodali nábytek z dceřina bytu po jejím odchodu do zahraničí. Obvodní národní výbor v Praze 10 usoudil – v souladu se „zákonem“ – že se tak stalo neoprávněně, že těžit z majetku po emigrantech měl stát a vymáhal na důchodcích částku 4 480 korun.

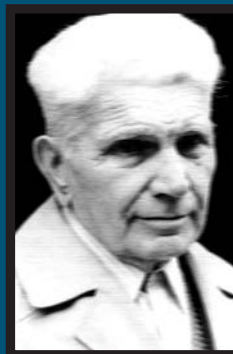
Jak vznikly stopy násilí?

Do toho všeho byl Kopecký stižen mozkovou mrtvicí a v lednu 1973 zemřel v nemocnici. Ještě před jeho odvozem sanitkou došlo k události, která mohla mít k probíhajícímu šetření smrti Kopecké dost možná vztah: Stalo se totiž, že stařík usedl v koupelně na hranu vany, zaplněné vodou, zvrátil se dozadu – a jen tak tak nezemřel už na místě utopením.

Také Marie Kopecká trpěla řadou chorob: měla revmatismus, dále pokročilou sklerózu, byla operována na žaludeční vředy a léčena na vředy bérkové... Jen těžce se pohybovala, trpěla závratěmi, v poslední době několikrát omdlela a upadla v domě, ale taky na ulici.

„Kopeckou viděli sousedé naposledy 2. února při zametání chodby. Od té doby měla ve schránce i neodebrané noviny... Stav jejího těla, přesně řečeno jeho pokročilá hniloba vzhledem k pobytu v malé a dobře vytápěné koupelně, předpokládáným pěti dnům odpovídal,“ vyprávěl Jaroslav Zahrádka a zdůraznil důležitý závěr soudní pitvy:

„Ta určila jako příčinu smrti udušení z utopení. V orgánech zemřelé nenašli lékaři žádné toxikologické látky. Ovšem upozornili nás na krevní výron v horní části lebky a drobnou tržnou ránu vlevo na zátylku. Krevní výron měl vitální reakci,

Major
Jaroslav Zahrádka

byl tedy způsoben zaživa, pravděpodobně hranou tupého předmětu.“

Vidlice tří cest

V květnu 1973 kriminalisté stíhání neznámého pachatele pro trestný čin ublížení na zdraví přerušili. V podstatě to ovšem znamenalo – nevyskytnou-li se nějaké dosud neznámé okolnosti či nová zjištění – že případ smrti důchodkyně Kopecké bude uložen *ad acta* do archivu.

„Jo, bylo tomu tak,“ přiznával Zahrádka. „Přes veškerou snahu – vražd a loupeží tehdy nebylo zdaleka tolik jako v 90. letech, tudíž jsme měli dost času se kauzou zabývat – se nám stoprocentně nepodařilo prokázat nebo vyloučit možnost sebevraždy, nešťastné náhody, ale ani cizího zavinění... Zdá se vám to divné? Tak si to poslechněte a zvážte sami:

Sebevraždě by nasvědčoval fakt, že Kopecká se v poslední době netajila nespokojeností se svým nešťastným životem. Byla těžce nemocná, po smrti manžela zůstala prakticky bez finančních prostředků... Jako určitý návod sebevraždy mohla posloužit manželova nehoda v koupelně.

Krátce před smrtí musela krváčet z bérkových vředů. Ale kriminalistická expertiza boty, nalezené v obývací, prokázala, že krev stékala po hladkém povrchu obuvi přimočaře a nepřerušovaně, že nejde o tzv. stříkance, způsobené zraněním v nějakém zápase s útočníkem, který by Kopeckou napadl.

Rozhodně nejméně podkladů jsme shromáždili pro verzi cizího zavinění. Nepořádek na místě činu sice naznačoval, že by *tu něco mohlo být hledáno*... Ale co, když peníze a vkladní knížka zůstaly předpokládaným pachatelem nepovšimnuty?

Nejpravděpodobnější se zdá být dodnes verze nešťastné náhody. Kopecká si omývala krvácející nohu ve vaně, bez ohledu na namočené prádlo. Stihla ji závrať, udeřila se o hranu vany a v zoufalé snaze něčeho se zachytit, sházela do vody ony prací prášky a čistící prostředky.“

Lehce zachmuřený Zahrádka pokýval hlavou: „Smutný konec smutného života. Ani tu její smrt se nám nepodařilo stoprocentně rozlousknout...“ Zaražené ticho obcházelo stůl. Právý čas objednat si panáka.

Viktorín ŠULC
Ilustrační foto archiv

Každý daktyloskopický otisk, každá krevní šmouha, každá změna v terénu nebo pohyb nábytku představují na místě činu cenné informace. Záleží jen na kriminalistech, aby je dokázali dobře poskládat a vyhodnotit, chcete-li „přečíst“...

Film

Ethan Hunt počtvrté

Jedním z Cruisových protihráčů byl i Jean Reno

Pakliže se diváci domnívali, že třetí *Mission: Impossible* je nepochybně poslední, pak byli bláhoví. Čtyřka se už chystá a hlavní roli ztělesní – nu, kdo jiný než Tom Cruise! Dokonce se tentokrát významně podílí i na příběhu samém, jehož námět vymyslel s režisérem a producentem Jeffrey Jacobem Abramsem, jenž natočil už pokračování třetí. Cruise se bude opět podílet i na produkci, zatímco psaní scénáře přenechal přece jen profíkům, Joshi Applebaumovi a André Nemecovi. Premiéru studio Paramount Pictures plánuje na květen 2011, a nelze se mu ani divit: trojka *Mise* od své premiéry v roce 2006 mu vydělala už přes 400 milionů dolarů.

Třebaže naši fanoušci měli řadu výhrad (o kritikách radši nemluvě), kasa hovoří jasně: tudy cesta vede...

Stojí asi za připomínku, že dosavadní filmová trilogie (+1 zřejmě, jako v případě mušketýrů) má televizní prehistorii, již začala psát americká CBS seriálem stejného názvu, jen bez dvojtečky uprostřed. Seriál byl nadmíru úspěšný, vysílal se dlouhých sedm let v období 1966 až 1973, třebaže mezi herci nezařily žádné superstar. Hrdinou epizod byl celý tým šikovných a sympatických agentů, vybavených převratnou technikou.

Patnáct let nato projekt vzkřísila kokurenční ABC, dílem se stejnými aktéry, dílem s tvářemi novými – avšak sukces se nezopakoval, natočilo se jen pětadvacet dílů. Tuhle sérii jsme ale viděli už i u nás, vysílala se pod názvem *Nulová šance* a nijak zvlášť diváky nezaujala.

Nu, a pak si na *Mission* vzpomněl Tom Cruise a coby producent si nechal napsat scénář, v němž se pro něj našla „parádní hauptka“, jak herci říkají. Pro režii získal velkého profíka Briana de Palmu – a v roce 1996 se zrodil světový trháč. Podílela se na něm svými nevšedními exteriéry i Praha, jež

se nabídla divákům i z pohledů dosti neotřelých. Tým agentů se vytratil, zůstal hlavně – coby neprůstřelný Ethan Hunt – neodolatelný Tom Cruise. Zřejmě v sobě tutlal touhu po roli Jamese Bonda a když mu ji nedali, zahrál si ho pod jiným jménem. Návštěvnost předstihla očekávání, následoval tedy druhý díl (2000) a záhy po něm třetí (2006).

A úspěch se opakoval, takže hollywoodští počtáři usoudili, že látka snese i pokračování čtvrté. Nechme se překvapit, jaké bude. Mohli bychom hádat, ale to se nemá...

(-ěk)

Foto archiv

Divadlo ZLOČIN BEZ ROZHŘEŠENÍ

Známy a uznávané filmář Petr Zelenka (*Knoflíkáři*, *Samotáři*, *Rok d'ábla*, *Karamazovi*, *Příběhy obyčejného šílenství*) našel zalíbení i v tvorbě pro jeviště: nejčastěji zatím spolupracoval se souborem Dejvického divadla v Praze, nicméně texty hry, kterou původně napsal pro polský krakovský ansámbl, na českou scénu jako první uvedlo Jihočeské divadlo v Českých Budějovicích. A řekněme hned na úvod, že jde o představení pozoruhodné: v Praze by kolem něj asi vypukl nadšený poprask, na oblasti není nikdo prorokem.

Děj hry *Očištění* vypráví o nepříliš významném, ale úspěšném spisovateli, jenž má na svědomí ohavný zločin: znásilnil jedenáctiletého kluka ze sousedství! Trápí ho svědomí, chtěl by se vyzpovídat své ženě a chlapcovu otci, ale marně hledá odvahu. A tak Michal přijde na nápad vpravdě současný: využije populárního televizního pořadu *Očištění* a předloží své doznání šokovaným divákům v přímém přenosu!

Zločin se na přelomu tisíciletí stal čímsi všudypřítomným, místo toho, aby byl řádně trestán, se všemožně vysvětluje, zdůvodňuje, pítvá, slintá se nad detaily. Pachatel má tisíc práv a omluv, obět' právo jediné: trpět, pokud zůstala naživu. Nebo zemřít. Zelenka přesně postihl zákulisí senzacechtivé televize i společnosti, jež jím jsou fascinovány. Dobře charakterizuje figurky „profesionálů“, kteří mají vždy na mysli modlu jménem sledovanost, ale i ostatní jednající osoby. Vynikající výkon podává v hlavní roli Jiří Šesták, jenž v ústraní Českých Budějovic dozrál v osobitého charakterního herce. Jeho výkon je přesný a uměřený, prociťtěně vychází zvnitřku, působí na diváka velmi věrohodně. Ale i v dalších rolích se v režii zkušeného režiséra Martina Glasera jihočestí herci vytáhli. Jmenujme aspoň Martina Hrušku, jenž citlivě ztělesnil otce znásilněného chlapce, Jaroslava Červenkovou jako spisovatelovu manželku, vyzdvihneme přesnou charakteristiku nakladatele (hraje ho Zdeněk Kupka), jenž osciluje mezi kamarádstvím a chladnou logikou obchodníka. Neboť z druhořadého autora se doznáním stává sice vyvrhel, ale rovněž hvězda. O jeho průměrné knížky se najednou čtenáři perou... *Očištění* je svižnou, hořce posměšnou studií naší současnosti. Nabízí kus pravdy, ani zdaleka však rozhřešení. Ale na to asi síla divadla nestačí.

(jjv)

Kniha

ČÍNA JE DALEKO I BLÍZKO

O Číně víme pořád pramálo – a přitom se právě tam dnes nejspíš rozhoduje o budoucnosti světa. O to spíš stojí za přečtení kniha tak atraktivní a napínavá, jakou je detektivka *Smrt ve stínu Mao Ce-tunga*. Napsal ji Siao-lung Čchiou, do češtiny přeložil Martin König a na tuzemský trh dodalo nakladatelství XYZ. Začíná, jak jinak, nálezem mrtvol, již je mladá dívka. Už ale komentář, jenž k nálezu pronese dívčina kolegyně, zní pro nás už absurdně: „Byla to skvělá členka strany!“

Vyšetřování vraždy celonárodní celebrity se ujímá inspektor (a rovněž básník) Čchen a záhy zjišťuje, že tohle bude náramně ošemetný případ. Zavražděná žila velice intenzivní společenský život, v němž ovšem nebylo místo na žádné soukromí – anebo to bylo přece jen poněkud jinak?

Obsáhla kniha *Smrt ve stínu Mao Ce-tunga* (takový je název českého vydání, originál se jmenuje *Death of a Red Heroine*, tedy *Smrt rudé hrdinky*) je první z pultuctu detektivek šanghajského spisovatele, který už léta žije i s manželkou v americkém St. Louis a na tamní univerzitě přednáší čínskou literaturu. Přijel tam v roce 1988, aby nasbíral materiál pro svou knihu o básníku T. S. Eliotovi – a když se rok nato veřejně přihlásil ke studentům

pobytým na náměstí Nebeského klidu, návrat do vlasti raději odložil. A odkládá ho podnes...

Ve své knize nabízí čtenářům napínavý příběh v exotických kulisách, ale navíc stravitelné a věrohodné líčení proměn, jimiž tajemná čínská společnost v posledních letech prochází. Od rigidní komunistické totality až... kam vlastně? V době, kdy děj detektivky začíná, je už Mao Ce-tung bezmála patnácti let mrtvý, ale jeho stín se vznášá nad velkou zemí a o moc soupeří mnoho kormidelnickových potenciálních následovníků. Jde o moc, o majetek, o vládu nad zemí a ve výhledu možná i nad celým světem.

Autor zalidnil svůj příběh množstvím životných postav a figurek. Do vyšetřování vraždy zasahují velmi významní soudruzi, zvláště když se ukáže souvislost s potomkem jednoho z nich. Městem se prohánějí limuzíny prominentních zbohatlíků, ambiciózní jedinci horečně budují kariéry – a ti, kdož na to nemají žaludek, mizejí někde v cizině. Avšak dění pod pokličkou dál bděle střeží jediná strana a její výbory a tajemníci.

Kniha vyšla ve Spojených státech v roce 2000, od té doby ji přeložili a vydali v řadě jiných jazyků. A o Číně na přelomu tisíciletí vypoví asi víc než spousta nabubřelých příruček.

(jjv)

KRIMINALISTICKÁ BALISTIKA

Bohumil Planka
a kolektiv

Vydavatelství
a nakladatelství
Aleš Čeněk a.s.

Ve čtvrtek 15. ledna 2010 se v Muzeu Policie ČR uskutečnil křest knihy s prostým názvem Kriminalistická balistika. Je to vlastně poprvé v česko-slovenské a české historii, kdy vychází monografie věnovaná tomuto tématu. (Planka, B. a kol.: Kriminalistická balistika. Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, Plzeň 2010, pevná vazba, 660 s., množství bar. a čb. fotografií, ISBN 978-80-7380-036-9.)

Knihu vytvořil kolektiv odborníků pod vedením plukovníka Ing. Bohumila Plan-ky, CSc., vedoucího balistického oddělení Kriminalistického ústavu Praha Policie ČR. V rozsahu přes 650 tiskových stran představuje rozsáhlé a obsahově mimo-

*Při křtu knihy zleva kmotři – nejvyšší státní zástupkyně JUDr. Renáta Vesec-
ká, první náměstek ministra vnitra
plk. JUDr. Jiří Komorous, ředitel
Kriminalistického ústavu Praha
plk. JUDr. Emil Vančo, prorektor
Policejní akademie ČR
profesor PhDr. Jiří Straus, DrSc.,
– a zcela vpravo autor knihy
plk. Ing. Bohumil Planka, CSc.*

řáděné bohaté dílo, které v České republice nemá obdoby a nenajde se pro něj mnoho (moderních) srovnání ani ve světě.

Nejedná se o vyčerpávající učebnici kriminalistické balistiky a přečtením knihy se člověk nemůže stát expertem v oboru. Na druhou stranu se jedná o jakési minimální penzum odborných informací, které každý balistický expert musí znát a stavět na nich svůj další odborný růst. K tomu lze také ocitovat část charakteristiky z obálky knihy: „Publikace nenásilnou a přehlednou formou poskytuje obsáhlé, a přitom srozumitelné informace, jednoduše uchopitelné každým, kdo se potřebuje v kriminalistické balistice rychle zorientovat... Cílovou skupinou čtenářů jsou zejména soudci, státní zástupci,

vyšetřovatelé, studenti právních věd a kriminalistiky i novináři... Zajímavé a pro praxi užitečné údaje zde naleznou kriminalistické technici a soudní balisticy.“ A ještě je zapotřebí dodat, že s obsahem knihy by se měli seznámit i novináři ze všech typů médií, pokud by chtěli skutečně profesio-

nálně komentovat trestněprávní kauzy spojené se střelbou.

Kromě jakýchsi „povinných kapitol“ z teorie a praxe kriminalistické balistické identifikace považují za zvlášť přínosné pojednání o postavení a úloze balistiky v trestním řízení, o kvalitě jeho práce a akreditovaných laboratořích a v neposlední řadě celou 9. kapitolu nazvanou Praktické informace a pomůcky. Ta sice v souladu s názvem uvádí některé praktické informace a pomůcky, ale zároveň naznačuje obrovskou odbornou šíři dané problematiky, kterou ani v obsáhlé příručce tohoto typu nelze v plné šíři postihnout.

Vedoucí autorského kolektivu Ing. Bohumil Planka, CSc., pracuje v oboru kriminalistické balistiky přes tři desítky let. Je autorem a spoluautorem několika nových kriminalistických metod a přístrojů používaných nejen u nás, ale i v zahraničí, je členem expertní skupiny palných zbraní Evropské sítě forenzních institucí (EWG Firearms ENFSI), publikuje a přednáší doma i v zahraničí, má mnohaleté praktické zkušenosti s výchovou policejních expertů.

Je to tedy v současnosti nejpřednější český expert v oboru kriminalistické balistiky a kniha odráží jeho celoživotní praktické zkušenosti na tomto úseku. Je dobře, že přistoupil k jejich systematickému utřídění a vyšel při tom z modifikované obecné teorie kriminalistické identifikace. Kromě významného přínosu pro kriminalistickou praktickou činnost tak je dílo, které vzniklo pod jeho vedením, zároveň neméně významným obohacením kriminalistické vědy.

Ing. Přemysl LIŠKA
Foto autor

	pádová otázka	moravská metropole	První tajenka	označení letadel Libérie		hudební interpret	mužské jméno	očistit vodou	německý určitý člen		drobné pozornosti	dědičný	jankovité zvíře	pytle
dědiny					vznik					střecha				
český písničkář					talířový vlek					bodavý hmyz				
osobní zájmeno				Druhá tajenka	kožešino- vé zvíře					cizí měny				
spojovat				indiánský kůl										
									korálové útesy					
	uhelná štola	kniha islámu						působnost domácí zvířata					část listu	výkvěty
hospodářská usedlost		myšlenkové směry					ochrana želv							
noční pták						mřížky nad ohněm	zpěvný pták					chem.zn. hliníku		
pozdní obilí					skoby horolezců	německy strh					velcí savci	ne takto		
úkaz				smyšlenky břicho	stavební hmota					zvučet				
	depozitář	klenoty						trosky lodí						
junačka		bývalý čs. fotbalový reprezent.						poštovní zásilka					starší český herec	vrcholná zasedání
zavařené ovoce							český lyžař						chem.zn. cecissia	
list					vůdce sekty							chem.zn. mravný člověk		
desková hlavice sloupu					kornoutnice						Karta-ginán			
odvod ze zisku					ženské jméno						atletické nářadí			
					Třetí tajenka									
					slitina Fe, Ni a Co									
					dlouhá blůza						jizva			
	vraník	zemřít			lichokopýlníci				nadezdívky nad římsou					
jednat		španělsky zlato						pytlácké smýčky						
zápasiště							zase						předložka	plošná míra
vztah						nerozvážný kousek								
						Shakespe-arův král					Seveřan			

V tajenkách naleznete tituly tří detektivek od Agathy Christie
Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 30. dubna 2010

Řešení z č. 2/2010 1. INŽENÝRŮV PALEC 2. SKANDÁL V ČECHÁCH
3. UROZENÝ ŽENICH

Ze správných odpovědí jsme vylosovali:

Anna Čulíková, Kopřivnice; Ivana Spěváčková, Praha; Václav Černý, Mariánské Lázně.

Všem vylosovaným blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

Policista
4/2010
Křížovka
soutěžní kupon

Ferdinand Psohlavec byl uznávaný fachman a jeho zboží ze dřeva neslo známku té nejvyšší kvality. Lidé v malém městečku, kde se každý zná s každým a v podstatě jsou všichni strýcové a tety, si zručného řemeslníka vážili, ale každý z chlapů, který navštěvoval místní hostinec si dával pozor, aby s Ferdou u jednoho stolu neseděl příliš dlouho. Ferda byl zábavný, znal vtipy a různé příhody, hodně si pamatoval, ale v okamžiku, kdy překročil míru, začal napadat, urážet a zesměšňovat. A skutečnost, že si hodně pamatoval a s alkoholem v krvi ztratil zábrany, vedla k tomu, že připomínal lidem to, co dávno chtěli zapomenout, nebo alespoň co nechtěli před jinými lidmi slyšet. Ryl, urážel, nikoho nešetřil.

Byl pátek večer, za malou chvíli měly na velké televizní obrazovce hospodského Burdy začít televizní noviny a Ferda Psohlavec dopíjel šestou dvanáctku a trochu těžkým pohledem hledal obsluhu. Samozřejmě, že jeho zrak padl na výčepní pult. Psohlavec s několika dalšími štamgasty seděl u stolu hned před pípou, snad proto, aby to mladá dívka, která roznášela pivo, neměla k jejich stolu daleko. Hospodský za pultem nebyl, zato se o naleštěnou desku opíral host, který právě přišel.

„Hele Havlíček,“ oznámil Ferda jeho přítomnost spolustolovníkům. „Je to můj spolužák ze základky,“ podal další informaci. „Tak co Havlíčku, ty ses přiženil do té rodiny, jak se před válkou jmenovali Krajníčkovi, a když přišel Němec, tak z nich najednou byli Krajniczkovi.“

„Nech toho Ferdo,“ požádal ho Havlíček. „Pij si svoje pivo a nech ostatní svobodně dýchat.“

„Jo svobodně, demokraticky, to jo... Havlíček. A jestli pak víš, že hned po válce z Krajniczkových byli zase Krajníčkovi a starý ze sebe dělal partyzána, který málem zlikvidoval celé komando es es?“

„Nech toho Ferdo! Jsi napitý, reješ a nevíš, co říkáš.“

„Tak já nevím, co říkám? Tys měl vlastně štěstí, že se jmenuješ Havlíček, to je něco jako Borovský, to jméno má v národě tradici. A co po sametové revoluci? Nepřemýšlela celá ta rodina, že se zase přejmenujete? Co takhle...?“

„Jdi do prdele, Ferdo. Jsi vůl a navíc namazanej.“

„Tak vůl, říkáš. Já jenom mluvím o cti, jestli víš, co to znamená?“

„Změnili si jméno a co má být. Nechtěli mít problémy. Nikomu to nevadilo a jim to pomohlo.“

„Každému dávejte, co jeho jest a komu čest, tomu čest, jak řekl svatý Pavel Římanům, a tobě řeknu, Havlíček, jedno. Vadilo to každému a mně to vadí do dneška. V té rodině nikdy žádnou čest neměli. Ty to nechápeš?“

„Nech to být. Dneska už to není pravda,“ pokusil se o smír Havlíček.

„Havlíčku, když jde o čest, tak to platí vždycky, v každém období, v každé politické situaci, jenže ty to jejich špekulantství obhajuješ, ty to i schvaluješ...“

„Ferdo, nech ho,“ zasáhl jeden ze spolustolovníků. „Havlíček za to nemůže. Máš nejspíše na něho píku.“

„Schvaluje to, říká, že si pomohl. Změnou jména se vlastně přihlásili k těm druhým. Já se jmenuji Psohlavec a Psohlavci to je historie národa, a já se nepřejmenoval.“

„Chlapci, napijme se a pojďme se raději bavit o něčem jiném,“ navrhl Psohlavcův soused u stolu.

„Tak jo,“ souhlasil Ferda a obrátil se k Havlíčkovi. „Tobě Havlíčku ještě něco řeknu – staň se čestným člověkem a můžeš si být jist, že na světě bude o jednoho darebáka méně.“

Josef KRATOCHVÍL

Ilustrace Kristina POKORNÁ

OTÁZKA:

Demokracii si někteří lidé vykládají jako právo beztrestně na veřejnosti útočit na čest, důstojnost, soukromí, jméno... verbálně napadené osoby. V této souvislosti se v médiích často objevuje termín – žaloba na ochranu osobnosti. Musí být naplněna skutková podstata trestného činu pomluvy?

1 ne

2 ano

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 30. dubna 2010

Řešení z č. 2/2010 zní:

Situaci řeší z. č. 141/1961 Sb., trestní řád v § 73 a, odst. 1). „Se souhlasem obviněného může peněžitou zárukou složit i jiná osoba, musí však být před jejím přijetím seznámena s podstatou obvinění a se skutečnostmi v nichž je shledáván důvod vazby.“ Správná je odpověď č. 3.

Ze správných odpovědí jsme vylosovali:

Antonín Zapletal, Ostrava; Jitka Tafelová, Kolín; Magdalena Němcová, Libochovice nad Labem.

Všem vylosovaným blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

deset minut s

POLICISTA

Kupon č. 4/ 2010

SEVEROČEŠTÍ kluci od vody

Velké Žernoseky nás na konci února přivítaly mlhou, ale ta se později rozplynula a bylo krásné jarní počasí.

Policisté z poříčnického oddělení ústeckého kraje měřili sílu ledu na zdejším jezeře.

Poté následovala kontrola chat a kontrola vodní cesty na Labi.

Měření ledu je v pracovních činnostech zdejších poříčnicků novinkou. V zimní sezóně 2009–2010 si vytipovali ve čtyřech okresech (Ústí nad Labem, Litoměřice, Teplice a Děčín) vodní plochy, kde veřejnost bruslí. S měřením ledu začali poté, co hladina uzavřela silnější ledová vrstva. Samotné měření se provádí ve třech vzdálenostech od břehu vyvrtáním kontrolních otvorů. Z bezpečnostních důvodů je to práce nejméně pro dva policisty. Koncem února na zamrzlou plochu Žernoseckého jezera šel pprap. Hynek Kmoch. Na sobě měl trilaminátový oblek, který mu zaručí, že je v suchu, teple a voda se k němu nedostane. Samozřejmě nechyběla ochranná helma, záchranná plovací reflexní vesta a jistící úvaz s karabinou. Pomocí lana kolegu ze břehu jistil prap. Martin Racek, zástupce vedoucího oddělení. Po vyvrtání malého otvoru změřil sílu ledu, výsledek nahlásí kolegovi na břeh a posunuje se od břehu dál. „První měření se provádí asi metr od břehu,“ říká pprap. Petr Hoskovský a pokračuje. „Druhé měření je asi pět metrů od břehu a probíhá naprosto stejně, stejně jako poslední – třetí. To se provádí podle velikosti zamrzlé plochy. Pokud je plocha menší, tak uprostřed, a pokud je velká, jako tady to jezero, tak asi dvacet metrů od pevniny. Ve vzdálenosti jeden metr může být led ovlivněn lámáním při kolísání hladiny a může vzniknout tzv. dvojité led, nebo zde může být kvalitní ledu snížena vlivem napadaného

listí. V pěti metrech od břehu je led často ovlivněn bublinkami z tlejících vodních rostlin a bahenního plynu. Ve dvaceti metrech od břehu by se již mělo jednat o kvalitu ledu reprezentujícího celou vodní plochu. Když je hladina pokrytá sněhem, musí si policista místo na měření nejprve lopatou odházet. Led vrtáme akuvrtčkou a vrták na led máme prozatím vlastní, vyrobil ho jeden kolega.“

Výsledky měření síly ledu se ukládají na

internetové stránky Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, kde je monitoring zaledněných ploch podle již zmíněných okresů. Zájemci o zimní radovánky si tak mohou aktuálně zjistit sílu ledu na konkrétním zamrzlém místě. Čísla měření jsou ale pouze orientační. Na led každý vstupuje na vlastní nebezpečí, sám se musí rozhodnout, zda se na zamrzlou plochu vypraví, či nikoli. Při rozhodování si každý může otevřít i internetové stránky Vodní záchranné služ-

První měření se provádí asi metr od břehu

Vedoucí poříčního oddělení – ppor. Bc. Dušan Güttner sleduje na Labi jízdu dalšího plavidla

Práce na počítači je běžná i při plavbě člunu – na počítači pracuje prap. Martin Racek

pprap. Hynek Kmoch hlásí kolegovi na břeh výsledek měření, tentokrát 20 cm

by, kde jsou zásady bezpečného pohybu a chování. Tyto stránky jsou také u policejního monitoringu zaledněných ploch.

● ● ●
Po ukončení měření síly ledu jsme se přesunuli na přívoz Velké Žernoseky. Tady už na nás čekal vedoucí poříčního oddělení ppor. Bc. Dušan Güttner. Do čela poříčáku se postavil před půldruhým rokem.

Tentokrát jsme policisty doprovázeli na kontrolu chat do oblasti Libochovany. Přístup až k samotným chatkám je pouze od řeky. Policisté při kontrole obešli chatu, ale

i zástupce vedoucího. „Každý musí být velice dobrý plavec, při zkouškách v příjmacím řízení musí uplavat 400 metrů do 10 minut. Nutné jsou také dobré znalosti z první pomoci a umět první pomoc správně poskytnout. Spolupracujeme s Vodní záchrannou službou ČČK a od nich jsme se například učili, jak provádět resuscitaci.“

● ● ●
Těžiště práce poříčního oddělení Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje spočívá především v prevenci a připravenosti na pomoc při řešení krizových situací, např. při povodních. Mezi preventivní činnost patří i další kontroly, nejen chatové oblasti. Kontrolují rekreační i licencovanou plavbu, loděnice, zdymadla i rybáře. Dále kontrolují dodržování pravidel silničního provozu na příbřežních komunikacích a cyklotrasách.

Na místa u řeky většinou mají vjezd povolen pouze vozidla povodí Labe, složek IZS a vozidla s povolením. Pro ostatní platí zákaz vjezdu. Některým rybářům nebo táborníkům to ale nic neříká. Část řeky prochází chráněným krajinným územím a v této oblasti policisté například kontrolují, zda občané dodržují zákaz rozdělování ohňů, nevytvářejí nepovolené skládky, nebo v chráněné oblasti netáboří. Zjištěné nedostatky oznamují příslušným orgánům. Na některé kontroly policisty doprovází i pracovníci Správy CHKO a inspektoři České inspekce životního prostředí.

V rámci community policing policisté komunikují s občany, a to nejen v chatových oblastech, ale i ve sportovních loděnicích. Zajímají se, co je na vodě nebo u vody trápí a zjištěné problémy následně řeší. Mnohdy to je rychlá a nebezpečná jízda plavidel. Jejich vůdci tu a tam opomíjejí, že na některých místech je nutné rychlost snížit, například podél loděnic nebo přívozdů. „Když si v zakotvené lodi bude vařit její majitel polévku a okolo projede člun větší rychlostí, je to problém. Způsobené vlny lodí rozhoupou a polévka místo na talíři skončí v lepším případě na zemi a v tom horším majiteli na klíně,“ řekl s úsměvem Dušan Güttner a pokračoval. „V nejhorších případech dojde i k poškození vyvazovacích zařízení ukotvených lodí.“

● ● ●
Ústecké poříční oddělení se stará o uzavřené vodní plochy a o 102 říčních kilometrů. Řeku Labe kontrolují od hranic ve Hřensku až po vesničku Horní Počápy u Mělníka. Do jejich vybavení patří dva větší čluny a dva malé, jeden je gumový a jeden hliníkový. Dvě služební jízdní kola v barvách policie pro kontrolu cyklostezek a chatových oblastí. Ke své práci v terénu využívají terénní vozidlo, které je určeno hlavně pro krizové situace. Vůz získali od Krajského úřadu v Ústí nad Labem. Policisté od vody jezdí také společně s německými kolegy na hlídkové lodi EVROPA. Kontrolují lodě, pohyb osob, nebo pátrají po osobách i věcech, pocházejících z trestné činnosti, a to v úseku od Děčína až do Bad Schandau, ale to už je zase na další povídání.

Eva BROŽOVÁ
Foto Václav ŠEBEK

Motto: „V demokratickém státě musí policie, která je nositelkou mocenské síly a ze které vychází veškerá státní moc, učinit své konání transparentnější. Současně musí policie, která chce brát každého jednotlivce vážně, být v neustálém dialogu s občanem. Bez blízkosti k občanovi by ve svých cílech a hodnotách rychle osaměla a byla by ohrožena zneužitím politickými nebo společenskými silami.“

Často slyšíme o zavedení nových trendů policejních činností jako např. „3D Filosofie“ nebo „Low profile policing“ (jako opozitum k tzv. High neboli Hard profile policing). V čem vlastně tyto nové strategie spočívají, na jakých pilířích stojí a odkud se vzaly?

A využívají evropské země včetně české policie nové trendy policejních činností jako cestu k respektovanému „public relations“ (PR)? Nejen na tuto otázku by kromě tohoto článku mohl odpovědět mezinárodní workshop zemí využívající nové trendy policejních činností, který se koná v České republice pod názvem

„Low profile policing – využívání antikonfliktních týmů“, ve dnech 11. až 14. dubna 2010, v zařízení MV ČR – Spiritka.

Role policie ve společnosti je většinou stále chápána jako represivní. „Represivní“ znamená uplatňující násilí, případně užívající donucovací prostředky. Prevence (lat. „praeventus“ znamená zákrok předem) je v širším kontextu chápána jako předcházení problému, ochrana apod. Jedním ze základních kamenů preventivního působení Policie ČR jsou již čtyři roky antikonfliktní týmy (dále jen AKT).

Policie byla v minulosti zvyklá vyčkávat na vznik problému a teprve pak zasahovala, což se působením AKT mění.

vyjádřit slovy jako neagresivní, nevyzývavý, minimální, tichý, či dokonce pokorný projev policie – pozn. autora).

Jak uvádí M. Synecký, pravý význam překladu do češtiny je následující: „jedná se o vystupování policie na veřejnosti v takové počtu a takové výstroji, aby přítomnost policie a její výzbroj nevzbuzovaly negativní emoce, zejména pak nedeklarovaly připravenost a očekávání střetu (zákroku). Opakem je pak tzv. „Hard profile policing“, jež je označení pro typické nasazení pořádkových jednotek – helmy, kukly, těžká výstroj, jednoduše maximální demonstrace síly.“ (Hard profile policing by se dal také vyjádřit slovy jako přísný, nelítostný nebo definitivní projev policie – pozn. autora).

Praktické příklady využívání „Low profile policing“:

v okolí stadionů a různých shromáždění či pochodů se pohybují hlídky v klasických

MEZINÁRODNÍ WORKSHOP

„Low profile policing – využívání antikonfliktních týmů“

Nasazení AKT se ukázalo jako vysoce účinné již před samotným vypuknutím problému či eskalací násilí. U jednotlivých Krajských ředitelství Policie ČR (dále jen KRP ČR) se daří využívat AKT při rozličných bezpečnostních opatřeních, zejména sportovních doprovodech fanoušků, extremistických příznivců, squatterů, různých shromáždění atp. Samotné doprovázení fotbalových fanoušků či extremistů pak nemusí vypadat jako „placený doprovod policie“ pořádkovou jednotkou. Samozřejmě v případech, kdy hrozí nebezpečí napadání davu protistranou, nebo je realizována distribuce zbraní či pyrotechniky osobám v průvodu (často mladistvími), je doprovod tzv. těžkooděnci naprosto nezbytný.

„Evropská psychologové se na základě jejich výzkumů po zasedání Světové banky a Mezinárodního měnového fondu shodují, že jednou z cest, jak může policie působit na chuligány a demonstranty, je využití principu tzv. low profile policing. Namísto nevybíravé těžkopádné taktiky, která ve skutečnosti konflikt ještě vystupňuje, zde působí policisté na fanoušky přátelsky a reagují spíše na jejich aktuální chování než na jejich pověst a reputaci, kterou sebou přivázejí.“

Dne 21. ledna 2009 proběhla v Praze porada pana policejního prezidenta, týkající se zavedení nových metod vedení policejních opatření na principu „Low profile policing“ (strategie minimálního prezentování policejní síly a vyčkávání v záloze) a filosofie „3D“ (vyjadřující stupně – dialog, deeskalace, determinace).

Pojem „Low profile policing“ v přímém překladu znamená „méně se profilující policajtování“. Do češtiny se zatím nepodařilo vnést ustálený ekvivalent (dal by se také

uniformách nebo členové AKT (hlídky jsou od sebe vzdáleny na dohled!), policisté více komunikují s aktéry a obyvateli v místě konání shromáždění (zápasu), místní znalost nemusí mít kompletní hlídka, ale nejméně jeden policista by měl být místní, policisté jsou schopni sdělovat informace v souvislosti se shromážděním či pochodem (akcí), vyzbrojené pořádkové jednotky (SPJ) jsou mimo vizuální kontakt s veřejností, ale na vhodném místě k zásahu. Pokud toto není možné a není vhodný objekt pro pořádkové jednotky, vyčkávají potom v automobilech na strategicky určeném místě.

Je zřejmé, že pouhé využití AKT v rámci „Low profile policing“ nemůže být účinné vždy a všude. Maximální efekt využití AKT se projeví při kompaktnosti s pořádkovou jednotkou. Jako ideální se nabízí automatické vysílání AKT na opatření společně s pořádkovou jednotkou, a to i na případnou výpomoc do jiných KŘ. V mnoha krajských ředitelstvích jsou totiž AKT s PJ secvičeny tak, že se jeden bez druhého neobejdou.

S metodou „Low profile policing“ je tedy spojena intenzivní komunikace prostřednictvím antikonfliktních týmů (event. policistů v klasických uniformách). Nejedná se ale pouze o komunikaci bezprostředně před započetím bezpečnostního opatření a v jeho průběhu, ale třeba i několik dnů předem (členové AKT u berlínské policie rozdávají již dávno před započetím akce informační letáky o tom, co se bude na plánovaném místě shromáždění dít, plán uzavírek města atd. – pozn. autora).

Na principy „Low profile policing“ velmi úzce navazuje strategie „3D“, která počítá se

třemi stupni řešení potencionálně krizových situací. Je sestavena z oblastí:

„Discussion (1D)“ – diskuse, komunikace, zejména prostřednictvím AKT P ČR. S osobou (osobami) je třeba zahájit komunikaci za účelem zjištění důvodů rizikového jednání osob, vysvětlení nebezpečnosti jednání osob, snahy nalézt řešení bez použití PJ, případně získat čas pro přesun sil. Obecně je činnost pořádkové policie založena na monitoringu hlídek a komunikaci antikonfliktních týmů. Vyzbrojené pořádkové jednotky jsou v této fázi mimo vizuální kontakt s veřejností.

„Deescalation (2D)“ – uklidňování, zmírňování napětí. Pokud osoba (osoby) ani po vyčerpání možností dialogu od svého jednání neustoupí, případně se jejich jednání zhoršuje, je čas pro nasazení spotterů (u fotbalových zápasů) a zintenzivnění činnosti AKT se zdůrazňováním, že jejich jednání je protiprávní a může nést konkrétní následky. Eventuelně je možné zvýšit počet (zviditelnění) policejních jednotek na místě. V této fázi je užitečné navázat komunikaci přímo s pořadatelem akce, samosprávou, provádět mediální činnost prostřednictvím PIO, popř. AKT či velitele opatření.

„Determination (3D)“ – rozhodný zákrok. Pokud není účinné ani 2D, je třeba přikročit k determinaci osoby (osob) porušujícím veřejný pořádek (dále jen VP). Zárok musí být veden pokud možno rychle, s velkou razancí, měl by být přesně cílený, zejména se klade důraz na techniku „Get and back“, což znamená, že se zadrží osoby porušující VP (konkrétního násilníka) a pořádkové jednotky okamžitě opouští místo zákroku). Bylo prokázáno, že delší přítomnost PJ na místě zákroku, než je nezbytně nutné, vždy vede k eskalaci napětí, event. porušování VP a solidarizaci davu s přestupci.

Prostřednictvím komunikačních týmů dává policie radikálním skupinám najevo: **„Jsme připraveni zasáhnout v případě narušování veřejného pořádku, pokud se však budete držet v zákonných mantinelech, využijete plně práva svobodně se shromažďovat, které ovšem není bezbřehé“**.

Při dodržení výše uvedených principů by se neměly objevovat novinové články typu: „Policie doprovodila neonacisty“ nebo transparenty v davu „Kdo fašisty kryje, to je policie“.

Koncepce AKT

Antikonfliktní tým („AKT“) – je skupina speciálně vyškolených policistů, jejichž základním úkolem je transparentním způsobem prostřednictvím komunikace předcházet konfliktům a agresivnímu jednání osob, zejména v lokalitě, kde se shromažďuje větší počet lidí. Koncepci AKT zrealizovala zhruba před 10lety Spolková republika Německo. Odtud ji také jako novinku do ČR v roce 2005 přiváží **pplk. Mgr. Milan KROUŽIL** z Ředitelství služby pořádkové policie Policejního prezidia. Mnozí policejní funkcionáři byli zpočátku k této specializaci zcela kritičtí, ale během několika let se jejich postoje zásadně mění. AKT složené z vybraných policistů se orientují na cílové skupiny účastníků akce nebo shromáždění, na místní obyvatelstvo, diváky a na zástupce sdělovacích prostředků. Intenzivně jim vysvětlují v rámci rozhovorů smysl a účel příslušných policejních opatření zejména tam, kde nejsou policejní manévry pro veřejnost zcela pochopitelné. Členové AKT upozorňují osoby, které jsou shromážděním dotčeny, na aktuální právní stav akce a na jednání, jež mohou přerůst v protiprávní činnost.

Antikonfliktní týmy představují nedílnou součást zvládání taktiky nasazení policejních sil během současných bezpečnostních opatření. Společně s pořádkovými silami a dalšími nasazenými policisty tvoří jakousi kompaktní policejní rodinu, kde se členové navzájem dokonale znají a svými činnostmi ovlivňují. V rámci vylepšení image české policie nastoupily AKT na scénu v roce 2006 (mj. i po doporučení ombudsmána) a svým přispíváním k bezkonfliktnímu průběhu během BO si získávají uznání a kredit u veřejnosti.

Myšlenka a strategie AKT vznikla na základě předchozích zkušeností policie ve Spolkové republice Německo, kdy zhruba od 90. let stále rostla agresivita účastníků akcí s účastí většího počtu osob. Tím se zvyšoval i počet použití zákroků pod jednotným velením a jejich závažnost. Toto mělo za následek mj. i kritiku a zpochybňování práce policie ze strany části veřejnosti a politické scény a byl vznesen požadavek ke zdokonalení (a zviditelnění) vlastních policejních postupů k účinnějšímu předcházení násilí.

Podstata nové strategie měla spočívat v účinnější práci se širokou veřejností a se sdělovacími prostředky – toto vše měl být začátek cesty k nastartování pozitivního PR (z anglického Public Relations).

Mezinárodní workshop „Low profile policing – využívání antikonfliktních týmů“

Ve dnech 11.–14. dubna 2010 se v ČR uskutečnil mezinárodní workshop zemí Evropské unie pod názvem „Low profile policing – využívání antikonfliktních týmů.“

Tento seminář pořádá Ředitelství služby pořádkové policie PP ČR ve spolupráci s odborem bezpečnostní politiky MV ČR. Na seminář budou pozváni zástupci AKT ze Spolkové republiky Německo (jenž je dosud jedinou zemí, kde se využívají AKT) a další země EU jako např. Polsko, Rakousko, Slovensko, Nizozemsko, Švýcarsko, Velká Británie, Maďarsko a Francie.

Cílem tohoto workshopu je nahlédnutí do aktuální problematiky týkající se zvládání akcí za účasti většího množství osob v jednotlivých zemích. Podle slov zakladatele AKT v ČR pplk. Mgr. Milana Kroužila se česká policie má nejenom stále co učit, ale už může učit i ostatní a být pro ně vzorem. Každá z pozvaných zemí by měla představit svou činnost související se zvládáním davových akcí v problematice, která jednotlivé země nejvíce zatěžuje. Většinu času pak budou mít k dispozici odborníci z různých útvarů české policie, kteří budou prezentovat činnost pořádkové policie, zejména využívání AKT ve spolupráci s SPJ/KPJ. Vyvrcholením semináře by měla být přímá účast na bezpečnostním opatření typu fotbal v Praze.

A protože srdcem firmy, týmu či organizace bývá její logo, rozhodli se představitelé Policejního prezidia ČR v čele s pracovníky zabývající se problematikou AKT, že je potřeba vybudovat jednotné oficiální logo antikonfliktních týmů, které by mělo být představeno během tohoto workshopu.

Základní kuchařkou pro činnost všech krajských AKT a pořádkových jednotek (SPJ) při provádění opatření k omezení negativních jevů ovlivňujících bezpečnostní situaci, se stal v rámci legislativní ekonomie Závazný pokyn policejního prezidenta č. 10/2009, o zajišťování vnitřního pořádku a bezpečnosti. Zde je zřetelně v čl. 10, odst. 4 stanoveno, že: „před vlastním rozhodnutím o provedení jednotného zákroku se využijí všechny dostupné preventivní prostředky k jeho možnému odvrácení – činnost AKT, jednání se svolavatelé shromáždění, eliminace iniciátorů protiprávního jednání apod.“

Pokud má být jednou z hlavních zásad policejní práce **pomáhat a chránit**, musí být výše uvedené principy s citlivým přístupem aplikovány i v praxi. Cílem policie je používat násilí co nejméně, a pokud už se k němu přece jenom uchýlí, tak jen proti skutečným agresorům a v zákoně přesně vymezených případech. Pouze toto je společně s cestou k získání respektovaného „public relations“ policejního sboru.

Kpt. Mgr. Martin KORYČANSKÝ
Foto archiv autora
(Další informace, odb. literatura
– rspppper@mvr.cz)

Omlouváme se čtenářům a pánům autorům za neuvážené zkrácení titulku v čísle 3/2010, na str. 34. Správný titulek zní:

Ohlédnutí za pilotním projektem Inovačního programu pro členy antikonfliktních týmů Policie ČR

Filosofie 3D

REGENERAČNÍ A KOMPENZAČNÍ CVIČENÍ

PRO PŘÍSLUŠNÍKY BEZPEČNOSTNÍCH SBORŮ

AUTO / 3

Cvik č. 9

Cíl: uvolnění svalstva v oblasti hrudní a bederní páteře a protažení svalů na zadní straně končetin

Základní poloha: stoj rozkročný, připažit

Výdech – stáhnout hýžďové a břišní svaly, plynule ohnutý předklon (krční, hrudní, nakonec bederní páteř),

výdrž 10 s, plynule dýchat

Nádech – zpět do základní polohy, postupně od bederní páteře, hrudní páteře, nakonec krční páteře

Chyby: rovný předklon a vzpřim příliš rychlý, pokrčení v kolenních kloubech

Opakování: 1–3krát

Frekvence: 1–3krát denně

Cvik č. 10

Cíl: protažení svalů na přední straně stehna

Základní poloha: stoj na pravé noze s oporou pravé ruky, skrčit přinožmo levou, levou rukou uchopíme nárt levé nohy

Výdech – stáhnout hýžďové a břišní svaly, podsadit pánev do pocitu tahu

na přední straně stehna, výdrž 10 s, volně dýchat

Nádech – zpět do základní polohy, totéž provádíme ve stoji na levé noze

Chyby: prohnutí v bedrech, koleno směřuje vpřed či do strany, přesunutí hlavy, nedostatečné podsazení pánve

Opakování: 2–3krát na každé dolní končetině

Frekvence: 3krát denně

Cvik č. 11

Cíl: protažení svalů na zadní straně stehna a lýtka

Základní poloha: stoj na pravé noze přednožný levou, pata na obrubníku, špička nohy přitažena k bérci, paže podél těla

- Cvičení je nutné přizpůsobit věku a aktuálnímu zdravotnímu stavu
- Cvičení nesmí vyvolávat bolest
- V případě bolesti okamžitě ukončete cvičení!
- Cviky provádějte pomalu, tahem, ne švihem, s uvolněným dýcháním ve výdrži
- Při cvičení dýchejte pravidelně a nezadržujte dech
- Pokud trpíte akutně vzniklou bolestí v zádech, jste po operaci či úrazu zad, anebo máte jiné zdravotní problémy, tyto cviky nemusí být vhodné. Je proto nezbytné poradit se s Vaším lékařem či fyzioterapeutem.
- Při cvičení je možné podložit záda malým míčem (overballem), PET lahví či jinou pomůckou, nebo cvičit bez pomůcek

Připravila Zdravotní pojišťovna MV
ve spolupráci s Ředitelstvím pro řízení
lidských zdrojů Policejního prezidia ČR
a Fakultou tělesné výchovy a sportu
Univerzity Karlovy
- th -

Výdech – pravou nohu mírně pokrčit, ruce na kolena, rovný předklon k levé noze do pocitu tahu na zadní straně stehna a lýtku, výdrž 10 s, volně dýchat

Nádech – zpět do základní polohy, totéž provádíme ve stoji na levé noze

Chyby: přednožená noha není propnuta v koleni

Opakování: 1–3krát na každé noze

Frekvence: 3krát denně